

د پښتو ادب لنډه تاريخ

د پوهنتون د دريم او څلورم ټولگيو له پاره

ليکوال

علامه عبدالحي حبيبي

Ketabton.com

۱۴۴۶ ش

د پښتو ژبي موقعيت د ژبو په وېش کي

د ايشيا په ژبو کي دوه قسمه ژبي په منځنۍ او غربي ايشيا کي سته:

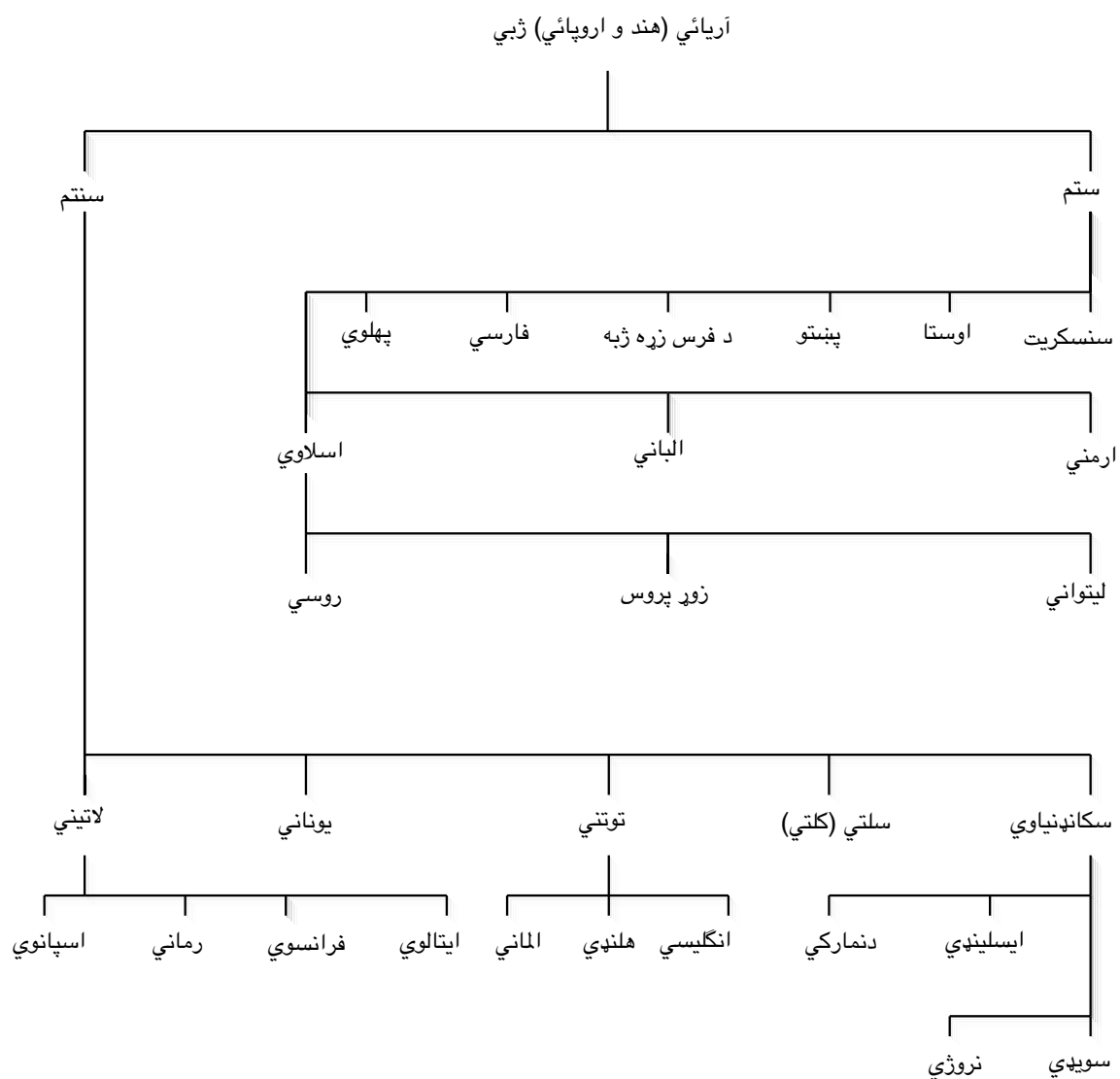
۱. يوه ډله يې اروپايي يا هندو اروپايي بولي، چي په هند او افغانستان او ايران او ماوراء النهر کي ويل کيږي او په اروپا کي هم دغه ژبي سته، لکه لاتين، جرمني، انگرېزي، فرانسوي او نوري. دا ژبي اريايي له دې جهته بولي چي له پخوانيو اريايي اقوامو څخه پاته دي. دغه اقوام څلور زره کاله تر ميلاد دمخه له يوه شمالي ځايه څخه چي هغه يې (اريانا وېجه) باله د افغانستان سيمو ته راغله، دوی په دغه وخت کي يوه ژبه ويله چي د هغې کومه بولگه او نڅېنه نه ده پاته او علماً يې (اريک) بولي يعني هغه ژبه چي اريائيانو ويله.
۲. بله ډله د ايشايي ژبو څخه سامي ژبي بولي، چي په دغه کي عبري او عربي او سرياني او حبشي ژبي داخلي دي او د دغو ژبو څېړنه زموږ په بحث اړه نه لري.

د اريايي ژبو وېشنه

اريايي ژبي پر دوه ډوله دي، يوه ډله يې سېتم بولي او بله ډله يې ستنم بولي. پوهانو فقط يوه کلمه د سنسکريت او لاتيني څخه اساس گرځولې ده، يعني "سل" چي په سنسکريت کي سېتم او په لاتين يې ستنم بولي، لومړۍ ډله نون په دغه کلمه کي نه لري او دوهمه ډله يې لري چي د دې جدول څخه دغه تقسيم څرگندېږي:

سېتم	سېتم	سېتم	سېتم
سنسکريت	سېتم	تاتيني	سېتم
دري	سد	يوناني	هېکاتون
پښتو	سل	انگليسي	هنډوپړيا
هندي	سو	المانی	هنډوپړيا
روسي	ستو	فرانسوي	سانت

د ستم او سېتم پر علمي اساس ټولي هندواروپايي ژبي په لاندي ډول وېشلي کېږي :

له دې لاندي جدول څخه د دغو هندو اروپايي ژبو نږدېوالي سره معلومېږي:

فرانسوي	جرمني	انگليسي	لاتيني	اوستا	سنسکريت	دري	پښتو
پير	وانر	فادر	پتو	پېتر	پتري	پدر	پلار
مير	موتر	مدر	ماته را	ماتر	ماتري	مادر	مور
سور	شوستر	سستر	سوردر	هوگهر	سواچر	خواهر	خور
فريز	برودر	برادر	فراتر	براتر	بهراتر	برادر	ورور

اریایي اقوام

کله چې څلور زره کاله تر میلاد دمخه اریایي اقوام د باختر ځمکو او د هندوکش لمنو ته راغلل دوی پسله ډېره وخته څخه دلته ډېر سول او د شرق او غرب خوا ته یې هجرتونه وکړل، د شرق په خوا کې تر اباسین تېر سول او په شمالي هندوستان کې خپل مدنیت خپور کړ، هلته دوی په هغه ژبي چې له اصلي اریایي ژبي څخه جوړه سوې وه یو کتاب ولیکه، چې (ویدا) نومېږي او اوس یې څلور برخې موجودې دي :

۱. ریګویدا

۲. سامه ویدا

۳. یجورویدا

۴. اتهرواویدا

دا اریایان چې د ویدا سندري یې ویلې له افغانستانه هلته تللي وو، نو په ویدا کې د افغانستان د ځایو او خلکو او قبیلو او مشرانو او غرو او دریاو نومونه راغلي دي، چې د دغو ټولو مطالعه د پښتو ژبي په تاریخ کې زموږ سره کومک کولای سي. دوهمه ډله غربي خوا ته تلونکي اریایان وو، چې دوی د افغانستان په غربي خوا کې تر استانبوله پورې خپل مدنیت خپور کړ، له دوی څخه په دوو ژبو ځینې نوشتې پاته دي، یو د اوستا کتاب دی، چې زردشت له بلخ څخه خپور کړ او په ټول ایران کې ومنل سو، دا کتاب ټول (۸۱۵) فصله او (۲۱) نسکه و، په اوستا کې هم ډېر د افغانستان د ځایو او پاچاهانو او خلکو نومونه راغلي دي، او ډېر کلمات یې د پښتو ژبي سره نژدې دي، له دې جسته اوستا هم د پښتو په ادبي تاریخ کې زموږ په درد خوري.

بله ژبه چې د غو غربي اریایانو له خپلي قدیمې ژبي څخه جوړه کړه هغه زړه پارسو بولي، چې ځینې نوشتې یې پر ډبرو باندې پاته دي او مطالعه یې د پښتو په ادبي تاریخ کې مفیده ده، د افغانستان په شمالي خواوو کې د دریای امو پر ها بله څنډه له اریایي ژبو څخه سغدي او خوارزمي هم داسې ژبي دي، چې د پښتو سره نژدېوالی لري نو د دغو ژبو مطالعه هم د پښتو له پاره ګټوره ده.

پښتو او اریایي کلمات

هغه ژبه چې تر اریایي هجرت دمخه ویل کېده دغه قدیمه ژبه وروسته په نورو ژبو تبدیله سوه او پوهان داسې وایي، چې دوه زره څلور سوه کاله ق م د اریایي اقوامو ژبه یوه وه، خو یو زر کال پس یعنې د (۱۴۰۰ ق م) په شاوخوا کې تر اوسه د دوی ژبي سره بدلې سوي دي. د بعضو قدیمو اریایي کلماتو له څېړنې څخه داسې ښکاري چې په پښتو کې تر اوسه پورې هم هغه قدیمي ریښې سته، چې د مثال په ډول یو څو کلمې دلته ښوولې کېږي :

اول- د اریا کلمه :

د اریا د کلمې معنی اوس مؤرخین اصیل او نجیب یا زارع بولي، ډاکټر جیګر المانی محقق وایي، چې د اریا کلمه له (آر)

څخه مشتقه ده، چي په سنسکريت کي د اصل او بنياد په معنی وه. د دې په مقابل کي مکس مولر يو بل عالم وايي چي (آر) کرهني او زراعت ته وايي، نو له دې جهته (ارين) کرونکي او بزگر دي، د دې دواړو خبرو تحليل د پښتو کلماتو په اساس کېدای سي. مثلاً که مور (ار) د اصل او بنياد په معنی واخلو نو دا کلمه په پښتو ادب کي مستعمله ده، مثلاً ملا الف هوتک وايي:

دی له "آره" و ښاغلی

څه که شو په وير نټلی

بل شاعر پيرمحمد مياجي داسي وايي:

شيخ متي چي خليلي و

دی له آره لوی ولي و

که داسي وي چي د آر کلمه د زراعت او کښت په معنی واخلو نو دا کلمه هم د پښتو په يوه خاصه محاوره کي موجوده ده چي د کښتونو د رېښو پر وخت کله چي زارعين لو کوي نو د هغه خلکو حال داسي بيانېږي:

"اره اړه لور پر غاړه" چي په دې ځای کي هم اړه د زراعت معنی لري او دا ښکاره ده چي قديمو اريايي اقوامو زراعت ته په ډېر ښه نظر کتل او زراعت د هر اصيل او شريف اريايي سړي کار و، نو له دې جهته لومړی قول او دوهم سره نژدې کېدای سي.

دوهم - ايانا وېجه:

هغه وخت چي اريايي قبيلو له خپله اصلي او قديمه ټاټوبي څخه د باختر خوا ته هجرت نه وکړی، دوی هغه خپل قديم د استوگني ځای (اړيانا وېجه) باله.

د دې کلمې رېښه هم اوس په پښتو کي ژوندۍ پاته ده. په کندهار کي اوېجه د سرزمين په معنی وايي، مثلاً: "احمد محمود د خدای پر اوېجه نه پرېږدي" له دې څخه ثابتېږي چي وېجه هم پخوا دغه معنی لرله.

چي معنی يې هغه د ښاغليو او اصيلو ټاټوبي ده، دغه کلمه اوس په پښتو کي د ورشو په شکل موجوده ده، چي معنی يې د څړ ځای دی، ځکه چي د قديمو اريائيانو ژوند په مالداري و، نو دوی د خپلي استوگني ځای او د څړ سيمه ورشو بلله. ورته او رښه دواړه يوه رېښه لري، هر وخت (س) په (ش) اوږي، مثلاً کتل او کسل چي (ت) په (س) باندې اوښتې ده، او د (س) اوښتل په (ش) هم ډېر سته لکه راسه او راشه.

پښتو او ويدي ژبه

ويدي ژبه اريائيانو په هند کي د اريايي هجرت سره نږدې ويله، له دې ژبي څخه هم يو څو کلمې د مثال په توگه دلته د اوسنۍ پښتو سره مقايسه کوو.

سيند:

دا کلمه په ريگويدا کي سيندهو او په اوستا کي هندو وه، په اوسنۍ پښتو کي سيند هم په هغه قديمه معنی هر رود ته وايي او اباسين هم له دغي قديمي رېښي څخه د لوی والي په سبب پر اوسني دريايي سيند باندې ايښوول سوی دی.

کولا:

قديمو اريائيانو کورنۍ او خاندان ته (کولا) ويله او دغه کلمه اوس هم په پښتو کي د کهول او کاله په شکل موجوده ده، چي

معنی یې هغه خانواده ده.

ستان :

دا کلمه په سنسکريت کې د ځای او مرکز او مملکت معنی لري، چې په پښتو او دري کې اوس د (ستان) په شکل مستعمله کلمه ده، لکه ګلستان، افغانستان، هندوستان وغيره، کله چې اریائيان په هندوستان کې خپاره سول دوی هغه مملکت دیوستان وبلله، چې معنی یې د عبادت ځای دی، دغه کلمه په مفرد ډول هم په پښتو او دري کې استعمالیږي، مثلاً ښکارندوی د پښتو د غوري دورې شاعر وایي :

د اسلام د دین شهاب د نړۍ لمر دی

تور "ستان" یې کړ رڼا په جهادونه

دغسې هم د فارسي ژبې لیکوال فخر مدبر لیکي :

"به ستان لوهوور در میان شدند"

سوما یا هوما :

پخواني اریایي اقوام چې د افغانستان په غرو کې اوسېدل دوی یو مقدس بوتی سوما باله او له هغه څخه به یې یو مشروب جوړاوه چې هغه به یې د عبادت پر وخت استعمالاوه، دغه نوم په اوستا کې هوما او په ویدي ژبه سوما راغلی دی، چې په عربي یې (هوم المجوس) بولي، دغه کلمه اوس په پښتو کې د اومه یا هومان په شکل پاته ده، چې هغه خپل قدیم شکل یې خوندي کړی دی.

اشلوك :

دا کلمه په سنسکريت کې د نظم او شعر په معنی ده، او دې ډول نظم په هندي اریائيانو کې رواج درلود، چې د هند د اشعارو په کتابو کې ذکر سوی دی. په پښتو قدیم ادب کې دغه کلمه هم مستعمله وه، مګر معنی یې فقط منظوم کلام و او پيودلي ویناوي وې، چنانچه دغه کلمه په همدغه معنی د غوري شاعرانو په پښتو اشعارو کې راغلې ده، لکه ښکارندوی غوري چې وایي :

په بر بڼې چې ږغ د چوڼیو نغورېده شي

ته وا چنډي سره پيودي اشلکونه

په دې بیت کې بر بڼ د لوړ باغ او چوڼی د بلبل، نغورېدل د اورېدل، چنډي د شاعر او اشلکونه د نظمونو په معنی دي.

دسیو :

په اریایي ژبو کې د (ش) یا د (ژ) یا د (ښ) یا د (س) یو پېښوند (سابقه) وه، چې د نفرت او بدۍ او کرکي مفهومونه یې لرل له دغې سابقې څخه په قدیمو او اوسنیو ژبو کې ډېر کلمات راوتلي دي، چې له هغو څخه په ویدا کې دسیو یا داسه کلمې جوړې سوي دي او مطلب هغه خلک وه، چې پخوا په هند کې اوسېدل او د اریایانو دښمنان وو. په پښتو ژبه کې له دغه ریښې څخه د (نون) په نښلولو سره یو صفت جوړ سو، چې معنی یې هغه دکرکي مفهوم لري، لکه دښن او دښته په فارسي هم له دغې ریښې څخه دشمن او دشنام، دشوار، دوزخ، دزد او داسې نور کلمات جوړ سوي دي، چې ریښه یې هغه د پښتو سره مشترکه سابقه ده او تاریخ یې تر رګویدا پورې رسېږي.

کشتري :

په پخوانو اریایانو کې د پاچاهانو او لښکریانو ډله کشتري بلله کېده، دا کلمه هم په ویدا کې ذکر سوې او بیا په سنسکريت او ویدي ژبو او هندي کې تر اوسه موجوده ده. په پښتو ادب کې دغه کلمه د پیر روښان په خیرالبیان کې د تورکښي په شکل راغلې ده، یعنې هغه څوک چې توره کاږي او مقصد یې هم عسکري او د جنگ خلک دي، د لومړۍ کلمې لومړۍ تپوټه هم کښ او دوهمه تپوټه تري کټ مټ دغه معنی لري او د دغو ژبو سره نژدېوالی څرګندوي : کښ (توري) کشتري یعنې شمشیري. له دغو مثالو څخه د پښتو ژبې مشارکت له ویدا او اوستا سره ښه معلومېږي مګر له دغو قدیمو ژبو څخه چې په غربي اریایانو او اېران کې ویله کېده زړه پارسي هم ده، چې تر میلاد دمخه تقریباً (۵۰۰) کاله ژوندۍ وه، په دې ژبه کې کوم کتاب نه دی پاته مګر ځینې ډبرلیکونه سته، چې پر هغو باندې د زړې پارسي یو څه نوښتي پاته دي.

پښتو او زړه پارسي

زړه پارسي (۲۵۰۰) کاله دمخه په پارس کې ويله کېده او د هخامنشي پاچاهانو د دربار ژبه وه، خو د دې ژبې کوم کتاب نه دی پاته، فقط د ابران او مصر پر ځينو ځايو باندې د دې ژبې يو څو ډبرليکونه په ميخي خط پاته دي، چې ټول (۴۰۰) لفظونه کيږي.

د هخامنشي کورنۍ يو لوی پاچا داريوش دئ (۵۲۲ تر ۴۸۶ ق م)، د ده په امر د بهستون پر غره يو ډبرليک کيندل سوی دئ، چې په څلورم ستون کې درې مسرۍ يوه اخلاقي حماسه ليکلې ده او هغه په دې ډول ده:

دا درې مسرۍ داسې لوستل کيږي:

ني ارې که اهم.

نې دروجه نه اهم.

نې زوره که ره اهم.

د دې شعر هره مسرۍ شپږ شپږ هجاوي لري او که موږ ورته څير سو، نو دغه درې مسرۍ په لږ تغير داسې په پښتو را

اوږي:

نې اړيکه اوم.

نې دوره جنه اوم.

نې ځورکړه اوم.

د کلماتو تطبيق

اول: نې Né د نه مخفف دئ.

دوهم: اړيکه Arika په پښتو کې د اړ له مادې څخه اړيکی اوس موږ استعمالوو چې معنی يې پای بند او مسامع او عضو ده دغسې اړتيا مشکلي او احتياج ته وايي.

درېم: اوم د وم يا ومه يو شکل دئ چې اوس يې هم بعضي پښتانه (اوم) وايي.

څلورم: په دوهمه مسرۍ کې د دروجه کلمه اوس کټ مټ د دروه جن په شکل موجود ده چې معنی يې مکار او فرېبنده ده.

پنځم: ځورکړه - اوس د پښتو ځورکړه يعني ځور کوونکی او ظالم او ستمگر ځني جوړيږي او په دې ډول دغه کلمات په لږ تغير د پښتو له اوسنۍ کلمو سره برابر کېدای سي او دا موږ ته د پښتو او زړې پارسي نږدېکي رانښيي، چې تر اوسه په دې لار کې نوره وسيعه مقاييسوي مطالعه نه ده شوې.

پښتو او زړه دري

د افغانستان په شمالي خواوو او د هندوکش په لمنو کي (۳۰۰۰) کاله دمخه یوه ژبه ویله کېده، چي د اوسنۍ دري ژبي مور گڼل کیږي، له دې ژبي څخه فقط یو ډبرلیک په (۱۹۵۱ م) کال د بغلان په سرخ کوتل کي پیدا سوی دی، چي (۲۵) سطره او (۹۴۷) یوناني حرفونه لري او ټول کلمات یې (۱۶۵) دي خو د هري کلمې په منځ کي یوه فاصله په دې شکل (ه) موجوده ده. په دې کتیبه کي (۲۸) حرفونه په دېواني رسم الخط استعمال سوي دي:

الف او زور

ب

پ

ف

ت

ث خ

خ

د

ر

ز

س

ش

ښ

ك

هک

نگ

ل

م

ن

و

حقیف (و)

هـ

معروفه (ي)

مجهوله (ې)

فتحه

پېښ

کسره

فاصله

د پښتو او قديمي دري مشابهت

دغه (۲۸) علامې چې د بغلان په کتبه کې په (۱۶۰) کلمو کې استعمال سوي دي د پښتو سره يې ټول حروف بېله (ف هـ) مشترک دي، مخصوصاً (۶) نمبر حرف، د پښتو (خ) ته نژدې دی، دغسې په دغه الفبا کې (۷) نمبر حرف د (خ) آواز لري مگر په (۱۳) نمبر حرف (ښ) کې (ش) او (خ) سره يو ځای سوي دي او د پښتو (ښ) ږغ ادا کوي، او له دې څخه ښکاري چې دغه ږغ قديم دی او په قديمه دري کې هم و، ځکه نو په پښتو کې اوس هم دغه درې سره آوازونه بېلې بېلې معناوي افاده کوي، مثلاً:

شندل - پراگندن

ښندل - بخشش

خندل - خندیدن

له دې څخه معلومېږي چې په قديمه دري کې هم د (ښ) صوت موجود و، مگر د پښتو خاص ږغونه لکه (ټ، ږ، ډ، ڼ) په قديمه دري کې هم نه وو او په دې کتبه کې هم نه ليدل کېږي، نو دلته بايد سړی ووايي چې د ژبو د تقسيم له پاره د اباسين او هلمند تر منځ يو ايزوگلاس (هغه ځای ته وايي چې په هغه کې دوې ژبې سره يو ځای کېږي) پيدا کېږي، د پښتو او دري ږغونه او کلمات سره مشترک کېږي دغه دوې ژبې په ځينو نورو گرامري خصوصياتو کې هم سره نژدې دي، مثلاً:

اول حالت (condition) په اوسنۍ پارسي کې د کلماتو شکل يا حرکات د گرامري حالت په تغير سره نه تبديليږي، مگر په پښتو کې ډېر کلمات د گرامري حالت په تبديل سره خپل شکل يا آواز اړوي او په دغه خاصيت کې زړه دري د پښتو سره شريکه ښکاري، مثلاً په دغه ډبرليک کې د کانيشکا نوم کله کانيشکي او کله کانيشکو راغلی دی او ځيني نور نومونه هم دغسې سته، چې د فاعلي يا مفعولي حالت په تغير سره اوښتي دي.

دوهم په توصيفي ترکيب کې هم په زړه دري کې لکه اوسنۍ پښتو صفت تر موصوف دمخه ويل کېده، مثلاً (مشت خرگومن) يعني لوی خرمن يا لکه (بک شا) يعني لوی شاه.

درېم: ابتدايه ساکن: اوسنۍ دري ژبه ابتدايه ساکن نه لري، مگر په قديمه دري کې لکه پښتو په ساکن ابتدا کېدله، مثلاً د

بغلان په کتبه کې (STAD) ستاد د اوسني (ايستاد) په معنا يا د اوسني فرمان کلمه په قديمه دري کې فدومان

(Fadoman) غرومان د (ف) په سکون تلفظ کېده.

د ځينو کلماتو سره نژدېوالی

د بغلان په ډبرليک کې چې کومه دري قديمه ژبه استعمال سوېده، ځيني داسي کلمات لري چې اوس د پښتو په يوه لهجه کې کټ مټ يا په لږ تغير موجود دي، چې دلته يې د نمونې په ډول يو څو کلمې ښوول کېږي:

بگ: دا کلمه پخپله د بگ لنگ په نامه کې موجوده ده، چې پخوا د بغلان نوم و، په اوستا او قديمه پارسي کې بگه (Baga) او په سنسکريت کې بهاگه (Bahaga) و، په روسي کې هم اوس بگ د خدای په معنا موجود دی، دا کلمه په دغه کتبه کې د يوه بل نامه په سر کې هم سته او دا کلمه بکپور (Bagpur) ده، چې معنا يې شهزاده وه. دغه بگ چې په ډبرليک کې جلا په معنا د خدای او عظيم يا بادشاه او د کلماتو په سر کې هم په دغو معناو ذکر سوی دی، اوس د پښتو په محاوره

کي د لوی او عظیم په معنا سته. په کندهارکي وایي: پلانی بگ سړی دی، یعنی جسماً لوی دی، د پښتو شاعر شمس الدین کاکړ، چي د (۱۲۵۰ هـ) په حدودو کي ژوندی و داسي ويلي دي:

هسي شوم طالع زما دی
باطن ووړ په ظاهر بگ

د بگپور دوهمه ټوټه يعني (pur) هم د پښتو سره مشترکه کلمه ده، چي په تربور کي ژوندی پاته ده، نو د دې کلمې تاريخي تحول داسي دی:

زړه دري (پوهر puhar) اوسنۍ پارسي پور، لکه شاهپور، پښتو پور لکه تربور، (تره پور). يوه بله کلمه چي په دغه ډبرليک کي پښتو ته ډېره نژدې ده ایر (EIR) ده، چي د آتش پر ځای استعمال سوې ده او دا کلمه تر اوسه هم د پښتو په وزيري لهجه د (اير) او په نورو لهجو کي د (اور) په ډول پاته ده، خو د پښتو په يوه بله کلمه کي چي (ايره) د خاکستر په معنا ده په ښه ډول موجوده ده، دغسې هم (مال) په ډبرليک کي د وخت او هنگام په معنا راغلي دي، چي تر اوسه هم په پښتو کي (مال يا مهال) وخت ته وایي او د پښتو په قديمو اشعارو کي دا کلمه راغلې ده او دا ثابتوي چي دغه کلمه اصيله پخوانۍ کلمه ده او له عربي څخه نه ده اخيستل سوې. يوه بله ډېره ښه کلمه چي په دې کتيبه کي راغلې ده الوښال (ALOSHAXAL) ده، دا کلمه که موږ تجزيه کړو اوله ټوټه يې الو ښکاري، چي د پښتو او اوسنۍ فارسي (اروا) يې اوسنی پاته سوی شکل دی او په اوستا کي دا کلمه اورونت وه، چي په پهلوي کي اوروان او په فارسي کي روان ځني جوړ سوی دی، نو د زړې دري (الو) د اوسنۍ پښتو د (اروا) له فارسي ژبي (روان) سره له يوې ريښې څخه دي.

د کلمې دوهم جزو پښتو اوسنی (ښاد) او د فارسي (شاد) او د پهلوي ژبي (شات) او د اوستا (شاته) او د زړې فارسي (شياتي) و، د (د) او (ل) او (ت) ابدال په اريايي ژبو کي ډېر دي، لکه دست او لاس يا لس يا ده، نو مجموعاً د زړې دري الوښال د پښتو اروا ښاد دی، چي معنا يې هم د عربي (مرحوم) او فارسي ژبي شاد روان ته نژدې ده، يعني هغه څوک چي له دې دنيا څخه تللی وي او په بله دنيا کي اروا خوښه وي.

تر دې ځايه د پښتو ژبي او قديمو اريايي ژبو مقايسه او پرتله وسوه، چي د دغو ژبو پخواني روابط سره ښکاره کوي. ځينو پوهانو پښتو له هندي ژبو څخه د سنسکريت له لمسيانو څخه گڼلې او ځينو هم ايراني ژبه بللې او د يو څو پوهانو دا هم عقیده ده، چي د ساکا له ژبو څخه پيدا سوېده. د سنسکريت او هم له اوستا او هم له نورو اريايي ژبو سره اشتراك لري نو نه خالصه هندي ده او نه ايراني. بلکي د افغانستان په لساني او فرهنگي ايزوگلاس کي له اصلي اريايي ژبي څخه راپاته ده، چي ډېر قديم مميزات يې هم تر اوسه خوندي کړي دي، چي په تېرو څېړنو کي د پښتو نژدېوالی له سنسکريت او اوستا او زړې پارسي او دري سره په لنډ ډول بيان سوي دي.

د تفصيل له پاره يې د پښتو ادبياتو تاريخ لومړی او دوهم جلدونه وگورئ او هم هغه کتاب وگورئ، چي ما په دري ژبه د بغلان پر ډبرليک باندي د (مادر زبان دری) په نامه کښلی او چاپ کړی دی.

تر خوشحال دمخه

پښتو ادب ته یو لنډ نظر

د پښتو ادب لیکل سوي آثار فقط په اسلامي دوره کي پیدا سوي دي، چي تر ټولو قدیمتر شاعر امیر کروړ د غور پادشاه پېژنو او د (۱۳۹ هـ) په شاوخوا کي ژوندی و.

هم په دغه زمانه کي د غزني او گردېز له پاچاهانو څخه د لویکانو کورنۍ سلطنت کاوه، چي له دوی څخه هم فقط یو پښتو بیت لاس ته راغلی دی، تر دې زمانې وروسته د غوریانو په دربار کي پښتو ادب نشو نما وکړه او ډېر شاعران او مؤلفان او نثر لیکونکي پیدا سول، په دغه زمانه کي د ملتان د لودي پاچاهانو کورنۍ د (۳۰۰ - ۴۰۰ هـ) تر منځ پښتو ویونکي پاچاهان وو، چي له دوی څخه هم پښتو شعرونه پاته دي.

په عمومي ډول داسي ښکاري، چي د پښتو ژبي د ادب ساحه له ملتانه بیا تر غوره پوري خپره وه، له دغې زمانې څخه بیا د خوشحال تر عصره پوري تقریباً زر کاله تېر سوي دي او په دغو لسو پېړیو کي موږ د پښتو ژبي ادبي سیر په لاندې ډول تلخیص کوو:

پښتو ادب د امیر کروړ له عصره څخه یو خاص رنگ درلود، ژبه یې سوچه او سپېڅلې پښتو وه، ډېر داسي پښتو کلمات ژوندي وو، چي اوس یې موږ نه استعمالوو او داسي ښکاري، چي پر پښتو باندي د نورو ژبو اثر هغه وخت ډېر لږ و، او وروسته ورو ورو د عربي او فارسي او هندي ادب تاثیرونه پر سوي دي.

د فکر او موضوع له پلوه هم د پښتو پخوانی اثر خاص یو پښتني او محیطي شکل لري، يعني د شاعر او لیکوال د تخیل غورځنگ په یوه داسي محیط کي دی، چي هغه له نورو محیطو څخه ځيني خاص امتیازونه لري، شاعر د یوه غرني او کلیوالي محیط څخه الهام اخلي، ملي او پښتني اخلاق او دودونه او رسمونه تصویر کوي، او په دې ډول خپل هنر ته یو خاص محیطي جوله وربښدي.

د دې دورې پاته سوي آثار یوه ښکلې او نفیسه ادبي مجموعه ده، چي له یوې خوا څخه خپلي محیطي ښکني او مزایايي لري او له بلې خوا څخه د نورو مجاورو ملتونو له ادبه څخه ځيني اثرونه قبلوي، نو په اشعارو کي د پښتو د ژبي خپل اوزان هم ساتل کيږي او د عربي او فارسي شعرو وزنونه او قواعد هم منل کيږي، نو د دغې دورې اشعار او آثار د معنی له پلوه حماسي، اخلاقي، دیني، تصوفي، تبلیغي، عشقي او کله کله فکاهي رنگونه لري، مگر په ظاهري جوړښت کي علاوه پر ملي اوزانو باندي قصیده، غزل، رباعي، مثنوي هم میندل کيږي.

تر خوشحال خان دمخه په (۱۰۰۰ هـ) کال کي د پښتو ادب د سیاسي تحولاتو څخه هم اغېزمن سوی دی، په دې لسو پېړیو کي د پښتو ژوند د خپلي آزادۍ او پښتونولۍ د ساتني له پاره په یوه مسلسل مبارزه کي تېرېده، لوی لوی تاړاکونه پر دې مخکې باندي راغلل، غټ غټ سیاسي او دیني او مذهبي تحولاتو پېښ سول، خو پښتو په دغو تحولاتو کي د دین او فرهنگ او ثقافت له پلوه ډېر نوي او ښه شیان ومنل، مگر خپله آزادي تر هر څه پر دوی گرانه وه، نو سره د دې چي دوی د اسلامي جامعي کلک ملگري وه، او د اسلام د خپرولو له پاره یې تر ښکاله پوري جهادونه وکړل، مگر د ساسي تسلط قبلولو ته حاضر نه سول او که به زور ور باندي راغی نو د سمي څخه به غرو ته ولاړل او عمر به یې په کوچي گري تېراوه، نو د پښتو ادب په دغسي یو کیفیت سره تر خوشحال خان پوري راوړسېد، کله چي خوشحال خان دنیا ته راغی د پښتو ادب نظم پوخ سوی و او ډېر کتابونه هم پکښې موجود وه. د نثر کتابونه هم لیکل سوي وه، چي بهترینه نمونه یې د سلېمان ماکو د (تذکره الاولیا) نثر دی، چي په (۶۱۲ هـ) کي لیکل سوی دی او دغه نثر لکه د پښتو شعر یو ښه سبک او ښکلې جوله لري. دلته دا نکته هم نه هېروو، چي د (۹۰۰ هـ) په حدودو کي پیر روښان په خپل خیرالبیان کي یو داسي نثر لیکلی دی، چي هغه د نظم او نثر تر منځ یو

مصنوع او متكلف نثر دى، كه څه هم د پير روښان د آزادي خواهۍ جگړې او د پښتنو د ساسي وحدت له پاره د ده سعيه ډېره ښه او مشكوره ده، مگر په ادبي حركت كې د ده د خياليان نثر د پښتو ژبې يو ښكلى او هنري اثر نه دى، نو خوشحال خان په داسي يوه ادبي او سياسي محيط كې پيدا سو، چي په هيڅ ډول په زړه پوري محيط نه و. د پير روښان په پيروي اخوند دروېزه او د ده كورنۍ او نورو ليكوالو قلمونه را اخيستي وه او په پښتو ژبه كې د مصنوعي او متكلف نثر ليكلو پيروي كوله، په سياسي لحاظ هم پښتانه د هندوستان د مغولو تر اثر لاندې او مظلوم واقع سوي وه او خوشحال خان ناچاره و، چي په داسي يوه چاپېر كې په دوه ډوله مبارزه وكړي :

لومړۍ سياسي او جنگي مبارزه د پښتنو د آزادۍ له پاره.

دوهم ادبي او واقعي مبارزه د پښتو ژبې د ادبي ارزښتونو د ساتلو له پاره.

خوشحال خان

د پښتو ادب منځنۍ دوره له خوشحال خان څخه شروع كيږي، دى د خټكو د ملك اكوري له كورنۍ څخه و، د سراى په كلي كې د ربيع الثاني په مياشت (۱۰۲۲ هـ) د شهباز خان خټك په كورنۍ كې پيدا سو، دا كورنۍ د پېښور تر اباسيند پوري د خپل عصر په سياست كې پېژندل سوې كورنۍ ده او خوشحال خان د پښتنو د قومي سياست په مركز كې تربيه سو، ده د خپل عصر علمونه ولوستل او د قلم خاوند سو، په دغه وخت كې د ډهلي د مغلو له كورنۍ څخه شاه جهان پادشاه و او د سلطنت غربي سرحدونه يې تر قندهار او بلخ پوري رسېدلي ښارونه او لويي لاري د مغلو تر ادارې لاندې وې، د قبايلو داخلي كارونه قومي جرگو سمول، د خوشحال خان د كورنۍ د استوگني ځاى د پېښور او كابل پر لويه لار باندې واقع و، نو همېشه د مغلو د دربار له خوا د دغي لاري ساتنه د خوشحال خان پلرو او نيكونو ته سپارل كېده او دغه كورنۍ د پښتنو په داخلي چارو كې مقتدر حكامان وو، مگر د مغلو د دربار سره يې هم دوستانه روابط ساتل، په (۱۰۶۹ هـ) كال اورنگزېب خپل پلار شاه جهان بندي كړ او پخپله پر ټول هندوستان باندې مقتدر پادشاه سو. د اورنگزېب سياست دا و، چي هغه د سلطنت په ټول قلمرو كې له كلكټې څخه بيا تر بلخه داسي څوك نه پرېږدي، چي هغه په قوت كې له ده سره مقابله وكړي، اورنگزېب ته د افغانستان د مشرقي خوا ساتنه او د كابل او بدخشان او بلخ او كندهار اداره خورا مهمه معلومه او دا لار د اباسيند تر غاړو پوري د خوشحال خان په لاس كې وه او ده غوښتل چي خپل اقتدار دلته ټينگ وساتي، په پېښور كې چي كوم حكامان د اورنگزېب له خوا مقرر و د هغه قدرت فقط په ښار كې محدود و، نو اورنگزېب د خپل حكومت او اقتدار د ټينگولو له پاره د خوشحال خان وجود په دغه سيمه كې مضرگانه نو يې خوشحال خان په يوه دسيسه په پېښور كې گرفتار كړ او په (۱۰۷۴ هـ) د روژې په مياشت كې دى له پېښور ډهلي ته د محبوس په ډول واستاوه او كوښښ يې وكړ، چي د خوشحال خان په زامنو او كورنۍ كې نفاق واچوي. خوشحال خان څلور كاله په هند كې بندي و، چي وروسته په (۱۰۷۷ هـ) له اگري څخه د خپلو پښتنو يارانو په ملگري راووت او ځان يې وطن ته راوړساره، دلته خوشحال خان خپل محيط وكوت او ځان ته يې دوې لاري د ژوند له پاره وموندلې، لكه چي وايي :

پس له بنده دى دا عزم
د خوشحال د خاطر جزم
يا نيولى مخ مكې ته
يا مغلو سره رزم

مگر په دې دوو كارونو كې خوشحال خان د مغلو سره مبارزه غوره كړه او دې مبارزې دوه شكله درلودل :

اول : د جنگ په میدان کې د توري مبارزه.

دوهم : په شعر او ادب کې د قلم مبارزه او د پښتو ژبې د روزلو له پاره د پښتو د ملت د ساتلو له پاره مبارزه، چې د خوشحال خان شخصیت هم دغه دوي خواوي لري. خوشحال خان د پښتو د آزادۍ له پاره د اورنگزېب سره ډېر جنگونه وکړل او دا يې کوښښ و، چې په پښتو کې د اتفاق او د ملي جهاد روحیه ژوندۍ وساتي او علاوه پر دې جنگي شخصیت د ده ادبي شخصیت هم ډېر فعال و، ده تقريباً څلوېښت تر پنځوسو زرو اشعارو پورې په پښتو ادب کې يوه مهمه ذخيره پرېښوده، چې حقيقتاً دې د پښتو ژبې تر ټولو لوړ شاعر گڼل کېږي. ده په خپلو اشعارو کې حماسي او وطني او پښتني خصوصيات وروزل او هر ډول شعرونه يې په ادبي او بدیعي ښکلا وويل، ده قصيده د غوري دورې د قصايدو دورې ته ورسوله، د پښتو غزل يې د ژبې د روانۍ او سلاست سره په ډېرو ادبي ښکلاوو مزینه کړه، رباعي، مثنوي، مخمس، مربع، مسدس، معشر ټول د ده په دېوان کې سته.

خوشحال خان تر منظوم کلام علاوه د پښتو نثر ته هم توجه وکړه او د نثر ليکلو سبک يې داسې غوره کړ، چې د پير روښان او اخون دروېزه ليکونه يې پرېښودل او د پښتو د نثر د قديمتر سبک پيروي يې وکړه، يعنې د سلېمان ماکو غوندي نثر ليکونکي لاره يې غوره کړه او کوښښ يې وکړ، چې د پښتو ژبې د محاورې له جريانه سره خپل مطلب په روانه او سليسه پښتو وليکي. د خوشحال خان منثور کتابونه هم ډېر دي، دی د عمر په (۷۸) په ۲۸ ربيع الاول ۱۱۰۰ هـ کال وفات سو او وروستۍ وينا يې دا وه :

"ما هلته ښخ کړئ، چې د مغلو سيوری مې پر خاوره ونه لويږي او د مغلو سپروگردونه مې پر هديره ونه لويږي".
د خوشحال خان د کتابو څخه فضل نامه، دستارنامه او عياردانش مشهور دي او کله چې دی تر جهان تېر سو نو يې يوه داسې ادبي گرانېه ذخيره پښتو ته پرېښووه، چې هغه به تر ابده پورې زموږ په ادبي حرکت کې د لاري خراغ وي او د ده دا بيت به په رشتيا ومنل سي، چې ويلي و :

همېشه به پرې نارې وي د بلــــبلو

دا چې سازکړن خوشحال په ويل باغ

د خوشحال خان د شعر سبک په پښتو ادب کې ډېر شهرت او مقبوليت وموند او پښتو ادب د خوشحال خان په ادبي مکتب کې د هري خوا بشپړ سو، په دې سبک کې د ادبي فنونو او رواني ژبې مراعات ډېر سوی دئ او اشعار يې هم روان او خواږه او هم د صنعت په گډه ښکلي سوي وه، د خوشحال خان د سبک خاصيتونه دا دي :

دې سبک د پښتو شعر ډېر پراخ کړ، علاوه پر غزل، مثنوي او قصيدې او رباعي چې تر خوشحال خان دمخه ويل سوي وه، ده نور ټول د عربي او پاړسو د شعر اقسام په پښتو وويل او ځيني نوي قسم اشعار يې په پښتو کې زيات کړل، لکه مثنو او نور.

په دې سبک کې هر ډول صوفیانه، اخلاقي، فلسفي، فکاهي مضامين او مدح، هجو، مرثيه، محاکات، اجتماعي خبري سته، چې ملي ښېگڼې او خويونه هم تلقين کوي.

په دې سبک کې کله کله د پښتو او پښتونولۍ او ملي احساساتو څرگندونه هم سوېده او خاص بيا د خوشحال خان خپل اشعار د ملي جذباتو ډک دي.

په دې سبک کې اوږدې اوږدې قصيدي هم ويل سويدي، چې هره قصيده ځانته يو بېل اجتماعي يا تاريخي يا تبليغي يا د منظرنگارۍ يا نور موضوعات لري او په خپله د خوشحال خان او د ده د زامنو لکه عبدالقادر خان او اشرف خان هجري په قصيدو کې د غوري دورې د قصيدو تقليد او پيروي ښکاره ده او بدیعي صنايع او تلازمات او تشبیهات هم لري، مگر شاعرانو يې د اشعارو ساده گي او سلاست تر صنعت او تکلف نه دئ جار کړی او ډېري پېچلي ويناوي په اشعارو کې نه راوړي.

په خپله خوشحال په دې سبک کې حماسي احساسات داخل کړل او شاگردانو يې لږ پيروي وکړه.
انتقاد او هجو (غندنه) هم په دې سبک کې سته او د پښتو شاعرانو مخصوصاً د هندوستان د مغولي استعمار طلبانو سره ډېره قلمي مبارزه کړېده، خوشحال خان وايي :

زما ژبه نه ده اور ده

گوزارونه د ټوپک کا

د خوشحال خان د مکتب په اشعارو کې ډېر حکمتونه او نصیحتونه او فلسفي مطلبونه هم سته، چې د ژوندانه ژور اسرار پکښې ویل سوي دي، مثلاً اعتماد په نفس داسي تلقین کوي :

د مزريو مړنتوب په لښکر نه شي

مټ يې هر کله يوازي په خپل خان شي

خوشحال خان د اجتماعي منافعو په توزیع کې داسي وايي :

دولتمند سړی هغه بللی بويه

چې له سينده يې جدا د چا ويا له شي

خپل ثبات او ټينگه روحیه داسي ښيي :

د عالم ډېري خبري لور په لور توري لښکري

زړه مې نه ښوري له خايه غر خو هسي وي کنه

د خوشحال خان په نظر کې د انسان ټولي گټې په خپل همت، شجاعت او توريالي توب پوري اړه لري او مړنی سړی قابل د دې بولي، چې نوم يې په تاريخ کې یاد سي او وايي :

کل گټنه ده د توري

که کابل دئ که کشمير

مېرني دي چې يادېري

په سندرېرو هم په وير

په ادبي ارزښت کې هم دا سبک تر ټولو جامع او ښکلی دئ هم يې د معنی خوا قوي او هم يې ظاهري او شعري قالب ښکلی دئ، تر خوشحال خان دمخه د پير روښان د مکتب شاگردان په خپلو اشعارو کې معاني روزي، مگر د هغو شعر ښکلی او د هنر په گڼه مزین نه دئ، مثلاً د صوفيانو شاعرانو دا عقیده ده، چې د خدای تعالی نور په هر ځای کې تجلی کوي او وحدت په کثرت بدلېري، نو خدای تعالی په هر ځای کې سته، دا مطلب ميرزا انصاري، چې د پير روښان مريد و داسي ویلی دئ :

د کثرت په بازار راغی

په هر ځای کې دی مکين دئ

خوشحال خان هم دغه مطلب په داسي ادبي پيرايه ادا کړی دئ، چې هم يې مقصد عالي دئ او هم يې الفاظ ښکلي دي او هم هنري ارزښت لري، لکه :

راشه وغږوه سترگي د جهان ننداره گوره

چې ښايست لري د ستورو د آسمان ننداره گوره

د دې خپل وجود په باغ کې په هر شان ننداره گوره

و هر گل ته چې نظر کړې د باغوان ننداره گوره

په تخيل کې هم دا سبک ډېر ښه دئ، خورا لوړ او د نزاکته ډک شاعرانه تخيل پکښې سته، په خپله خوشحال خان او نور شاگردان يې د تخيل خاوندان او قهرمانان دي، او کله کله ابتکارونه هم لري، مثلاً شاعرانو د معشوقې د مېلمستيا له پاره ډېر ډول ډول تخيلونه کړيدي، چا د زړه کباب ورته ايښی دئ او بعضي شاعران په دغه باب کې يو له بله څخه مضامين رانقل کوي، خو کوم ابتکار نه لري، د خوشحال خان زوی عبدالقادر خان په دې موضوع کې يو نوی مضمون پيدا کوي او کله چې د عشق په دنيا کې سړې اوښکي تويوي هغه په دې ډول يوه ياقوتي مهماني بولي، او وايي :

سړې سړې اوښکي مې پر مخ عبدالقادره

نن و يار ته د ياقوتو مهماني ده

د خوشحال خان په کورنۍ کې د پښتو ادب روزنه

لکه چې خوشحال خان پښتو ادب ته درانه خدمتونه وکړه، ده په کورنۍ کې د پښتو لیکوال او شاعران زامن هم وروزل او دغه ادبي میراث پښت پر پښت له پلاره زامنو ته نقل سو. د پښتو ادب په تاریخ کې که موږ یوه درنه او ډېره فعاله کورنۍ وغواړو نو هغه هم دغه د خوشحال خان کهول دۍ، چې دوی په نظم او نثر کې د پښتو ژبې اوله درجه آثار پرې ایښي دي، د خوشحال خان مشر زوی اشرف خان هجري دۍ، چې دی هم د توري او قلم خاوند و او په پښتو یو ښکلی دېوان لري چې اشعار یې تر څلورو زرو بیتو پورې رسېږي. دی هم د پښتو د آزادي خواږه په جگړو کې د اورنگزېب د لښکرو په لاس کې لوېدلی او په (۱۰۹۳ هـ) د دکن په بیجاپور کې بندي سوی، او وایي:

بیجاپور هجري په خوب لیدلی نه و
آخر پېښ شي هغه کار چې یې قضا کا
د اشرف خان هجري په وینا کې د وطن د مینې تاوده احساسات پراته دي، لکه چې وایي:
بې وطنه تنهها پروت یم په غربت کې
نن له ما سره همدم د وطن غم دۍ
د هیواد اشنا په سترگو لیده نه شي
که په خوب راته حاضر شي بس کرم دۍ
قاصدان له روهه نه راځي مدت شو
سلام باد را رسوي منت یې تم دۍ

د ده اشعار عشقي، اخلاقي، وطني او ساده او روان دي او کله کله داسې قصیدې انشاء کوي، چې د غوري دورې د قصیدو تقلید ځنې ښکاري، د هجري دېوان په پېښور کې چاپ سوی دۍ، دی ښکلي معاني په ښکلو الفاظو ادا کولای سي، د صبر او استقامت ترغیب داسې کوي:

شورش مه کړه دگردون له کشمکشه
لومه کلکه کړي مرغۍ په اضطراب

دا غزله د ده د کلام نمونه ده:

سترګي هله کا ژړا چې زړه په درد وي چې په داد د دهر پوه آزاده مرد وي په مجلس چې د حق ورشي مخ یې زرد وي هر چې تل په فکر ډوب د اب و خور و وي لا په غم که قرار نه بدن یې ارد وي	اه و سوز مي باطل مه ګڼه دروېشه تخت و تاج ته به سرکوز د همت نکا هغه مرد چې په دغل سود و سودا کا په حساب د فرزانه تر ګاو بتر دۍ ګردنده ګردون چکۍ انسان دانه شه
--	--

دا محال دۍ چې شاعر په پښتنو کې
بل "هجري" غونډي په فن د شعر فرد وي
هجري پسله څورلسو کالو قیده څخه په (۱۱۰۶ هـ) کال کې هلته وفات سوی دۍ چې آزاد خان د ده د مرګ تاریخ داسې

ويلی دی :

د هجرت يې زر سل شپږ و

اشرف خان چې فوت شو ياره

د اشرف خان په شاعري کي د ظاهري ښکلا او د ادب د هنري مزيت له خوا داسي اثرونه معلومېږي، چي دی د پښتو شاعرانو د ډلي په لومړي صف کي ودروي او کله کله د فارسي شعر هم وايي، د ده د خپل هنر په خصوص کي دا دعوه ده :

په پښتو ژبه مي سيال د شعر نشته

د معنو په جهان شاه اشرف خټک يم

د بند او هجران په زمانه کي خپل وطن داسي يادوي :

د زړه باز يې تل د روه په ځمکه گرزني

که هجري په دکن ناست خالي بدن دی

که نصيب بنده بند کړی په دکن دی

دامنگیر يې همپشه عشق د وطن دی

د اشرف خان په قصايدو کي د ده ادبي قدرت ښه ښکاري، چي وروسته به يې څېړنه وسي.

عبدالقادر خان خټک

د خوشحال خان بل اديب او شاعر زوی عبدالقادر دی، چي په (۱۰۶۱ هـ) کال پيدا سوی او تر (۱۱۲۶ هـ) پوري ژوندی و. دی په نظم او نثر ډېر تاليفات لري، دېوان يې تقريباً څلور زره بيته دی، چي غزل، مثنوي، قصايد، رباعي او قطعات لري. ده شعر خور او روان دی، د معناوو په ادا کولو کي ډېر قدرت لري او کله کله په تخيل کي ابتکار هم کوي. عبدالقادر عملاً د تصوف په سلسله کي داخل او د شيخ سعدي لاهوري مريد و، نو ځکه د ده په شعر کي د تصوف رنگ هم سته او نور اشعار يې عشقي، اخلاقي او اجتماعي دي.

د اشعارو تر دېوان علاوه د عبدالقادر خان نور کتابونه دا دي :

(۱) گلدسته :

چي د شيخ سعدي فارسي گلستان يې په پښتو نثر ترجمه کړی دی، په دې کتاب کي ده د خوشحال خان په پيروي يو ښه نثر ليکلی دی، چي د شيخ سعدي د گلستان مقاصد يې په پښتو ژبه ښه ادا کړي دي. دا ترجمه په (۱۱۲۶ هـ) کال تمامه سوې ده او په مقدمه کي عبدالقادر د هغه عصر د اجنبي حکومت په باب کي داسي ليکي :

"دستور د مصنفانو دی، چي مدح د خپل وخت د پادشاه وکاندي، لکه چي شيخ سعدي عليه الرحمه نورالله مرقده د ابوبکر سعد بن زنگي صفت په گلستان کي کړی دی، اما موږ په داسي زمانه کي پيدا يو، چي حاکمان پادشاهان د دې عصر واړه ظالمان او مبتدعان دي. په مدح کي يې مادح د ذم شي يعني تر خالقه تر مخلوقه کوم شی چي په دنيا کي ښه عام پرې بدگمان شي په آخرت يې د دين زيان شي، لکه مولوي روم % فرمايلي دي :

می بلرزد عرش از مدح شقی

بدگمان گردد ز مدحش متقی

په دا سبب د عصر د پادشاه معينه مدح ونشوه ... هر پادشاه حاکم چي سعيد وي که قریب وي که بعيد وي که زنگي وي که فرنگي وي که ترک وي که تاجک وي که حبشي وي که د روم وي که پښتون که هندکي وي، چي عادل وي حق تعالي دي يې

په دنیا کي سیوری په مسلمانانو ممدوده لري او په عقبی کي دي یې مرتبه مسعوده لري.

مثنوي

پادشاهان چي عادلان شي عدل کاندې سرداران به یې دینداره نېکوکار شي بد صورت که د انسان لري شیطان دئ چي هیڅ عدل انصاف نه لري ظالم دئ پکښې زړونه د عالم کا جلي بلي چي یې چهرته آرام شي هورې ته لیردي	په قیامت به وي د عرش تر سیوري لاندې په هر قوم چي کرم د گردگار شي ښه حاکم رحمت په خلکو د سبحان دئ ښانه د خدای د قهر بد حاکم دئ په هر لوري کا د ظلم لمبې بلي که هر خو وطن شپږین وي خو یې پریردي
--	--

ظالمان جهان و جان لره بلا دي

هغه خوار شول چي په ظلم مبتلا دي

په دې ډول عبدالقادر خان د پاچا د صفت پر ځای د حکومت د طرز عمل په خصوص کي خپله نظریه او انتقاد څرگندوي، دا ځکه چي په هغه وخت کي پر پښتنو باندي یو اجنبي حکومت غالب سوی و او له دې څخه موږ دا خبره فهمولای سو، چي د حکومت په باب کي د پښتنو پوهانو نظریه څنګه وه.

عبدالقادر خان د گلستان په ترجمه کي د سعدي د نثر ښکېلي او ادبي مزیتونه هم ساتي، مثلاً د فارسي دغه عبارت :
"ابلهی دیدم خلعتی در بر و مرکبی در زیر، و قصبی مصری بر سر، کسی گفت : سعدی ! چگونه می بینی این دیبای معلم بر این حیوان لایعلم؟ گفتم :

خط زشت که به اب زر نوشته است".

عبدالقادر خان دغه فصیح نثر په پښتو داسي ترجمه کوي :

"شیخ وایي یو احمق په ښه تازي آس سور جامې اغوستي ورېښمینی زړیني په شان په شوکت تېرېده، چا راته ووی چي ای سعدي ! څرنگ یې وینې؟ وې مي خط دئ ناښکلی په اوږد د زرکښلی".

په دې ترجمه کي عبدالقادر آزاد تللی دئ، مګر د پښتو سلاست او شپږیني یې پکښې ساتلي ده او مطلب یې هم په ډېرو لنډو کلماتو کي سره یو ځای کړی دئ، په دې کتاب کي نثر په نثر او نظم په نظم ترجمه سوی دئ او هغسي موفق دئ لکه د نثر په ترجمه کي، مثلاً د سعدي دا شعر :

زرد بینی شکسته پیشانی

توکه بازی به سرکني با قوچ

عبدالقادر وایي :

ژر به وويني سر مات ماغزه وتلي

چي له مې سره ټکر وهي پرې زغلي

حکایت

یو په لار کي مست پروت و د عقل ویاست یې د لاسه پرېوتلې وه، د عابد پرې ګذر وشو، د ده په قبیح حال یې په کراهِت نظر وکړ، هغه ځوان سر پورته کړ ویې وې:

قطعه

سپک نظر عاصي ته مه کړه پرهيزگاره
د رحمت د بخشايش په ده نظر کړه

(۲) پښتو يوسف زلېخا:

دا کتاب د مولانا جامي له فارسي مثنوي څخه په پښتو خفيف بحر ترجمه سوی او د اورنگزېب عالمگیر په وختو کې په (۱۱۱۲ هـ) کال نظم سوی دی، چې دلته یې د نمونې په ډول یو څو بیتونه را اخلو:

د مغرب په لور پاچا و د ده اسم شاه طيموس و مهيا ورته هر څه و ترې زوولې يوه لور وه زلېخا يې د لور نوم و که يې وصف د جمال کړم لکه حق يې د صفت دی لږ به تا وته ووايم که عرعر دی که چار دی قد يې سم لکه د سروي چي وېښته د دې د سروه په هر تار يې په تحقيق که زاهد که دانشمند و څه نسبت يې د کاکلو سنبل اوسي په صحرا کي دوې يې زلفي او بزاندی صاف يې هسي رنگ جبین و چي به څوک ورته ناظر شو تر هلال يې د مهری نور به څه تر دا زیات شمار کړم		چي دولت يې بې احصا و لوی يې ملک لوی يې ناموس و چي د ده و د بل نه و چي په حسن لکه حور وه چي مثال د دې معدوم و له دې بابه تل مقال کړم چي يې کا د چا قدرت دی له خرواره موی نمايم تر قيامته شرمسار دی په رفتار لکه تندرو وي به تر مشک و تر عنبر وه زړه پيبي لکه عقيق د وېښتو په تار يې بند و چي يې زه کړم د سنبلو دا په سر د دلربا کي تور مارونه کچ ترې لاندي چي هر راز پکښې مبین و پټ احوال به ور ظاهر شو لا بهتري وې ابروی هم دا به اختصار کړم
---	--	---

سر تر پایه خـزانـه وه

هسي ښکلې جانانه وه

(۳) د پتي خزانې مؤلف محمد هوتک د عبدالقادر خان يو بل کتاب هم ليدلی و، چي نوم يې حديقه خټک و، مگر د دې کتاب کومه نسخه اوس نه ده معلومه.

(۴) عبدالقادر خان يوه نصيحت نامه هم لري، چي د ده د دېوانه سره يو ځای په کندهار کي چاپ سوې ده. راورتي انگرېز مؤلف د عبدالقادر خان تاليفونه تر شپېتو پوري شمېري. ده په خپل کلام کي متانت او سلاست دواړه ساتلي دي. استعارات او تشبيهات يې خبري ور ښايسته کوي او غزله يې خورا ښکلې او خوږه ده او په خپل ادبي قدرت او هنري ارزښت د خوشحال خان د مکتب لومړنی شاگرد دی.

عبدالقادر خان د خپلي کورنۍ په حوادثو کي ډېر وخت له کوره ليري تللی، کله په هند او کله په کابل کي ښکاري، نو له دې

جهته د ده په کلام کي علاوه پر محلي او پښتني خصوصياتو يو ډول جهان بيني هم ليدله کيږي او شعريې د فارسي ادب ډېر اثرونه قبلوي، مثلاً د فارسي په تصوفي ادب کي د خپل ځان پر نېست کولو تاکيد سوي دئ، عبدالقادر خان د دغي فنا پر لار باندي تگ د مقصد وړه ته رسېدل گڼي، او وايي :

د نېستۍ پر لاري څه عبدالقادره

گوندي بيا مومي د يار د در سراغ

د عبدالقادر خان په کلام کي علاوه پر نورو صنايعو د حسن طلب مزيت هم موجود دئ او دا هغه معنوي صنعت دئ، چي يو شاعر د خپلي غوښتنې له پاره يو ښکلی او شاعرانه منظر او په زړه پوري تخيل پيدا کړي، مثلاً :

باران اورپري خڅواکي خاشي

نسيم راوالوت سنبل پرې ناخي

اسباب د عيش واړه موجود دي

ساقی ته گورو چي دی راپاخي

صدر خان خټک

د خوشحال خان د کورنۍ يو بل ځلاند ستوری صدر خان د ده

زوی دئ، چي پخپله خوشحال خان د ده توره ستايي او دی د پښتنو په داستان ليکونکو شاعرانو کي محترم مقام لري او د پيدا کېدو کال

يې د (۱۰۶۵ هـ) څخه بيا تر (۱۰۷۰ هـ) پوري تخمين کيږي. صدر خان علاوه پر دېوان چي هر راز اشعار لري دوې قصې يې هم په پښتو نظم کړي دي، چي لومړۍ قصه يې (آدم او درخانی) ده او په (۱۱۱۸ هـ) يې نظم کړې ده.

دوهمه قصه يې (دلی او شهور) ده، چي په (۱۱۱۵ هـ) يې نظم کړېده. په دې دواړو قصو کي، چي د پښتنو له قديمو رومانو څخه گڼلې کيږي صدر خان خپل ادبي تکړه توب ښکاره کړی او دغه قصې يې په ادبي گڼه ښکلي کړي دي. صدر خان خپل تربيت د پلار په سيوري کي داسي بيانوي :

تربيت يې ډېر زمـاکـر

هر تعلیم يې و ما را کـر

په تعلیم يې سخندان کـرم

په ويل يې سخنران کـرم

چي يې درست په دا فنون کـرم

په ويل يې نور ما ذون کـرم

خوشحال خان دا اراده کړې وه، چي د آدم خان او درخانی داستان پخپله نظم کړي مگر په دې کار کي موفق نه سو، نو يې خپل زوی صدر خان ته وويل چي دغه قصه په نظم کي وساتي، صدر خان د خپل پلار له خولې داسي وايي :

له کارباره فرصت زما وي بويه ښې سخترانې يادگار پاتو په ستنه شي زه روان شم له جهانه دا قصه په ښکلي نظم	که د عمر څه وفا وي له آدم له درخانې چې منظوم يې يوه قصه شي او که پاتي شي له ما نه ته منظومه کړه بالجزم
--	--

دی د خپل کتاب (دلي او شهي) په سرکي دغه معشوقه داسي ستايي:

په نامه حيات خان و ښه افغان و ميشته په مینه د ټوپۍ مېنې دی و په نامه مسمی وه شهي گلرويه خوش خرامه آهو چشمه ښکفرجامه په گفتار هرگور فصیحه وه بې عده؟ شوه به سروه سرنگونه زر غلتانه په ښه بوی به يې نسیم واره بویا شو چې هم درد وه د وگړي هم درمان وه په وحشت يې شاگرداني کل آهو وې هم فتنې هم غمزه گړي هم شهلا وې د صاف تن يې د وېسته وه ډېره وېره رسېده به يې آزار و باريک تن ته شايد دا د دې له رشکه پرې پيدا ده د سرو لعلو په دبلي کي تل پنهان و دواړه شونډي يې پيالې وې د شرابو ويل کړل به همېشه په څو څو شانه په ښه مخ کي بنفشه هم سمن زار ده بنفشه يې توري زلفي يا سنبل دي دواړه سترگي يې نرگس غنچه دهن ده تر ښه قد يې ناخېزونه د شمشاد وه په ښايست کي پخپل دور يگانه وه پرې ژوندی به شو مرده د سلو کالو تاو ځنځير به د عشاقو شو په غاړه کله ژيري زعفراني کله ورېښميني بې سوختن به پاتو نه شوه چېرته خونه	هغه وخت په يوسفزو کي يو ځوان و لوی سردار د ملېزيو ښيری و زوی يې نه و يوه لور يې وه ښکخويه شهي نامه سهي قده گل اندامه په رخسار هرگوره (ښکلې) وه بې حده چې به دا په لاري شوه سمه روانه په ښايست به يې د ځمکي مخ زبیا شو په چشمانو په لبانو هسي شان وه دواړه سترگي يې استادي د جادو وې هم يې سترگي جادوگري هم بلا وې ملا يې وه لکه وېسته بلکه لاغره که گل پانه يې خت شوې وای بدن ته د سپوږۍ په مخ سياهي چې هویدا وه غابښ يې دودېرش ملغلري درخشان و لينگي يې دواړه گل وه دکلابو له ښايسته يې وگړي د زبانه چا به وې شمعۀ يا باغ د نوبهار ده اننگي يې ياسمن يا گلاب گل دي سپينه پوزه يې کلي د نسترن ده پابسته يې تر قيامت سرو آزاد وه غرض دا چې د خوبو خزانه وه چې آواز به يې پيدا شو د خلخالو چې اوږی ځنځير به پوري کړه دې واره ښې جامې به يې اغوستې تل ميني چې به دا په سرو جامو شوله گلگونه
--	--

ورسره به رنگا رنگ جوني طنازي
مجلسي وې طربناکي خوش آوازي

په دې ډول صدر خان د ادبي تصوير په فن کي استاد ښکاري او دی یو سحرکار شاعر او داستان لیکونکی دی، چي خپل هنري يې په دغه فن کي په اعلی درجه ښکاره کړی او حقاً يې ځان د پښتو په لوړه درجه شاعرانو کي درولی دی.

گوهر خان خټک

د خوشحال خان د کورنۍ یو بل شاعر او نثر لیکونکی د ده زوی گوهر خان دی، چي دی د خپل وراره افضل خان خټک د حکومت تر زمانې پوري ژوندی و او د ده د شعر دېوان تر اوسه پوري نه دی پیدا سوی، خو ځيني متفرق اشعار يې موجود دي. گوهر خان د پښتو په نثر کي یو کتاب د ترجمې په ډول پرې ایښی دی، چي نوم يې (قلب السیر) دی، چي د فارسي څخه په پښتو په (۱۱۲۰ هـ) کال ترجمه سوی دی، د گوهر خان نثر په هغه ډول دی لکه خوشحال خان چي (کلیله و دمنه) پښتو کړې وه، د ده نثر له تاریخ مرصع سره چي په همدغه زمانه کي افضل خان خټک لیکلی دی، لږ څه فرق لري، يعني د افضل خان ژبه د گوهر خان تر نثر لږ څه ساده او روانه ده، گوهر خان د (قلب السیر) په سیزه کي داسي وايي :

تألیف د کتاب

"دا چي اکثر کتابونه له عربي فارسيانو بزرگانو و خپل عالم ته چي په تازي ژبه کي به يې فهم پرې ښه نه کېده په فارسي يې د دوی دپاره ترجمه کړل، سهولت يې شو او ښه مينه به يې پرې پیدا کړه، مطالعه به يې کړه، ډېر کتابونه د فقه د مسایل د اخلاق و غيره بزرگانو فارسيانو بيان کړل چي معلوم دي. په پښتو کي دا رواج نه و، اخند دروېزه یو کتاب مخزن ویلی دی، حق تعالی دې وېښي اکثر خلکو ترې فیض بیا مونده، زموږ پلار مرحوم خوشحال خان خټک الله تعالی دې په قبر نورکا، هر گونه کتابونه يې تصنیف کړل، داد يې د بلاغت او فصاحت د پښتو ژبي ورکړ، فارسي ته يې په لذت نژدې کړه. د غزل، رباعي، مخمس، ترجیع بند، ترکیب بند و غيره صنایع شعر يې وکړ، د فارسي د شعر رواج يې و پښتو ته ورکړ، په عروض په قافیه کي درست ووې د نظم نثر يې ښه کتابونه بيان کړل، چي خود په عالم مشهور دي، اگر چه د پښتو ژبه په علت د دورنښنۍ هومره لذت نه لري چي عربي، فارسي سره نسبت شي لاکن از راه ضرور پښتو ته هم په پښتو ویل بهتر دي او سنت الهي ضرور پښتو ته جاري دی، هر کتاب چي نازلېده هم د هغه قوم په ژبه به نازل شو دا په دا چي د هر چا پخپله ژبه فهم کړي.

رباعي

دوه یاران چي راز د زړه تر بله نمايي
بایده دی چي پخـــــــــــــــپله ژبه وايي
د فارسيانو کن مکن ویل چه سود کا
پښتنو ته کړه مکړه ویل ښه ښايي

نور بل سبب د کتاب دا و، چي افضل خان زوی د اشرف خان مرحوم لمسی د خوشحال خان خټک کرلانی غفرالله له چي

سن زر سل شل دئ دی د پلار نیکه په ځای قایم مقام دئ ښه سرداري لري، نظر یې په ښکنايي په اباداني دئ په دا قحط الرجال دی غنیمت دئ، اللهم تزد احسانه، حق تعالی دې شرم وساتي نور مساعي کا، چي د پښتو کتابونه له هره قسمه لکه فارسیانو کړي دي مرتب شي. د نیکه شعر یې واړه په بیاضونو هر ځای متفرق وه، د ده په تلابن چي څو مدت په دا سعی کي و له هره ځایه یې جمع کړ، دېوان یې مرتب کړ، بلکه کلیات د شعر یې چي څه و په نظم نثر لکه دستارنامه، فراقنامه، فضل نامه او دېوان و غیره کتابونه یې واړه په کاتبانو په څو څو ځله وکښل په اطراف به یې د شعر دپاره و هر چا و ته استول حق تعالی دې توفیق د ښک رقیق کړه. په مجلس کي به یې همېشه ویل چي که د چا په طبیعت قوت وي چي پښتو کتابونه لکه فارسیانو له عربي په فارسي ترجمه کړل څوک یې له فارسي په پښتو ترجمه کاندې. و ما ته به یې اکثر اوقات مخ راجاریوست. اګر چي ځما قوت هونږه نه و، لیکن چي نظر مي په تضيع وکړ، ومي لیده چي عمرګرانمایه ضایع درومي، په هر حال مي و دې محنت ته ملا وتړله، نور مي اکثر د کتابونو مطالعه کړه چي له یو کتاب چي په قال په حال مضبوط او معتبر وي له فارسي ژبي نه یې په پښتو ترجمه کړم. دا کتاب مي بیا موند چي نهایت په افعال په قال په حال د مورد د پیغمبر صلی الله علیه وسلم پخته او معتبر و، چي تعریف یې د پختګی مصنف په فارسي کي نهایت طولاني کړی دئ، (چي که پدا کتاب کي یې راوړي گنجایش نه لري)^۱، نور مي شغل ورسره واخیست چي دا شغل مي عظیم نعمت دئ له فارسي مي په پښتو ژبه ترجمه کړ، نوم یې قلب السیر کښېښود شو.

نظم

دا کتاب په پښتو ژبه غنیمت دئ
 په لوستوني یې نازل د خدای رحمت دئ
 چي یې لولي یا یې کښینه ما دي یاد کا
 په تکبیر په فاتحه مي دي ډېر ښاد کا
 د ګوهر خان د نثر نمونه دغه وه، چي د پښتو یو متوسط نثر شمېرل کیږي، اوس به د ده د شعر یوه نمونه هم ولیکو :

غزل

چي په مهر دي نظر شي هر انسان ته چېرته فارس چېرته به شام يا مدینه وه معجوسي آتشپرست یار د احمد کړې عجمي له اهل بیت سره حساب کړې په مکه کي بولهب څرنګ گمراه کړې بوالحکم د مکې څرنګ دوزخي کړې ځای د دم وهلو نشته هر څه کاندې و خاكي بنده ته څو مراتب ورکړې	په بهانه بهانه یې وېولې خپل خان ته چي دي وښیله لار راسته آسمان ته چي هیڅ نه رسیري عقل او گمان ته سکه تره د احمد خوشي کړې شیطان ته له ملکونو سلمان راوړې ایمان ته له حبشه بلال وروړې رضوان ته حیراني ده په هر کار کي و سبحان ته د ملک غوندي یې گشت وشي آسمان ته
--	---

شفیع کړی مي سلمان دئ ستا و در ته
 ما "ګوهر" ایماندار بیایه بل جهان ته

^۱ په لېنډيوکي نیول سوی عبارت، په اصل کي نسته، ما د ارواښاد علامه حبيبي د یوې مقالې څخه چي د ګوهرخان تر سرلیک لاندې خپره سوې ده، راواخیسته. (روهیال)

کاظم شیدا

د خوشحال خان په کورنۍ کې یو بل اديب او شاعر د پېژندلو وړ دی، چې دی کاظم خان نومېږي، او د افضل خان زوی دی په (۱۱۴۰ هـ) کال د خټکو په افضل آباد کې زیږېدلی او عمر یې په کشمیر او سرهند او رامپور کې تېر کړی دی. د ده اشعار عشقي او اخلاقي خواوي لري، مگر په پښتو شاعرانو کې د ده امتیاز دا دی، چې شیدا یو نازک خیاله او د قوي تخیل خاوند او په شاعري کې د سبک هند پیرو دی. د شیدا پر ژبه او ادب د فارسي ژبې د سبک هند اثرونه لوېدلي دي، چې د ده شعر یې د پښتو له طرز ادا څخه لیرې کړی دی، مگر د شیدا امتیاز په همدې کې دی، چې دی ډېر نازک او نوي خیالي مضامین پیدا کوي او هغه په داسې ژبه او داسې تعبیر وايي چې د فارسي ژبې نازکي او لطافتونه په پښتو کې ځایوي او د ده له شعر څخه یو خور او مرکب معجون جوړوي. د شیدا په شاعري او شاعرانه تخیلاتو کې د پردېسي اثرونه هم ښکاره کیږي، مثلاً خپله اواره کې او د زمانې جفاکاري په داسې ژبه بیانوي او آسمان ته وايي :

د کورې نیل دي پوري په دیده کړه

بصارت د تمیز نه لرې آسمانه !

زمانه په رعایت د گاو خرده

پرورش د علف زار بویه باغوانه

آخر وژاړي په شان د غریبانو

که هر څو د وطن صبحه ده خندانه

د شیدا په شاعري کې د یادولو وړ هغه برخه ده، چې ده د وطن په یاد ډېره مضمون آفریني کړې او د تخیل په میدان کې نیلۍ غولولې دي، په دې رباعي کې د خپل وطن مناظر څنگه تصویر کوي :

په زړه مي گرځي د غرونو څوکي

حملې د بازو د زرکو کوکي

ووايه څه کا د روه نسیمه !

گیرا منگولي زبیا مشوکي

بل ځای د صبا باد ته داسې خطاب کوي :

چې گذر وکړې صبا د سرای په لوري

آواره بلبل یې یاد په گل زمین کړه

کله چې د هند د سبزانو حسن ویني د خپل وطن د گلرخانو ښکلا وریادېږي او هند ته په خپل راتگ پښېماني کوي :

سبزان کله وي همسر د گلرخانو

بېهوده راغی شیدا تر هندوباره

په دې بیت کې د هند د خلکو سیاهي په شاعرانه تلازم د خپل وطن د معشوقانو د تورو سترگو سره داسې ښیي :

پکښې نشته سیاه مست د هغو سترگو

گرزېدلی په درست هند په ښکاله یم

بیا چې د هند د سبزانو په پانو سرې شونډې وويني نو د وطن د غرونو د زرکو په یاد کې وايي :

چې د هند سبزو خوړلی پان وي

لعل و یاقوت یې دواړه لبان وي

زرکي چې گرزې د روه په غرونو

ښايسته روغي په دغه شان وي
 شيدا کله د هندي پېغلو په ناز و ادا مسحور کيږي، او دلته خپله پښتني ساده روحیه داسي بيانوي :
 په هندي ادا يې وکړې په ما چاري
 زه شيدا په زړه ساده د روغ افغان يم
 شيدا د سبک هند د نازک خیالی او مضمون آفرینی یو ښه تکره نماینده په پښتو ادب کي گڼل کيږي او دی پخپله خپل هنر ته
 ملتفت دی او داسي وايي :

د سوسن ژبه حیرت کړه سره سایه
 چي شيدا په دا بهار کي سخنگوی شو
 په دې بیت کي د خپل زړه بندیوالی له زلفو سره په ډېره نازک خیالي تعبیر کوي:
 زما زړه یې کله رانیو ســـــــتا له زلفو
 که هر خو یې شاني تاو کړه مړوندونه
 د شيدا په شاعري کي د نوي مضمون آفرینی سره سره کله کله ډېر گټور اجتماعي او اخلاقي مطلبونه هم پیدا کيږي، مثلاً د
 اجتماعي ایتار په خصوص کي داسي مضمون آفرینی کوي :
 افروخته یې وي محفل په شان د شمعي
 چي سوخته د بل په کار کي خپل دماغ کا
 د ناتوانانو سره خپله همدردی او تعاون داسي ښيي :
 دلداري د هر ناتوان زما عادت دی
 بار په دوش وړي د هر خس طوفان زما
 همدغه مطلب په بل مضمون کي داسي ادا کوي :
 دلداري لکه غنچه د هر شبنم کرم
 تل د بل په اوبښو تر زما استین دی
 د لوړ همتی تصویر داسي کوي :
 د آفتاب په کمند نه خپرم آسمان ته
 نه ږدم بار لکه شبنم په دوش دگلو
 بل ځای دغه مضمون په بل ډول ادا کوي :
 که دي جام لکه حباب ونه نیو سین ته
 آفرین دي په همت شيدا خـــــــتکه
 د بل چا له پاره خپل راحت قربانول په دې الفاظو ښيي :
 چي راحت درخه سترې ستومان مومي
 خپل صورت دي لکه سیوری د بېدیا کړه
 د شيدا یوه غزله :

مه آرزو د تخت و تاج مه د سپاه كړه چي آستان دي تل مرجع د خاص و عام وي مكدر په گرم و سرد د دوران مه شه چي زيردست سوزې په دا درازدستيه پرېشانه يې شوه جمع لكه شمع سرکښي دي په حباب لكه سېلاب ده	خسروي په هفت كشور لكه شاه راه كړه د دوام افتادگي علو د جاه كړه په جهان كي زيست په شان د مهر و ماه كړه زمانه دي لكه شمع دست كوتاه كړه چي په حال يې توجه روز سپاه كړه كروفر د زمانې په دا كلاه كړه
---	---

كاشانه بويه شيدا چي اشيانه وي
يعني وضع د بنا په پرگاه كړه

رحمان بابا

په پښتو شاعري كي بل د پېژندنې وړ او لوی صوفي شاعر عبدالرحمن د عبدالستار زوی په قوم مومند دی، چي پښتانه يې رحمن بابا بولي. په (۱۰۴۲ هـ) د پېښور په جنوبي خواكلو كي پيدا سوی و، دی د بهادر دكلي دئ چي د پېښوره تقريبا درې ميله د جنوب طرف ته پروت دئ او په دغه علاقه كي د رحمان بابا خای هزارخانه نومېږي. د پتي خزاني د مؤلف روايت دئ، چي رحمن بابا د ملا يوسف خخه فقه لوستلې وه، د ده د وفات كال د (۱۱۱۹ هـ) په شاوخوا كي ټاكل كېدای سي. داسي معلوميږي، چي رحمن بابا يو باعمله صوفي او د يوه ساده ژوند خاوند و، مگر سره د دغه چي دی له غربيي طبقې خخه بلل كېدی د عشق او لوی همت په برکت د ده ژوند د استغنا او عالي همتۍ په سایه كي تېرېده، لكه چي وايي :

هم په دا چي نه له خايه چېرته خوځم
نه د هـيـڅ بـوه مـخـلـوق يـم مـنـت بـار
آب و خـور لـكه آسـيا په خـای را رسي
پخپل كور كي مي سكون دئ هم رفتار

د رحمن بابا د ژوند زمانه د اورنگزېب د پادشاهۍ په وخت كي ده او دا هغه وخت و چي مغلو په پښتنو كي نفاق او مخالفتونه پيدا كول، چي دوی سره وجنگوي او خپله پادشاهي پر وکړي، نو ځكه په دغه زمانه كي جنگ جگړې او ظلمونه ډېر و، نو رحمن بابا دغو خونريزو ته په انتقادي نظرگوري، او وايي :

هزار حيف دئ چي دا هسي رنگه چاري
واقع كـيـږي د دنيا په سـود و زيان

د رحمن بابا د ژوند اكثره برخه تر هغه خايه چي د ده د اشعارو خخه معلوميږي په دروېشي او انزوا كي تېره سوېده، دی ويني چي د استعمار د ظلم اور له ډهلي خخه پر پښتنو بل دئ او له دې جهته نو د خپل كور وکلي خخه تنبتي او وايي:
په سبب د ظالمانو حاکمانو

کور او ګور پېښور درې واړه یو دي
 د رحمن بابا پر شاعري باندي د خوشحال خان د فکر اثر هم لوېدلی دی او دوی دواړه په یوه زمانه کي تر یوه اجتماعي سازمان لاندي ژوند کاوه، اما فرق یې دوني و، چي رحمن بابا د زماني له ناوړو سره مبارزه نه کوله، خو استقامت یې درلود:
 لکه ونه مستقیم پخپل مکان یم
 که خزان راباندي راشي که بهار
 مګر خوشحال خان خو یو مبارز او جنگي سردار و، نو ځکه دغه دواړه شاعران خو د مغلو د ظلمو څخه ژاړي، د رحمن بابا ژړا د یو صوفي او واعظ ژړا ده، چي په نتیجه کي صرف ظالم د دنیا په نابودي او د مرګي په تاخت و تاراج بېروي :
 اورنگزېب چي آرایش د تخت و تاج کا
 تخت و تاج به یې مرګی تاخت و تاراج کا
 دروېش رحمان بابا بې له دغه شاعرانه تهدیده بل څه په لاس کي نه لري او وایي :
 په جهان کي به یې پاتو ښه بد نوم شي
 ده زده چاري د کسری که د حجاج کا
 اما خوشحال خان تنها په دغسي شاعرانه نصیحت ګویی نه قانع کېږي، بلکي دی د ظلم په مقابل کي توره هم استعمالوي او وایي :

د افغان په ننگ مي وتړله توره
 ننگیالی د زماني خوشحال خټک یم
 د رحمن بابا په شاعري کي د تصوف لو برخه شامله ده، چي په هغه جمله کي یوه هم د وحدت او عشق مسئله ده، د وحدته څخه مطلب دا دی چي صوفي شاعر په ټولو کایناتو کي د یوه خدای د نور تجلیات ویني او بې له دغي رڼا بل څه نه سي لیدلای، رحمن بابا وایي :

نه یې څوک په سترګو ویني نه لیده شي
 خو بې چونه بې چگونه نمایان دی
 د رحمن بابا نظر د ابدی نور په تماشا کي هسي تېز و، چي په بت خانه کي یې هم دغه جلوه کتله، دی وایي :
 دا زما د یار جلوه ده چي لیده شي
 لکه نمر په صومعه په سومات
 او بیا وایي :

رحمن حسن د یار وینم په پرده کي
 نه پټېږي نور د حسن په قاموس
 رحمن بابا د پښتو د صوفیانه او عاشقانه تغزل استاد دی، تر دې اندازې چي ده ته د عشق او جمال شاعر ویلای سو. وایي چي ده له موسیقۍ سره هم عشق درلود او په خپله به یې هم رباب ږغواوه، يعني ده د آرت دوه مهم توکي سره یو ځای کړي وو، هم د کلماتو د انسجام او د معنی د پرورښت آرتیسټ و هم د ږغولو د ترتیب د رباب په تارو کي هنرمند و او دا خبره د ده هنري استعداد ښه ښکاره کوي. صوفي شاعر همېشه د عقل نارسايي د حقایقو په لیدنه کي ویني او ګوري چي ډېر پټ اسرار سته، چي د انسان عقل یې له درکه څخه عاجز دی، نو له دې جهته رحمن بابا هم لکه نور صوفي شاعران د عقل او جدل له هرکارې څخه د عشق او محبت حریم ته تېښتي، نو وایي :

خو د عشق په میخانه یې داخل نه کړم
 پخته نه دی دغه خام عقل زما

بل ځای داسي وایي :

لاس د عقل دي آسمان ته نه رسیږي
 دا خو عشق دی چي په عرش کړسي قدم ږدي

صوفي شاعر دا دعوا لري، چي د عشق په وزرو سره اسمانونو ته ختلاي سي او عقل په دې کارکي نارسا دئ، مگر د شلم قرن انسان د عقل په لارښوونه د سپوږمۍ کره تسخيروي، خو دا خبره هم د صوفي ادعا نه سي باطلولاي، ځکه صوفي وايي چي د عشق په برکت د ده نظر دوني وسعت او تهزي مومي، چي علاوه پر سپوږمۍ نور ټول کاینات او نظام شمسي ليدلای سي :

عشوه مفروش بمن ای ملک الحاج که تو
خانه می بینی ! و من خانه خدا می بینم
حافظ

د رحمن بابا په نظرکي دروېش د انسانیت د کمال يو سمبول دئ او دا هغه څوک دئ، چي ده خپل ځان او روح داسي روزلي دي چي د کایناتو د حقایقو کشف په خپل قوت سره کولای سي، او په هغه ځای کي چي د عقل پښه لنډيږي صوفي د عشق پر نیلي سپور او نامعلوم حقایق ويني، رحمن بابا وايي :

چي په يو قدم تر عرشه پوري رسي
ما لیدلی دئ رفتار د دروېشانو
رحمن بابا هم لکه نور صوفیان عشق د انسان د پیدا کېدو اصلي محرک بولي او وايي :
دا جهان دئ خدای له عشقه پیدا کړی
د همه وو مخلوقاتو پلار دئ دا

دغه عشق د ساینس په ژبه عمومي جاذبه بولي، چي نظام شمسي ټول یو له بله سره نښلوي او د رحمن بابا په نظر دوني وسیع دئ، چي د نظام شمسي ټول متعلقات په صوفیانه تعبیر داسي ښيي :

دا آسمان چي لوی په عقل کي لیده شي
په محیط د عاشقی کي یو حباب دئ

د رحمن بابا په شاعري کي یو ډېر مفید عنصر دا دئ، چي دی د اجتماعي ژوند د سمون له پاره ځيني ښه ښه نصیحتونه هم لريچي زموږ په روزمره ژوند کي په درد خوري، مثلاً په ژوندانه کي آرزو او طلب دواړه د انسان له پاره ضروري دي او رحمن بابا داسي دغه مطلب راښيي :

د ذرې په خبر آفتاب په طلب خپل کره
لکه تیره هسي پروت په زمين مه شه
کار په تش لستوني نه کيږي بې لاسه
لاس په ږیره کره بې لاسه آستين مه شه

هنر او د انساني کارکړني داسي ستايي :

بې هنرو لره قند زهر قاتل دي
قند يې وگڼه که زهر په هنر خوري

د انساني همدردۍ او خدمت په خصوص کي داسي وايي :

هغه زړه به لــه طوفانه په امان وي

چي کښتۍ غوندي د خلکو باربردار شي

په دې بيت کي د پښتو د ژوندانه يوه بده نقشه کارې او د ځان له پاره له هغې څخه امان غواړي :

خدای امان راکړه له هسي زندگۍ

چي ته بد وايې لــه بله بل لــه تا

د رحمن بابا يو غزل :

هر څه دي د يار ديدار دئ نور څه نشته يو ددوخ دئ بل گلزار دئ نور څه نشته همگي د عشق سرکار دئ نور څه نشته وايم عين ذوالفقار دئ نور څه نشته دغه گنج دئ دغه مار دئ نور څه نشته چي له عشقه دي آزار دئ نور څه نشته	په دنيا کي مخ د يار دئ نور څه نشته چي و هجر و وصال ته يې نظر کړم کارخانه چي د دې دهر لیده کيږي هر مژگان يې په ما هسي چاري کاندې بويه مرد چي يې له مخه زلفي واخلي هر طبيب ته چي ځان وښاييم دا وايي
--	--

خوار "رحمن" که بې تا مينه په چا وکا
عين د قتل سزاوار دئ نور څه نشته

عبدالحميد مومند

د (۱۱۰۰ هـ) په شاوخوا کي د پېښور جنوبي خوا ته په ماشو خېلو کي عبدالحميد پيدا سو، د ده ژوند تر (۱۱۴۸ هـ) پوري يقيني دئ او ښايي تر (۱۱۶۰ هـ) پوري لا ژوندی وي، مگر د مرگ يقيني نېټه يې نه ده معلومه او قبر يې د ماشو خېلو په هديره کي معلوم دئ، چي کله کله د پېښور پښتانه پر هغه باندي مشاعرې کوي. د حميد د شعر دېوان په ټولو پښتو کي شهرت موندلی دئ، چي تقريباً (۳۰۰۰) بيتونه لري او اکثره يې غزلي دي، د حميد دوهم کتاب د شاه او گدا قصه ده، چي په (۱۱۳۷ هـ) داخوندزاده غلام محمد په اشاره په پښتو مثنوي ترجمه سوې ده، دريم اثر يې د مولانا غنيمت د فارسي نيرنگ عشق په پښتو مثنوي ترجمه ده، چي دا هم ډېر ادبي ارزښت لري. د حميد څلورم لوی کتاب د عربي شرعة الاسلام په پښتو مثنوي ترجمه ده، چي پنځلس زره بيتونه لري او په (۱۱۴۸ هـ) کي ختم سوی دئ، نو که موږ د حميد دغه موجوده آثار وشمېرو تر شل زره بيته زياتېږي، مگر د حميد امتياز له نورو شاعرانو څخه يوازي د شعر په ډېروالي نه دئ، بلکي دي هنري او ادبي داسي لياقتونه لري، چي هغه په نورو شاعرانو کي لږ ليدل کيږي او موږ لاندي د حميد د هنر خصوصيات شمېرو:

حميد پښتو شعر ته نازک تخیل او شاعرانه موشگافي راوستله مگر دی لکه شيدا خټک داسي نه دئ، چي د رنگين فکر د ادا کولو له پاره د پښتو ژبي له اصلي قالبه څخه ووزي، بلکي دی پخپله ژبه او خپل هنر باندي دوني غښتلی دئ، چي هر رنگه نوی مضمون او ښکلی تخیل په پښتو ښکليو الفاظو کي ادا کولای سي، خو د پښتو خپل خاص د ادا رنگ هم پکښې ساتي، د ده په کلام کي کي لکه شيدا فارسي جملې او تعبيرونه نسته.

په فارسي شاعري کي د سبک هند خصوصيت دا و، چي شاعر به د تخیل په مرسته ډېر نازک او دشوار مضمونونه په پېچلو الفاظو او ادبي تلازماتو او د شاعرانو په ظاهري او معنوي بديعي فنونو جوړول او په نتيجه کي به يې داسي شعرونه ويل چي فهم به يې مشکل و او هم به يې د بيان ظاهري اسلوب داسي و، چي د فارسي ژبي د عراقي ساده او روان سبک سره به يې ډېر تفاوت درلود او د همدې جهته دئ، چي د اېران خلک د سبک هند د شاعرۍ ځيني د مبالغې ډکي نموني نه خوښوي، حميد پخپله شاعري کي د سبک هند نازکخيالي راداخله کړه او په همدې سبب د ذوق خاوندانو د ده دېوان (در و مرجان) او پخپله دی يې موشگاف وباله، مگر د حميد کمال دا و، چي خپلي شعري ښېگڼي يې د سبک هند تر موشگافۍ نه کړې قربان بلکي په متوسط ډول يې د هندي سبک ځيني ښکلاوي

پخپل شعر کي په استادانه ډول وروزلې که موږ له فارسي شاعرانو سره د حمید او شیدا مقایسه وکړو نو حمید لکه صائب او کلیم گڼلای سو او شیدا لکه ناصر علي او بیدل او دا ښکاره ده، چي صائب او کلیم د سبک هند معتدل استادان دي.

د حمید د هنر یو بل ارزښت هم دا دی، چي د ده د شعر اقسام لکه غزل، مثنوي، رباعي مخمس ټول یو راز ادبي مزیتونه خوندي کوي، يعني د ده په شعر کي لوړ او ځوړ او نشیب او فراز ډېر لږ ښکاري، لکه په غزل کي چي نازکخیاله او مقتدر خیال پرست شاعر دی دغه مزیتونه د ده په مثنوي او داستان سرایي کي هم ښکاري دا ځني ثابتیږي، چي دی یقیناً تکړه شاعر او استاد و او خپل هنري لیاقت په هیڅ ځای کي د لاسه نه باسي. حمید پخپله شعر یوازي په لفظونو بازی یا یوازي نظم جوړول نه بولي خو داسي نظر لري، چي شعر لکه یو هنر چي دی دغسي هم د انسان له نازکو احساساتو او د زړه له دنیا سره علاقه لري، یو شعر به په ظاهري ښکلیو الفاظو مزین وي، جمله بندي او ظاهري انسجام به یې هم سوی وي، مگر د زړه څخه به نه وي راوتلی نو داسي شعر ته موږ شعر نه سو ویلای، بلکي نظم دی. د پښتو ژبي ډېر دغسي نظمونه موجود دي خو هنري ارزښت هیڅ نه لري، حمید خپله هنري نظریه د نیرنگ عشق په مقدمه کي داسي څرگندوي :

غورو ورکړه یو له بل مبارکي یا وتلی وروستی دم له خولې د مړه دی یا مجنون ته معما ښکلې لیلې ده یا له ښاره د حیرت وتلی فوج دی زیاتوي زما خبري هومره خوند چي قدم ږدي د دې ناوي په جوس د ښایست مخي یې نسته هیڅ پلو ازمبیلی دوباره ازمویه نه شي	ما چي وپیل دا دُر په باریکي شعر نه دی دا خوناډ د زخمي زړه دی یا نغمه د نیم بسمل مرغه د خولې ده یا د وینو اباسین وهلی موج دی څو وهي د فکر زامي باندي شخوند نه دی کار د هر نااهل بوالهوس که یې څوک له مخه پورته کا پلو دا ځوهر له نازکیه پېیه نه شي
---	--

دلته حمید د هنر او نظم فرق کوي او هر ناظم ته حق نه ورکوي چي د هنر د ناوي په ښکلي جوس کي قدم کښیږدي. د حمید هنري استعداد هغه وخت ښه ښکاره کیږي، چي سړی د ده هنر د استعمال په مختلفو اړخونو کي وگوري، مثلاً په نیرنگ عشق کي د معشوقې نڅا او د هغې نازنین حرکات په داسي الفاظو تصویر کوي :

هر اندام دگل اندام به نخښده
لکه موم د اور له تاوه څڅېده
کېناستو یې کښېنول سل آفتونه
پاڅېدو یې پاڅول سل قیامتونه

دا خو د حمید یو شاعرانه ښکلی تخیل و، چي د یوې ښکلي نڅا تصویر دی، مگر کله چي جدي اجتماعي مطالب لیکي هغو ته هم د تخیل یو شاعرانه او هنري رنگ ورکولای سي، مثلاً وایي :

بیا به نه مومي بوسه د خوړو شونډو
څو دي زړه په شان د پانو پر خون نه شي
څو شېنم غوندي شېگير په سروانه خلي
دگلرخ سره به نه شي هم اغوش

په دې بیتو کي د کونښن او مجاهدې فلسفه د ژوندانه په عملي دنیا کي ښیي او د پانو په اصلي سرخي چي د محبوبانو شونډي ور سرې کوي او په دوهم بیت کي د شېنم شېگيري او په نتیجه کي یې له گلرخانو سره هم آغوش شاعرانه استدلال

کوي او دغه موضوع چي شاعرانو په قسم قسم ويلې ده يو هنري بيان څرگندوي. په ژوندانه کي احسان د اجتماع له پاره ډېر مفيد عنصر دئ او که دغه شريف احساس د يوې جامعې په افرادو کي مونده سي هلته به د غريب او بډای فرق هم لږ سي، د دې نېک خوی د تبليغ له پاره شاعرانو رنگا رنگ مضمونونه پيدا کړي دي، د حميد په دغه بيت کي دغه موضوع په يوه نوې شاعرانه تعبير سره ويل سوې ده :

چي د اوسپني ځنځير شلوي په گوتو

هغه دېو په اومه تار د احسان نښلي

کله چي موږ د حميد هنر د ده په شعري مطالعه کوو، نو دا په ټينگه ويلاى سو چي حميد تر هر څه زيات د عشق او شريف احساس او د ښکلا يو مصور شاعر دئ او تر هر څه زيات به دى هنري مهارت لري، مثلاً د ده د ښکلا تعبير يوه نمونه دا ده :

چي نظر په نوڅېز حسن کړم د ښکليو زه د يار مراوکتو ته حيرانم شورماشور کاندې خلوت په خلوتيانو	راته هيڅ شي د بهار د گلو څېز چي گذار کاندې په سسنه لينده تېز چي ور وښيي جمال فته انگېز
--	--

که يې لب د شکر لب زېښلى نه دئ
د حميد زبان په څه شو شکر رېز

عبدالرحيم هوتک

عبدالرحيم له هغو شاعرانو څخه دئ، چي پخپله يې خپله اغلب سوانح په خپل دېوان کي ځای پر ځای ښوولې ده. د ده مسقط الراس او اصلي وطن کندهار دئ او په غربت کي يې ډېر ډېر يادوي^(۱) د ده دېوان د مطالعې څخه معلومېږي، چي دى د هوتکو په عصر د کندهار په زاړه ښار کي اوسېدلى دئ او هلته يې دوستان درلودل^(۲) او بيا چي د افشار نادر شاه په لاس د (۱۱۵۰هـ) په حدودو کي کندهار خراب سو نو عبدالرحيم په مفارقت او مسافرت کي هم د خپل ښار ياد له زړه نه دئ ايستلى.

عبدالرحيم ذاتاً له هوتکو څخه د ښه بولان (کلات) معلومېږي، او د زاړه او اوسني کندهار په حدودو کي يې هم ژوند کړى دئ او بيا نو له وطنه جلا سوى دئ^(۳) دى پر لسم کال د څه ناچارو په سبب له وطنه وتلى دئ^(۴) د ده د مفارقت او غربت دا زمانه تر اتيا کالو پوري رسيږي، او د دې مفارقت او جدایۍ په عمر کي دى تل وطن او د وطن ياران يادوي او په سوران سوران ژاړي، او وايي :

زه رحيم په بخارا کي آرزو کړم

که مي خداى کړي په بلاد د کندهار گډ

عبدالرحيم د خپل مسافرت او پردېسۍ ځايونه ټول ياد کړي دي، نيشاپور، تهران، ورامين او بيا له دې ځايو څخه بخارا ته تللى دئ او په تورکستان کي يې ډېر عمر په يو جهان سوز وگداز کي تېر کړى دئ^(۵) د ترکستان په مشهورو ښارو بخارا او سمرقند کي يې پنځوس کاله په يوه اوږد انتظار او فراق کي پای ته رسولي دي^(۶) بيا نو په دغه غربت او مسافرت کي بوداتوب او سپين ږيرتوب ته رسېدلى، نور حالات يې نه دي ښکاره.

اشعار او افکار :

عبدالرحيم يو مرتب او مردف دېوان لري چي تقريباً په (۳۰۰) مخو کي تخميناً زر مردفي غزلي لري او ټول ابیات يې تقريباً شپږ زرو ته رسېږي، مگر کوم دېوان چي زموږ لاسو ته راغلی دی، متاسفانه د سر او آخر پاني نه لري^(۷) د دې دېوان متن په جلا خط ليکل سوی دی، او د غزل پر سر يې ليکلي دي (وله ايضاً مد ظله تعالی) لکه چي د ده په ژوند ليکل سوی دی او پر حاشيه باندې يې څه نوري غزلي په بل خط ليکلي سويدي، لکه پخپله د شاعر خط چي وي، عبدالرحيم په پښتنو شاعرانو کي د رحمان بابا د مکتب يو رکن دی، دی طرفدار د ساده ويلو دی. په کلام کي يې هيڅ تکلف نسته.

عبدالرحيم يو خور وينا مقتدر شاعر دی د شعر ژبه يې خورا سليسه، روانه او خوره ده. دی هيڅکله په تلازم کي د طبيعت د دائرې نه وزي. د عبدالرحيم اشعار او غزليات لکه په پارسي کي د حافظ دغسي خواره، روان او د سلاسته ډک دي. عبدالرحيم په اصل کي د وطن د علمي خلکو څخه و، ده غالباً د وطن متداول علوم، لکه : فقه، تفسير، صرف، نحو، فلسفه، منطق ويلي دي^(۸) په دغه سبب د ده په شعر کي قوت، متانت او علمي رنگ ښکاره دی. د عبدالرحيم په شعر کي عشقي، اخلاقي، اجتماعي او فلسفي اقسام ټول سته.

د وطن محبت د ده د شعر يوه خاصه ممیزه ده. عبدالرحيم د روحاني دنيا سره ټينگه علاقه لري، غالباً له مادياتو څخه تښتي، له دې جهته د ده په اخلاقي شعر کي د غزلت او تجرد، صبر او د نفس د اصلاح خوا ډېره ده، دی په دنيا کي د روحاني خوند او ذوق قائل دی، د جد و جهد او کوشنې تبليغ هم کوي.

د عبدالرحيم په شعر کي رباعي، غزل، قطعي او د شعر اکثره اقسام سته، دی لکه رحمان او خوشحال په اوله درجه شاعرانو کي گڼل کېږي، اخلاقي او عرفاني مضامين ډېر وايي، مثلاً :

منبر وسوځه په اور کي شراب وڅښه
درته وایم خو د زړونو آزار مه کړه
په ظاهر شکستگي فايده نه کاندې
په باطن کي ځان د هر چا خدمتگار کړه
ناخوانده له کوره مه وزه که مرد يې
چي دي نه بولي، مېلمه د خپل پلار مه سه
که ته غواړې چي په دوه کونه عزيز سې
بې له خدايه د مخلوق طمع دار مه سه
د خاموشي تلقين په دې ډول برهان سره کوي :

همېشه بې حلق شېرين لکه نبات وي
چي بسته يې خوله په مهر خاموشي کړه
د نورو د زړه زهيرولو بدۍ داسي ښيي :

که هزار ځله تقوا پر هېزگاري کړې
ښه دي نسته چي مدام دل آزاری کړې
دا خبره چي انسان بايد پر ځان ويسا يعني پر خپل نفس اعتماد ولري، د اوسنيو اجتماعي ترقياتو او اخلاقو اساس ده، عبدالرحيم دا پر ځان ويسا په داسي ډول بيانوي :

چي د پلار او د نيکه په نوم خوښېږي
لکه سپی ښادي په محض استخوان کړي
دا يې وایه بې عقلې ده که پوهېږي
چي هوس د نورو خلکو په بيان کړي

د سعي او عمل تلقين داسي کوي :

د هر چا برخه له خپله برآورده

چي کار ډېر کا و هغه وټه مـزـد ډېر سـو

د عبدالرحيم عشقي اشعار هم ډېر تاوده دي، خپل مشتعل احساسات په شعري داسي ښکاره کوي او د سهار نسيم خپل وطن ته داسي رالېږي :

سحر باده ! د اشنا پر مقام ورسه لوی وکم چي وي ټول ووينه په سترگو هر يوه چي زما له حاله پوښتېدو وې که خبري زما دپاره درته وکړي	ځما دپاره پکښې وگرزه کوتر سه په احوال سره د هر يوه خبر سه په ژړا ورته په اوښکو کي احمر سه مخ راکوز کړه زما و لوري ته چپر سه
---	--

د نسيم په زبانه دي ښه نه سي "رحيمه"

د دلدار پر لور پخـپـله قلندر سه

له دې لاندي بدلو څخه د عبدالرحيم د کلام سلاست او رواني او د مينې تاوده احساسات او د عشق د دنيا سوز او ساز ښه څرگندېږي :

راسه راسه ستا تر دواړو سترگو جار سم د زړه ولي مي په تا پسې پرې کيږي شېريني به دي د وصل هېره نه کړم چي دي خيال په زړه کي راسي دننه د اختر په ورځ که مخ راته څرگند کړې جنتونه پر خاطر کله را دروي	هم تر مخ دي پروانه غوندي نثار سم راته وگوره قربان دي تر ديدار سم که هر څو غربت زده او خوار و زار سم اور مي واخلي په نارو او په کوکار سم قرباني به دي په مينه د رخسار سم چي په شوق کله ستا د حسن په گلزار سم
--	--

ستا وصال په بخارا کي "رحيم" بيا موند

صدقه تر ټوله مـخـکه د بخار سم

بهار راغی خلک درومي و صحرا ته لوی او کم دي پله گډې ښادي هوس کا هر سړی يو کار لري مشغول په کار دئ د عاشق له خپله ياره سروکار دئ	رنگا رنگ گلونه ډېر د غره و خوا ته ما له غمه ملا تړلې و ژړا ته د مجنون دي دواړه سترگي و ليلا ته بې له ياره کله گوري و بل چا ته
---	--

اویا کاله د "رحيم" په عشق کي تېر سوه

عقل، هوښ يې مدام وي و دلربا ته

د وطن بېلتون :

دا بدله عبدالرحيم په بخارا کي د خپل گران وطن په یاد ويلې ده :

نه هېرپرې که هر څو يې هېرومه زړه مي غورځي بې طاقت سم ندرمه اور مي واخلي پر ځان پيک وښورومه څه فيضونه باندي اوري کې شمېرمه د ويل ږغ يې مدام پر زړه لرمه تماشا وکړه چې زړه دي سي بې غمه چې له غيبه باندي تل اوري هر دمه چې غريب په بخارا کي يم له غمه چې دي ورسې ناره پر درست عالمه	ښايسته کندهار ډېر ډېر يادومه^(۹) خصوصاً د ارغنداو باغ او ولو ته سرپوزه او کاغانک چې پر زړه راسي کوکران او گنديگان د خداى په حکم سرپوزه چې لو ويا له پکښې بهيري يو دم کښېنه په ايوان د چلزينو کي څه فيضونه چې له دې ځايه زه وينم ما هم ياد کړه که دي خداى کړي برخه لويه نيازمن درو له پر زړه نارې وهنه
--	--

دغه خوار "رحيم" چې دا اشعار بيان کړه
غرض دا چې قـدردان وژرومه

لمن ليکونه :

- (۱) ښايسته کندهار ډېر ډېر يادومه
نه هېرپرې که هر څو يې هېرومه
- (۲) پر زړه ښار مي راوړای قـدمونه
د فراق نارې مي وکړای په کوکار
هغه ښه ياران چې ما ليدلي ونه
پرې پوهيږم يو به نه وي په قرار
ستا قسمت سو بخارا عبدالرحيمه
عزيزانو اختيار ټولو ښه بولان کړ
- (۳) لس کلن له ملکه ووتم بېرون سوم
په سراغ د مهوشانو ځگرخون سوم
بخارا او سمرقند مي زړه زخمي کړ
غواړم پاڅم په زيارت د کندهار
پنځوس کاله زيات وکم وسوه رحيمه
په سراغ د اشنا ناست په ترکستان يم
- (۴) د پېښور د اسلاميه کالج په کتابخانه کي د دې دېوان مکمله نسخه سته.
صرف و نحوه، فلسفه، تفسير او فقه
- (۵) ټول مي هېر کړه چې مي زړه په عشق خبر سو
- (۶) په دې بدله کي د کندهار شاوخوا سرسبز کلي ارغنداو او سرپوزه، کاغانک، کوکران، گنديگان، چلزينه ستايل سوي دي.

احمدشاه بابا

اعلیحضرت احمدشاه بابا د زمان خان زوی د دولت خان لمسی د سرمست خان بن خواجه خضر بن سدوکړوسی و. دی په خټه سدوزی او د بامیزو پښتنو له پښته و، اعلیحضرت احمدشاه بابا د پښتنو یو فاتح او بریالی شهنشاه او د منځنۍ آسیا لوی بریالی دی، چې د (۱۱۳۵هـ) په حدودو په هرات کې زوکړی، او پلار او اکاګان یې د هرات پاچهان وه، اعلیحضرت احمدشاه بابا په (۱۱۶۰هـ) د افشار نادرشاه تر مرګ وروسته کندهار ته راغی، او د شېر سرخ په کلي کې د پښتنو مشرانو په پاچهۍ وټاکلې، احمدشاه بابا پخپله پاچهۍ کې پښتانه سره یو کړه، او د افغانستان طبیعي حدود یې فتح کړه، په بخارا، خراسان، او هند کې یې ډېر فتوحات وکړه، په خراسان کې یې شاهرخ میرزا پاچاګی، او د بخارا د پاچا شاه مراد بېګ سره یې روغه وکړه، نه واره هند ته ولاړ او هلته یې لوی لوی فتوحات وکړه. اعلیحضرت احمدشاه بابا د پښتونوالي په دود د ډهلي تر نیولو وروسته د هغه ځای مغولي پاچا هلته پر خپل حال پرېښود، په (۱۱۷۴هـ) کې چې یې د پاني پت پر ډګر د تقریباً لسو لکو مرهټانو سره جګړه وکړه، په دې جنگ کې اعلیحضرت احمدشاه بابا او پښتانه چې تقریباً (۸۰) زره تنه وه بریالي سوه او تر دوه لکه پوري دښمنان یې مړه کړه، بیا هم احمدشاه بابا د ډهلي تخت شاه عالم مغولي ته وسپاره او خپل وطن ته فاتح راغی. اعلیحضرت احمدشاه بابا یو مدنیت روزونکی او عالم او متدین پاچا و، د کندهار او د تاشقرغان ښارونه ده جوړ کړي دي، د سند د حیدرآباد ښار هم د ده نائب الحکومه جوړ کړ. احمدشاه بابا د اوسني افغانستان د سلطنت مؤسس دی، چې دا مملکت یې په خپله توره او تدبیر سم کړی، تر (۲۶) کالو پاچهۍ وروسته د جمعي په شپه ۲۰ رجب (۱۱۸۶هـ) وفات او د کندهار په ښار کې ښخ سو^۲.

ادیب او شاعر احمدشاه بابا :

تراوسه خلک احمدشاه بابا د منځنۍ آسیا یو نامور بریالی او معروف شهنشاه ګڼي، او دی د توري او مېراني خاوند بولي، چې په دغو اوصافو یې مخکې نیولي او د افغانستان د شاهنشاهۍ لومړۍ تیره یې کښېښوه، مګر احمدشاه بابا لکه د آسیا دمخني فاتحین (چنگیز، تېمور، نادر) یوازي پخپلو عسکري سوقياتو او د توري په برکت جهانګیري نه ده کړې، بلکې ده د خپلي توري سره قلم او د خپلي سربازۍ او توريالیتوب سره علم او فضیلت، تقوی او ادب هم ملګري درلوده، ځکه نو دی د پښتو ژبي یو زبردست ادیب، یو عالم او عادل پاچا، لوړ شاعر، او اجتماعي مصلح او روحاني مقتدا هم ګڼل کیږي. اعلیحضرت احمدشاه بابا د شعر یو مدون او مردف پښتو دېوان لري، چې په (۱۳۱۹ش) پښتو ټولني نشر کړی دی او تر (۳۰۰۰) بیتو پوري رسېږي، دا دېوان بدلي، قطعات، رباعیات او نور د شعر اقسام لري او د ده په شعر کې د ده لوړ فکر او هسک همت او د پښتونوالي جذبات او د شاهنشاهۍ جګ افکار، د بڅښني او ښندنې هسک عواطف، د توريالیتوب برجسته احساسات د جهانګیرۍ د شجاعت عزم د ایمان او عقیدې ټینګار، د عشق سوزان دردونه، د مینې د دنیا عجیبي پېښې ښکاره دي.

احمدشاه بابا د توري پر میدان یو بریالی او ننگیالی سرباز دی، د پښتونوالي پر ډګر بشپړ پښتون دی، د سیاست او مشرتوب له پلوه، د خپل عصر لوی سیاسي مشر او فاتح دی. په اجتماعي دنیا کې تکړه مورالیست Moraliste یعنې اخلاقي شاعر دی.

ویل یې ډېر ساده مؤثر دي، شعري صنایع او بدیعي فنون هم د ده پر وینا اثر لري، د تصوف له دنیا څخه ډېر ږغیږي، شاعري

^۲ د احمدشاه بابا سوانح له سراج التواریخ او تاج التواریخ او تتمه البیان او خورشیدجهان او نورو څخه خلاص سوه، ځیني مؤرخین د ده عمر (۵۰) کاله ښیي.

يې د تصنع او نمايش له پاره نه ده بلكي د زړه ږغ يې دئ، تشه وينا نه ده پخپله وايي :

بې له عشقه شعر وايي
له ويلو شرم ته که

احمدشاه بابا په شعري د رحمان بابا مكتب ته نسبت لري، وينا يې له تعقيد او ابهامه تشه ده، خپل لوړ افكار او د سوي زړه ږغ په ساده او خوږو الفاظو څرگندوي، گران تشيهونه نه لري، له وينا څخه يې پښتونوالی ښکاره دئ، د تصور او تخيل په دنيا کي د پښتونوالي تر حدودو نه وزي. اوس به موږ د ده د وينا ځيني ټوټې تاسي ته در وړاندې کو:

د وطن مينه :

احمدشاه بابا د خپل وطن سره دومره مينه لري، چي په لږو شاعرانو کي ليدله کيږي، لکه ده چي عملاً هم خپل وطن گران گانه او دغه خاوره يې د ټولو افتخاراتو او ادبي او عمراني او اقتصادي چارو مرکز کړه، دغسي هم قولاً خپله مينه ستايي. احمدشاه بابا د شهنشاهی د شوکت او عظمت سره د هندوستان په ځنگلو کي پروت دئ، د ده بريالی لښکر د ډهلي ښار فتح کړ، او د پښتو پلار په برم او جلال ور داخل سو، مگر په دې حال کي هم د خپلو غرو خور نسيم نه هېروي، او د زړه گل يې بې له دې ورمې نه غوړيږي.

د زړه گل به مي له خاورو کا سر پورته
که نسيم له کوهستانه وزېده

په دې رباعي کي هم خپل وطني احساسات ښه څرگند کړي دي :

د زړه فرياد مي له جدایي
اور مي وړک نه سي د آشنایي
چي پر وطن وي زړه څه قرار وي
يم بې طاقت ته په پردېسي

د احمدشاه بابا دا لاندینی وطني بدله د يوه دېوان قيمت لري او د پښتو په وطني ادب کي خورا مهمه ده :

ستا په لاره کي بايلي ځلمي سرونه بې له تا مي اندېښنې د زړه مارونه ځما به هېر نه سي دا ستا ښکلي باغونه ځما د ښکلي "پښتونخوا" د غرو سرونه چي په تورو پښتانه کا گزارونه چي زه وکاندم پر هر لوري تاخونه زما خو خوښ دي ستا خالي تش ډگرونه	ستا د عشق له وينو ډک سوه ځگرونه تا ته راسمه زړگي ځما فارغ سي که هر څو مي د دنيا ملکونه ډېر سي د ډهلي تخت هېرومه چي را ياد کړم د رقيب د ژوند متاع به تار په تار کړي د "فريد" او د "حميد" دور به بيا سي که تمامه دنيا يو خوا ته بل خوا يې
---	---

"احمدشاه" به دغه ستا قدر هېر نه کا

که ونيسي د تمام جهان ملکونه

په دې بدله کي تاسي وگورئ چي زموږ ښاغلي پلار د شاهنشاهی ټوله ښېگڼي او خوندونه تر خپله وطنه پوري هېروي، او د شېرشاه سوري (فريد) او سلطان حميد لودين د پښتونوالي روڼي دورې پخپل همت او وطنخواهي بيرته جوړوي.

ملي وحدت :

احمدشاه بابا ډېر مدبر او هوښيار سړی و، دی پوهېدی چې د پښتنو لوړتیا په ملي وحدت اړه لري، د پښتنو تاریخ یې کتلی او دا یې ځني را ایستلې وه، هر کله چې پښتانه سره یو سوي دي، نو یې هري خوا ته خپل د برم او جلال توغ جگ کړی دی، نو ځکه دا پوه او نومیالی پلار خپل ښاغلي ملت ته د ملي وحدت تبلیغ کوي او وایي :

قافله د عشق راغلې له کوم خوا ده ټوله یو دي که غلجی دي که اودلي چي عمل یې د نېکۍ وي مېړه هغه		پر زړگي باندي مي سته کا څه غوغا ده ښه هغه چي یې ښښه د زړه صفا ده که اغوستې یې گدله د خمتا ده
---	--	--

^۳ پښتانه دي ټوله لاس سره یو کاندې

چي مو نن غزا هر لوري شاوخوا ده

د بري لار:

احمدشاه بابا په ژوندون کي د ټولو لوړتیاوو او بریو لار زیار او مښود گڼي، لکه چي وایي :

بې زحمته راحت چیري مونده نه سي
د "احمد" ځکه پر هر لوري غزا ده

احمدشاهه دلته جوړه سربازي ده
د لوړتیا خرید کوه له دې بازاره

احمدشاهه څو دي کار په لاس دي مټ کړه
حیف هغه چي په تېر کار موري لاسونه

حماسیات:

احمدشاه بابا د پښتنو په دود لوړ لوړ حماسیات لري او لکه عملاً چي هم یو بریالی قوماندان و، په وینا کي یې داسي لوړ احساسات ښکاره دي :

راته یو دی بحر — روبر
که څه سمه دی که غر
په همت به یې تسخیر کړم
شاهانه په شان وفر

په برېښنا د توري ژوند کوه "احمد"

د بري جولان پر لور د هر دیار کړه

په پښتونواله کي پت او ننگ هغه مقدسات دي، چي تل یې پښتون په سر ساتي، احمدشاه بابا د پښتونوالي پر دغه ښېگڼه داسي ټینگ ولاړ دی :

^۳ ابدالي په پښتو اودل بولي دا د درانو زوړ نوم دی، پښتو متل دی : "د خدای داسي رضا ده، چي اودلي ودوي ترين یې ورا ده".

د بې ننگه ژوند جفا ده که په ننگ پاته دنیا ده د هغو مینه رشتیا ده	پر ننگ مړ خو څه مړ نه دی لاس به وانه خلم له ننگه چي سر پرې کړي "احمدشاهه"
--	---

په دې بدله کي زموږ د پلار حماسي او رزمي افکار ښه برېښي :

ترو به زه د هند پر لور په تماشه ځم نور اېران لره په توغ په نغاره ځم تر ننگين مي اېران لاندي شاهانه ځم ترو به څه د يار له نازه کناره ځم	چي برکړی مي خدای لاس پر رقيبانو چي د هند د ملکو فتح مي روزي سوه پر دا کړي داد دي خدای نه سي ناراضه چي ځما د ولايت فتحه روزي سوه
---	--

اخلاقيات :

د احمدشاه بابا د وينا اخلاقي برخه هم خورا مفیده او ښه ده، مثلاً د شاهنشاهی د برمه سره هم ځان نه ورکوي :

ياره زه خو هغه ستا د درگدای يم
څه سو نن که احمدشاه درانی يم

تکبر داسي غندي:

تکبر دئ له شیطانه مه بې نغوره
چي په کبر به سر وچ کړې لکه لوڅه

عجز داسي ستايي :

کميني شکستگي ستا کمال دئ
خودبيني په بلوايي گڼه گناه

د وفا ضرورت داسي بيانوي :

مرگی ښه دئ په دنیا کي
نه چي څوک سي بې وفا
سر په تیغ پرېکړی ښه دئ
تر بې پته په دنیا

رشتیا په څه ښه ډول ستايي :

په رشتيني بازار تل قلبي کوټه ځي
سخ د هغو چي په دې بازار مخ سپين کا

اجتماعي پېرزوينه :

په اجتماعي تعاون کي احمدشاه بابا داسي پاڅه افکار لري :

چي د يار په درد رضا کا له اخلاصه يو د بل په درد او غم چيري خبريري يار هغه دئ چي په غم د يار شريك وي يار چي ښه وايي له ياره هغه يار دئ	په دنيا کي دغه هسي کار د مرد دئ مگر هغه چي په درد يې بيا همدرد دئ چي په غم يې غمجن نه، هغه نامرد دئ کله يار دئ چي له ياره يې نبرد دئ
--	---

"احمدشاهه" بې پتي ننگ کړه يارانو
چي پر پت د ياري سر ښندي اوس فرد دئ

تصوف :

د احمدشاه بابا د وينا لويه برخه تصوف دي، مگر دا تصوف يو راهبانه منفي تصوف نه دئ چي سپړی به ضرور دنيا پرپردي، او د رهبانيت په گوټ کي به ميشتيري، بلکي د احمدشاه بابا د تصوف افکار له هغه کانونه تاوده سوی دي، چي د حضرت شيخ احمد فاروقي کابلي مجددي الف ثاني ټوله عرفاني او سلوکي اصلاحات پکښې سته. احمدشاه بابا د ميان فقيرالله جلال آبادي ثم الشکارپوري لوړ جناب ته ارادت درلود او د تصوف درس يې له ده څخه لوستی و، د دوی په تصوف کي جهاد او عمل او د خلکو هدايت ډېره برخه درلوده، نو ځکه احمدشاه بابا يو مجاهد او مصلح او متشرع صوفي و، د ده په دېوان کي ډېري د تصوف خوږې بدلې سته، چي دلته يو څو بيته راوړو:

د انسان فطرت :

دا ځـما د صورت خـټه
په ځـلور عنـصره پـټه
که ځـلور عنـصره واخـلې
پخپـل څـېر ده دا کـټ مـټه

د انسان د اصلي وطن ياد :

چي د روح په روڼا وړک ســــوم
ځــــکه مــــال لــــيدلی يار و
"احمدشاه" اوس که يک تنها سوې
ســــتا وطن د يار کــــنار و

علم ته تشويق :

احمدشاه بابا عالم پاچا و، نو ځکه په خپله وينا کي ملت ته د علم ډېر تشويق ورکوي، مثلاً :

څو ډېوې د علم دي همېشه بلي دا يقين علم له ځانه سره مله کړه	د غفلت په تياره څوگرزې عجوزه د همت په وزر الوزه، الوزه
له څلور خوا به دُر درته څليري روح له علمه رڼا اخلي هله زده کړه	که د علم روڼ خراغ ته درته بل کړې "احمدشاهه" چي بدخوی په ښه بدل کړې
علم ګوره څه څرګنده لوی درياب دئ دا د علم درياب هر چيري محيط دئ	بيا هم دی رابهدلی په څو باب دئ علم زده کړه چي د علم لوړ جناب دئ

بديعي صنايع :

د احمدشاه بابا کلام بديعي صنايع هم لري، چي يو دوې نمونې يې دا دي :

طباقي :

زړه مي تورو زلفو بند کړ
اوس ارمان د سپين رخسار کړم

تجنيس تام :

ستا پر مخ ګوره اوربل دئ
ځکه اور بل په کوکل دئ

د احمدشاه بابا يو څو بدلې :

ګوره بيا په سره گلزار کي لونگين يې تل په غاړه هوسيرم ورته ګورم د وصال نوبت مي دا دئ يار مي گل او گلبدان دئ مخ يې لمر غوندي ځليږي رنگا رنگ گلونه ډېر دي تا چي حسن د گل واخيست څه علاج يې څه طاقت دئ همېشه يې روزگار دا دئ لېندۍ وروځي بانو غشۍ	لاله رنگ په سپين رخسار کي بلبل مست کا په چيغار کي خزان سوی په ناتار کي نن د ګلو په بهار کي لکه زرکه په رفتار کي زلفي مشک دي په تار تار کي د بلبل عشق په گلنار کي زړه به څه وي په قرار کي چي شها سي په سينگار کي مين زړه نيسي په ښکار کي عاشق ولي په کنار کي
--	--

نارې وکړه "احمدشاهه"

د روغ خوی نسته بيمار کي

څه سوه زه که په ظاهر صورت زهیر یم بلوايي هرگز پخپله لويي نه کړم که مي برق د سپيني توري بيا برېښنا کړي و بل لوري ته مي هيڅ مخ مخی نسته	چي د خپل يار نظر سته په زړه امير یم همېش ستا د قدمونو دامنگير یم ستا په مهر په هر لوري عالمگير یم ياره زه چي ستا و ور ته تل فقير یم
--	--

د رقيب له لاسه نه ژاړم و تا ته

د بېلتون په توره شپه احمد په وير یم

پيرمحمد کاکړ

د کندهار د خوا له پښتنو شاعرانو څخه و، چې په شعر کې يوه خاصه شپوه لري. پيرمحمد کاکړ دى، چې د (۱۱۲۰ هـ) په حدودو کې په ږوب کې پيدا سوې او عمر يې په کندهار کې تېر کړى دى. پيرمحمد د احمدشاه بابا د دربار يو نامي او عالم او محترم سړى و د خپل اصلي ځاى څخه يې د کندها ښار ته هجرت کړى او د شهزاده سلېمان د احمدشاه بابا د زوى استاد و، په (۱۱۹۶ هـ) د ده د شعر دېوان تمام سوې او يو د پښتو ژبې لنډکى گرامر يې د معرفت الافغانى په نامه هم په (۱۱۸۶ هـ) هغه وخت کښلى دى، چې د ده دغه شهزاده شاگرد په دغه کال د احمدشاه بابا تر مرگ وروسته په کندهار کې موقتاً پاچا سوې و. وايي پيرمحمد کاکړ يو کتاب د پښتنو په تاريخ کې ليکلى و، مگر د دغه کتاب نسخه اوس نسته، اما دېوان يې چې تخميناً (۵۰۰۰) بيته کېږي خوشبختانه پاته دى او دا د پښتو ژبې د اولي درجې شاعرانو له آثارو څخه شمېرل کېږي، چې هم د معنى له رويه متين او قيمتي دى او هم يې د يوه هنري اثر په حيث په پښتو آثارو کې لومړى مقام نيولى دى، پيرمحمد ځان ته يو خاص سبک لري چې د خوشحال خان د کلام رواني او سلاست او د رحمان بابا د وينا معنوي ښېگڼې او روحانيت او د حميد موشگافي او نازکخيالي يې ټوله پخپل هنر کې سره يو ځاى کړي دي، دى نازکخيال مېتکر شاعر دى، مگر داسې نه دى لکه شيدا خټک چې صنعتي او بديعي ښېگڼې په فارسي يا هندي تعبيرونو کې پېچي او د پښتو ژبې د بيان خپل مزيت نه ساتي، بلکې پيرمحمد نوي فکرونه په داسې ساده او د پښتو ژبې له بياني جوړښته سره سم بيانوي، چې د ژبې نواميس ساتي، مثلاً د صوفيانو دا فکر و، چې انسان له يوه الهي مبدا څخه را جلا سوې او د بېلتانه يوه دوره تېروي څو بيرته هغه مبدا ته وصل سي، دا فکر په دري ادب کې مولوي بلخي ښه روزلى دى، دى وايي چې (نې) کله چې له نيستانه جلا کېږي نو د شکايت نارې د بېلتانه په دنيا کې وهي، د ده د مثنوي لومړي بيتونه همدغه قصه بيانوي، لکه چې وايي :

بشنو از نى چون حکايت مى کند
 وز جدايىها شـکايت مى کند
 کز نيستان تا مـررا بـريده اند
 از نـفـيرم مـرد و زن نـالـيده اند
 هرکس که او دور ماند زاصل خویش
 باز جـويد روزگار وصل خویش

په پښتو او فارسي ادب کې دغه فکر ډېر وسيع سوې او د ادب يوه مهمه برخه يې نيولې ده، پيرمحمد دغه مطلب په يوه داسې ژبه بيان کړى دى، چې هم صوفيانه رنگ لري او هم اجتماعي خوا لري، دى وايي :

بېلتانه په غم شريك کړم د غمجنو
 د هـر چا په غاړه ژاړم لکه نى

په دې بيت کې د نې د ژبا صوفيانه تعبير هم موجود دى، چې له اصلي مبدا څخه بېلتون او ژبا ده، مگر په دوهم مصرع کې شاعر د يوه همدرد انسان په ډول د ټولو غمجنو سره د دوى د درد د سکيندې له پاره ورسره ژاړي او په اجتماعي او انساني دردونو کې د همدردۍ پوره برخه اخلي، خو دغه دوه مطلبه په يوه بيت کې په ساده تعبير ادا سوي دي، مگر بديعي ښېگڼې هم لري او هغه دا دي، چې په پښتو کې غاړه دوې معناوي لري، حقيقي معنا يې حلقوم ده، مگر مجازاً د نل د وهلو خاصه طريقه هم ده، چې نى وهونکى وايي : "نل ته غاړه ور واچوه" دلته نو د نى وهونکي غاړه او د نل وهلو غاړه او د يوه ژراند مهجور انسان غاړه چې ژبا ځنې راوړي ټول په دغه يوه بيت کې ادا سوي دي، چې د شاعر د تعبير او تخيل او ابتکار کمال ځنې معلومېږي، د پيرمحمد شعري تعبيرونه اکثراً طبيعي او له يوه واقعيت څخه راوتلي دي، مثلاً د معشوقې خوب او پر پلنگ را اوښتل په داسې طبيعي تشبيه سره بيانوي :

محبوبا پر پلنگ واوښته له خوابه
که هوسۍ وه د بهار پر گلو رغښته

د معشوقې والي په داسي لطيفه تشبيه سره ستايي :

دا شبنم د گل په پانو پوري يخ سو
که په غور د گلرخ پوري سپين والي دي

دلته د شبنم سپين والی او د محبوبا د بارخو سوروالی د تجاهل عارف په ډول د گل او د شبنم د يخي سره تشبيه سوي دي، دا تشبيه هنري ارزښت ښووي، مگر د پښتو بيان يې هم خور او د ژبي له اصلي جوړښته سره برابر دی، يعني لفظ يې تر معنی نه دی قربان کړی او معنی يې هم په ښه ډول ادا کړېده.

پيرمحمد د خپلي زمانې دمخه تر سويو شعراو باندي دقيق نظر درلود، او داسي ښکاري چي ډېر د رحمن او خوشحال خان معتقد و، په يوه غزل کي وايي :

که هر څوک وايي نازک شاعران شعر
ولي دوی گڼي معجز د رحمان شعر
هيڅ تر شعر د رحمان به څه کم نه وي
و منصف ته د خټک خوشحال خان شعر

نو له دې جهته د پيرمحمد په دېوان کي ډېري غزلي سته، چي د رحمن يا خوشحال خان په پيروي ويلي سوي دي، مثلاً رحمن بابا وايي :

تا چي مخ د پري سترگي د آهو کړې
نه پوهيږم چي آهويي که جادو کړې

پيرمحمد وايي :

ته چي ښکار په برندو سترگو د آهو کړې
نه پوهيږم دا هنر دی که جادو کړې

د خوشحال خان د يوې غزلي مطلع دا ده :

که زه نه وای تا به ځان لره بلل څوک
په پلنگ به دي دا هسي درختل څوک

پيرمحمد داسي وايي :

که زه نه وای عشق به تا لره بلل څوک
پر بل اور به دي د حسن کړول څوک

په لومړيو بيتو کي د رحمن او پيرمحمد د تخيل لار يوه ده، خو د پيرمحمد په بيت کي برندي سترگي يو پښتني خاص تعبير دی، چي د نظربازی له يو خاص حاله څخه حکايت کوي، اما په دوهمو بيتو کي د خوشحال خان تعبير عريان او لوڅ او رندانه دی، مگر د پيرمحمد تعبير لږ څه اخوندي رنگ لري او د حيا مراتب په عشق کي ساتي، مگر که شعر د انسان د واقعي احساساتو نمايندگي کوي نو د خوشحال خان شعر په شاعرانه نظر ډېر ارزښت لري، د پيرمحمد اشعار کله کله د خپلي زمانې اجتماعي اوضاع هم څرگندوي او شاعر د دغو اوضاعو انتقاد هم لري، مثلاً د غريبانو حال په خپله زمانه کي په دې بيت کي د اشارې په ډول يادوي :

څو به سنگيندلو ته ژړا کړې پيرمحمد ه!

غور چي هيڅ نه سي په دا دور د غريب

د ده په وخت کي هم لکه چي ځيني نالايق خلک لوړو مرتبو ته رسېدلي وو، چي په دې بيت کي ډېره نازکه اشاره ورته کيږي :

دا فلک که څه سفله عالي منصب کا

بيا هم رغړي پر شپوه لکه کرکنډه
داسي معلومېږي چي پيرمحمد د خپلي زمانې د خلکو څخه يا دا چي له خپلو روزلو شاگردانو څخه ډېره جفا ليدلې وه تر
دې اندازې چي په اخير کي و سختي ښرا ته مجبور سوی او وايي :

در پر در دي کړم غفاره در پر در سې
شرمنده هم تر همزولو په محشر سې
نه مي حق و ته غور نيسي نه حق اورې
که به حق د معلم وي کور و کور سې
داسي معلومېږي چي پيرمحمد ډېر عمر درلود او سپين ږيري توب ته رسېدلی و، پخپله وايي :
ښه موسم د شباب تېر پر پيرمحمد سو
بوالهوس هـنوز هوا د گلو مل کا
د پيرمحمد د ژوند دوره له ۱۱۲۰ هـ څخه ټاکلای سو، ځکه چي دی د احمدشاه بابا د وفات په کال (۱۱۸۶ هـ) سپين ږیری و
او تر (۱۱۹۶ هـ) دمخه وفات سوی دی.
د پيرمحمد د اشعارو يو څو نمونې :

رباعي

مور له هیواده تنها راغلي یو
د بن توتیان یو په دام وتلي یو
غمازه ظلم راباندي بس کړه
د ښو یارانو فراق نتلي یو

غزل

هسي کښېوتم د زلفو په کمند د جفا په تبغ مي قتل معلومېږي ما به حال و یار ته وې که اغیار نه وای زه له درده همېشه پرله پېچه سم مردمک مي د دلبر پر لبو ونښت د هجران خواري مي تل پر زړه تېرېږي	چي خلاصی مي ځني نه سي په هيڅ پند خپلي نارې راکوي د وینو خوند ولي خار د گل له ښاخه سو پيوند مار د زلفو یم وهلی بند پر بند پر سکروټو دانه وسوه د سپند هيڅ په وصل د یار نه سوم ارجمند
---	---

حاصل دا چي مين خوار دئ پيرمحمده !
چي دلبر يې وي خودرايه خودپسند

محمدي صاحبزاده

محمدي صاحبزاده په کام څمکنی د میا عمر صاحب زوی دی، میا عمر صاحب د پېښور په څوکنو کلي کې ښخ دی، محمدي په پښتو شاعرانو کې د لومړۍ درجې آخر مقام لري. د ښه فکر خاوند دی، د ده اشعار او ادبي طبع ډېره خوږه او ښه ده، محمدي صاحبزاده له داسې کورنۍ څخه دی، چې پخپله خوا کې روحاني مقام لري، او خلک یې د ارادت په سترګه ویني، د ده د پلار زیارت تر اوسه هم د خاصو او عامو مرجع دی. محمدي د کاظم خان شیدا معاصر او د ده له ملګرو څخه شمېرل کېږي، چې پسله (۱۱۵۰ هـ) د ده د شاعرۍ او ادب ږغ لوړ سوی، او په پښتو ادبیاتو کې یې ښه مقام موندلی دی. کاظم خان شیدا د خپل دېوان په دېباچه کې دا زموږ شاعر داسې معرفي کوي: "او سبب د تالیف دا و چې مخدوم زاده عالي مقدار والاتبار محمدي سلمه الله خلف الصدق د شیخ الاجل ولي الاکمل میا محمد عمر دام برکاته طبع جیده لري، او سلیقه د سخن شناسۍ کامله، په دېدې د سخن آرایي قصب السبق له همسرانو وړي، او په کوکبه د خوش سرايي مقدمه الجیش د همکارانو دی، اکثر دواوین د اسلافو یې فراهم کړي دي او په مطالعه یې تفریح د قلب کوي". په دې ډول محمدي صاحبزاده خپل معاصرین هم د قریحې په صفت او ادبي اقتدار مني.

اشعار:

د محمدي اشعار عموماً عشقي دي، د یوه ګرانبها او ډېر نادر دېوان خاوند دی، چې نه موندل کېږي، فقط څو بدلې یې د مسټر هیوز کلید افغاني مور ته راستلي دي. دا شاعر د خپل مبتکر فکر او ښې قریحې په زور، زاړه مضمون ته نوی رنګ ورکوي، لکه چې ده د زلفو یو زوړ مضمون چې د شاعرانو په ډېر استعمال بالکل مبتدل سوی دی د یو فقهي تلازم په اثر دومره نوی کړی دی، چې بالکل بکر او تازه ایسي، دی وایي:

ستا د زلفو درې ډېر ډېر کاره سم کړه

لا د سپي غماز تعزیر نه دی نصیب

محمدي په شعر کې د حمید مهمند پر سبک ځي او اشعار یې سلاست لري، محمدي هم په هغه تاریخي مشاعره کې چې د عبدالقادر خان په برخه کې مو اشاره ورته وکړه شامل سوی او د خپلي روڼي طبعي قوت یې پکښې ښکاره کړی دی، هغه بدله چې په دې مشاعره کې محمدي ویلې ده، دغه ده:

دا سور اور دئ که څه نور دئ او که تاو د بېلتون هسي
 لکه وړی چي مي وړيت کړ په تپاکو لرمون هسي
 سپلني ځان سره لمبه کړ چي ترق وچاود په لوگي کي
 زیست جدا له یاره څرنګ، څه په کار دئ ژوندون هسي
 نه یوازي لاله گل دئ، ډوب د سرو وینو په جام کي
 ستا د غم وژلي واره ځي ښخپري گلگون هسي
 په لېندو د کړو ورځو، د بنو تېز ویشتیو
 هغه یار مي زړه غلبیل کړ، چي یې ونيو زنگون هسي
 ستا د سرو شونډو په نوم اخیسته عقل له ما لاړ شو
 دا مستي نه د شراب شته او نه کیف د معجون هسي
 که پاچا د وخت اقلیم وي د اسمان دوره یې خوار کا
 لکه ما غوندي به نه وي سر د غم په زنگون هسي
 نه یې حسن ستا په شان و نه یې عشق زیات و له ما نه
 د لیلی کیسه که شته ده په عالم د معجون هسي
 خط پر مخ د نگار راغی ښایست خپل بار ولینې لاړ شو
 اوس یې څه په ملا لولم د دې خط دئ مضمون هسي
 په لمبه د آه و نه شو شین په هغه شان مدام دئ
 ستا د غم بوتی په زړه کي چي ځما شو زرغون هسي
 ومړ ستا په بېلتانه کي د دیدن په ارمان ګوره
 "محمدي" غوندي لا بویه چي پیدا شو پښتون هسي

شمس الدین کاکړ

د (۱۱۸۰ هـ) په شاوخوا کي د کندهار په نزدو کلي کي زیږیدلی او د کندهار ښار په شرقي خوا کلچابات کي اوسېدی او هم هورې پس له (۱۲۳۸ هـ) وفات سوی او د دغه کلي په هدیره کي ښخ دئ، چي قبر یې تر اوسه پوري خلک پېژني، شمس الدین یو پښتو دېوان لري، چي بیتونه یې (۵۰۰۰) پوري رسیږي او یو څو کتابونه یې هم لیکلي دي، چي یو له هغو څخه سراج الموتی نومېږي او په شعر کې غزل ډېر دئ، او مخمس، قصیده، رباعي، مثنوي او هر قسم بدیعي اشعار هم لري، د شعر اکثره صنعتونه یې روزلي دي. داسي معلومېږي چي شمس الدین د خپلي زمانې مروج علوم لکه فقه، تفسیر، حدیث، ریاضي او فلسفه او ادبي علوم لوستلي وو، ځکه چي دی په خپلو اشعارو کي د دغو علومو اصطلاحات یادوي، مثلاً د هندسې اصطلاحات په عشقي تعبیر داسي ښيي :

نه یې ضلع قایمه نه زاویه سته
 نو به څه سي رامعلوم د عشق حد

د شمس الدين دېوان په (۱۲۳۸ هـ) کال ختم سوی دی، د شعر ژبه یې روانه، خوږه او ساده ده، مضامین یې عشقي او اخلاقي دي او ځکه چې دی ډېر عمر له وطنه په پنجاب او کشمیر کې پردېس سوی دی نو د وطن په یاد کې ډېر موثر اشعار هم لري، دی اکثره شعري صنایع ادا کوي، مگر د ژبي رواني او خوږوالی له لاسه نه باسي او وطني اشعار یې ډېر خواږه او اغېزه ناک دي، مثلاً وايي :

مدام ژړا کړم په ناري ناري
 یار مې یادېږي وهم کوکاري
 د هند ځنگلي راته قفس سوې
 ورکي له ما سوې د وطن لاري
 د هند هوا کړم خوار و حزين زه
 له حرارته يم اتشين زه
 سايه د زوزو د وطن غواړم
 چې زړه څنگ کړم په ترنجين زه
 کله چې په هندوستان کې مسلسل برساتونه راځي نو دی داسي خطاب ورته کوي :
 د هند بارانه آهسته اوره !
 یار مسافر دی درسې ژغوره
 د ساپې گل وي په ناز لوی سوی
 وتلی نه دی هرگز له کوره

د شمس الدين په اشعارو کې عشق او احساسات ځای سوي دي، دی په خپل شعر کې د زړه ویني نغاړې او کله چې له یاره جلا کېږي داسي یو شعر وايي :

وخت د سحر دی مرغان چغېږي
 جرس آواز کا زړه مې ویلېږي
 سترگې غورځېږي بانه رېږي
 د یار د تللو بېرې کړېږي

شمس الدين په هغه دوره کې ژوند کاوه، چې د پښتنو د امپراتورۍ انحطاط په هند کې شروع سوی و، هلته پر پښتنو باندي هندي قوه غالبه سوې وه، مگر کشمیر لا د پښتنو په لاس کې و، خو پنجاب سکانو نیولی و، شمس الدين دغه په غم لړلی منظر په خپلو سترگو لیدلی دی او په یوه قصیده کې داسي شکوه کوي :

په عزت دي وي د خپل خيرالبشر د کافر د لاسه گزړي در پر در چې يو ځله سره سي شیر و شکر چې به يو له بله بولي برادر ځني ونيول سکانو په لښکر دي کابل او کندهار او پښاور په هر کال باندي حمله وي د غجر ناخلفه مه سه لوی د چا پدر صبح و شام يې دی په کور کې شور و شر	رڼه ته پر پښتانه وکړې نظر د اسلام غیرت يې هسي له زړه ووت فراري په دا شان کړې سره جمع اتفاق صلاحیت يې کور په کور کړې که ملتان و که ډېره وه که کشمیر و پاچاهي يې منحصر سوه په درې ښېره د هرات عالم له وهمه په فرار دي پېښینه خلکو گټلې ځني ولاړل يو له بله سره وژني ناقصان سول
--	---

شمس الدين په دې ډول د وطن پر خرابي او خانه جنگي باندي ژاړي، مگر د ده ژړا کوم اثر نه درلود، ځکه چې ټول هند نه بلکي پخپله د پښتو سيمي هم د دوی د لاسه ولاړې. د شمس الدين د کلام نمونه :

په دغو کتو مي کسي وواته هر بلبل کوي وگل ته الواته که هر خو مي په خپل زړه کي پټ ساته هغه کور مي نن ورځ هجر ونا ته رقيبان ځکه د يار په ور پراته چي پر کپړي د دلبر ننواته ستی ځکه کړي و اور ته پرېواته چي زما غمگين قالب سره راته	په ځير ځير چي مي و يار ته وکاته له کتلو به مي ولي دلبر بد وړي و عالم ته مي د ميني راز خرگند سو چي د وصل په نعمت سره معمور و په خروړو سپيو سي د کور ساتنه د هغې کوتۍ روزن د عرش له لوري مرگ د يار د څنگه ښه دئ نه بې ياره روح مي هلته قبول کړی د عشق رنځ و
---	--

شمس الدين صورت به څه نيستان نه وي
چي تر زړه يې دغه غشی وځاته

رحمت داوی

رحمت په قوم داوی او د پښتو شاعرانو د لومړۍ ډلې څخه دئ، چي د شاه زمان په وخت کي په قندهار کي اوسېدی. رحمت ډېر سفرونه کړي او ډېر په کوهستان او کشمير کي اوسېدلی دئ. په کشمير کي د سردار عبدالله خان پوپلزي ملگری و او تر (۱۲۱۰ هـ) کال پوري يې ژوندون يقيني دئ. د رحمت له آثارو څخه موږ ته دوه کتابه پاته دي، چي يو د ده د شعر دېوان دئ چي تقريباً دوه زره بيته لري. بل کتاب يې د لیلی او مجنون قصه په پښتو لنډې مثنوي کي ده، چي د شاه زمان د سلطنت په درېم کال يې نظم کړې او په (۱۲۱۰ هـ) کال کي تمام کړی دئ، چي تر پنځه زره بيته زيات دئ، ده په کوهستان کي دا مثنوي شروع کړ او په کشمير کي يې د سردار عبدالله خان افغاني نائب الحکومه په نامه ختم کړ، د کتاب په سر کي داسي وايي :

زړه مي ځکه دا آهنگ کړ ښايي غم له زړه بېرون کړم پښتو نه ده چا ليدلې دا قصه کړم عجايبه او دعا و ماته وکا دی خاقان ابن الخاقان دئ دويه تاج د هر افغان وو غنيمت دئ دا زمان عدالت کا عالي رای دئ نورې کفر کړ کړياب ده برهمه کفرستان کړ سر د کفر په بازي دئ خلقه واره آگاه ده ډير هوشيار سخندان دئ ورک يې ظلم د جهان کړ	غمو ملک راباندي تنگ کړ چي پښتو لیلی مجنون کړم په فارسي هر چا ويلې ځکه زه په پښتو ژبه پښتون هم خوښ باندي زړه کا سلطنت د شاه زمان دئ پلار نيکه يې پادشاهان وو شکر شکر شاه زمان نن ورځ دی سيوری د خدای دئ چي يې پښه کړه په رکاب بيا يې مخ په هندوستان کړ ښه عادل پاچا غازي دئ سرداري د عبدالله ده ښايسته ښکځويه ځوان دئ د کشمير ملک يې روښان کړ
--	---

رحمت د پښتو يو بزمي شاعر دئ او په لومړنيو قصه ليکونکو شاعرانو کي گڼل کيږي، کلام يې ډېر ساده او سليس او متين دئ، هر راز فکر په شعر کي ادا کولای سي او په دې سبب د پښتو شاعرانو په لومړۍ درجه کي حسابيږي. رحمت د لیلی او مجنون قصه له نظامي گنجوي څخه ترجمه کړې ده مگر دی وچ کلک ترجمه کوونکي نه دئ، بلکي ځيني نوي نوي فکرونه او اداگاني هم لري.

په پښتو شاعرانو کي يو بل متأخر شاعر نعمت الله هم دا قصه په پښتو کړې ده، مگر د دې دوو شاعرانو کتابونه هر يو ځان ته بېل قيمت لري.

نعمت الله خو په قصه کي ډېر تغير پېښ کړی او په متوسط بحر کې ويلې ده، مگر رحمت که څه هم د نظامي پر لاره تللی دئ بيا هم په ځينو ځينو ځايونو کي نوي نوي فکرونه لري او له هغو زړو مقدماتو څخه نوي نتيجې اخلي چي مثال يې دا دئ :

د لیلی پلار خبر سو، چي د مجنون د عشق افسانه رسوا سوېده، او د کوچنو او لویو په خولو کي لوېدلې ده، نو ده يو سړی ور واستاوه چي مجنون مړ کي، نظامي فقط دومره وايي، مگر مکتيبي شيرازي کيسه اوږدوي، او وايي چي هغه قاتل مجنون ته راغی، وچ کلک بدن يې وليد، غشی او لېنده يې وغورځول او ويې ويل :

چون مرده جز استخوان ندارد

او را چه کشم که جان ندارد

مکتيبي خو دا برخه ډېره خوږه زياته کړېده، مگر اوس وگورئ چي زموږ رحمت څه کړيدي؟ رحمت غواړي چي کيسه يوازي د عشق او بزم او ميني پر خبرو نه کي تمامه، بلکي ځای ځای ځيني اخلاقي افادې هم وکړي، او خپل پښتانه ويونکي د خورې کيسې په منځ کي ځينو اخلاقي حقايقو ته هم ملتفت کړي، او په بل ډول يې د ادب هغه حقيقي پلو، او واقعي مخ هم وېرېږي، زموږ پښتون اديب خو دا کار ډېر ښه کړی دئ، او د ادباوو له پاره د تقليد وړ دئ. وگورئ رحمت له دې حکايت د بد عمل جزاء او نتيجه په څه ادبيانه ډول څرگندوي :

کَل عالم باندي خبر سو که خواص وو که عوام وو دی په عشق کي ډېر اريان دئ ډېر ډېر ژاړي او دردمند دئ افسانه يې په هر ځای سوه ټول گویا په دا سخن سوه د لیلی له قبيلي وو هم د ده دربار ته راغله نه یو ځله په باز باز کړ د لیلی ذکر يې ډېر دئ دی زموږ په زیان کي اوسي په عالم کړه زموږ ډېره دی په نام يې د فلاني کا گاهي رقص گه زمين بوس کا چي لیلی ورپکښي ستايي ډېر خوشخوان دئ خوش آوازه روغ تندرست زړونه چاک چاک کا زموږ د ملک نامه برباد کا دی پتنگ دئ دا يې خراغ ده چي لاس واخلي له دې کاره په دا حال خور يې ځيگر سو پيچ يې وخوړ له غیرته سپيني توري په ده سرې کړې او بل چا وته عبرت سي بيا دی ځما احوال زبون کا د ده خون ځما په غاړه د مجنون پر لور روان سو جستجو يې د مجنون کړ مجنون وليده عريان تنها ناست له خلقه گوښی تبغ يې وکښن ور روان سو لاس يې هسک ودرېدنه چي کوزنه سو هغه لاس په بل لاس يې هغه تبغ کړ دا بل لاس يې هم خدای شل کړ د قاتل زړه په گزند سو په مخ سر د پښو په مښو سو هم منت باری یی کړله	چي مجنون په عشق ابتر سو په هر ځای د ده کلام و چي مجنون نومی یوخوان دئ د لیلی په زلفو بند دئ چي ژړا يې په وای وای سوه ډېر مخلوق د ده دښمن سوه چي دوستان څوک د لیلی وو د لیلی و پلار ته راغله واړو دا مذکور آغاز کړ چي یو ځوان په مینه زېر دئ په فلاني بیابان کي اوسي بدنامي يې تر حد تېره هره ورځ غزلخواني کا چي په موږ راسي افسوس کا هر دم هسي غزل وايي دی د غم له سوزه سازه په هر دم چي دی بلغاک کا وايي دی خلک يې یاد کا لیلی هم ورپسي دا غ ده ته يې وترته بسپاره د لیلی پلار چي خبر سو په خوله لال سو له حیرته ده ویل درومئ سر يې پرې کړئ چي و چاته نصیحت سي که يې څوک دعوه د خون کا تاسو خلاص یاست همه واپه نور ترې پورته یو ښه ځوان سو همېشه يې په لار یون کړ ناگهان يې په بیابان د جهان ننگ يې پرې ایښی ور نژدې چي هغه ځوان سو چي گذار يې پر کاوونه وچ سو هسي دی پر پاس په دا لاس يې کله درېغ کړ چي يې بیا قصد په وهل کړ کرامت چي ور څرگند سو ژر نسکور د ده پر پښو سو په بار بار زاری یی کړله
---	---

دلته که څه هم رحمت داسي يو حکايت راوړی دئ، چي ظاهراً په طبيعي حساب سره نه منل کيږي مگر نتيجه ښه ځني اخلي او داسي وايي :

و قاتل ته مجنون ويل :	ځما بزرگو ډېر دي ښه ويل
چي په بدو پسي گرځي	عاقبت په څاه کي پرزي
چي د بدو طلب کار سي	خود په بدو گرفتار سي
چي نيکي بدې انسان کا	دواړه ځان لره عيان کا
چي ښکي کړي ښکي مومي	چي بدې کړي بدې مومي
خو دي لاس رسي ښکي کړه	پسله دې ترکه بدې کړه

اوس ورد رومه لاس دي جوړه سه !

او له بدو دي زړه سوړه سه !

د رحمت د غزلو دېوان په مردف ډول ترتيب سوی دئ، چي نسخي يې لږ پيدا کيږي. دی په غزل کي خاص ذوق لري چي په کلام کي يې اغلاق او اشکال نسته، په ساده ژبه پېچلي مضامين ادا کوي او د ده غزل بايد بزمي وگنله سي، ځکه چي ډېر لږ د تصوف يا اخلاقي شاعرۍ رنگ لري. د ده د غزل نمونه دا ده :

هيڅ سو هيڅ سو و آشنای ته زما درد	ځکه پروت يم زړه کباب په گوته زرد
ملاست د هجر په بستر يم خوب مي نسي	پر خاطر مي پرېوتلی د غم گورد
د آشنای ميني ضعيف کړم گرم څه نه يم	زه چي کارم و هر چا ته اه سرد
تاس د غم مي غورځوي په سينه باندي	لکه څوک چي شش و پنج کاندي پر نرد
لکه شمع کي مي سر په مقراض غوخ کا	که خاموش سوم هله يمه زه نامرد
په جفا سره يې درست عالم تاراج کړ	له وفا يې هيڅوک نه سو بهره ورد

د رقيب نمرود له لاسه که اور بل سو

د خليل په خبر دا اور سو پر ما برد

رحمت کله کله ځيني فارسي کلمات په خپل شعري هم استعمالوي او داسي معلوميږي، چي دی به د فارسي ژبو سره ډېر اوسېدلی وي، لکه چي وايي:

خود به خود مي مجروح که دريغه

په خندان سره بيا ووايي که کرد

کله کله د قافيې په سمولو کي داسي جدي سي چي تذکیر او تانيث هم پرېږدي، مثلاً دی يوه غزل لري چي وايي :

يار چي هسي مخ پوتی کا

زما او تيسي به ندی کا؟

که څه ظلم که ستم دئ

نور څوک نسته واره دی کا

له هر څه يې ستم فارغه

که يار را د شونډو می کا

په دې ډول د غزلي تر آخره پوري قافيه تعقيب کيږي، مگر په يوه بيت کي وايي :
 د هجران تاريخي راغلل
 چي تياره د مخ سپورمۍ کا
 په اول بيت کي نډی او په آخر بيت کي سپورمۍ دواړه په پښتو کي مونږي کلمې دي، مگر رحمت په دې غزلي د مذکرو
 کلماتو په ردیف کي راوړي دي او دا يو قسم سهل انگاري ده.

ميا نعيم متي زی

دی د شیخ محمد شعیب زوی او د محمد سعید لمسی په کام خلیل دی، په شپږم پښت کي شیخ امام الدین ته رسېږي، چي هغه په پښتو کي یو ستانه سړی او د پښتو د تاریخ مؤلف دی. د ده نسبت په نهم پښت کي شیخ متي ته رسېږي، چي هغه په کلات کي ښخ او د پښتو ژبي ډېر لوړ صوفي شاعر دی، دې کورنۍ د پېښور په خلیلو کي ډېر روحاني نفوذ درلود، او ميا نعيم په هغه ځای کي زیږېدلی او وروسته د شاه زمان سدوزي په زمانه کي کندهار ته راغلی او د ناکودک په کلي کي مېشت سوی او په (۱۲۳۰ هـ) کال یې د اشعارو دېوان ترتیب کړی دی.

داسي معلومېږي چي ميا نعيم د پېښور د شخصي مخالفانو د لاسه کندهار ته هجرت کړی و او پخپله وايي :

چي شاره دی غمازانو له وطنه

نعيم ځکه کندهار او کابل ونيو

په کندهار کي ميا نعيم روحاني مقام درلود او اولاده یې تر اوسه پوري هم ستانه بلل کيږي، دی خپل معاصرتوب د شاه زمانه سره په دې بيت کي ښکاره کوي:

نو کړي کوم د یار په عاشقي کي

منت بار د سدوزي شاه زمان نه یم

د ميا نعيم پښتو دېوان تقریباً درې زره بیته دی، د شعر مضامین یې عشقي او تصوفي دي، دېوان یې غزلي او رباعیات او مخمس او قصاید لري، نازکي تشبیه او استعارې لري او د پښتو شاعرانو د لومړۍ ډلې په پای کي درېږي، دی د تصوف سره عملاً آشنا دی او لکه رحمن بابا پخپلو اشعارو کي صوفیانه مضامین ځایوي. په پښتو شعر کي د پښتو ډېر نادر لغات راوړي، په وینا کي متانت او سلاست دواړه سته، او ځیني بدلې یې په رواني او خوږوالي کي د لوړو استادانو د بدلو خوند لري، په دې بيت کي د معشوق کلک زړه او د خپلو اوښکو ډېروالی داسي تمثیل کوي :

چي دي زړه زما په اوښو نه نرمېږي

د دریاب په منځ کي پروت حجر دی دا

د زلفو او رخسار تشبیه داسي کوي :

خیال د زلفو د رخسار زما په زړه کي

زرغونه کړه تور سنبیل او سره گلاب

په دې بيت کي زرغون او تور او سور صفتونه سره یو ځای سوي دي، مگر زرغون کول د پښتو یو خاص تعبیر دی او بیا د اولي او دوهمي مسرۍ تر منځ مرتب لف و نشر دی :

چي مي ستا د میني داغ په خاطر یووړ

زرغونه به مي لاله سي له ترېته

دلته د داغ رنگ په دې ډول بيان سوى دئ، چې تصريح نه دئ، مگر د لاله کلمه دلالت کوي چې دغه د وينو سور رنگ لري. د شکرلبانو د اختلاط نتايج داسي ښيي :

زر به گانې لکه گنې سي د غمونو
چا سره چې ډېر شکر لبان کا اختلاط

گل په اوربل کي داسي تصوير کوي :

زانگي پکښي زړونه د عاشقو سره په وينو
ته چې چيري کښيردې سره گلونه په اوربل

د فلک له ظلمه داسي شکايت کوي :

رباعي

فلکه خرنګ دي ناقرار کړم

چي نيمه خوا دي جدا له يار کړم

لکه کب پرېوزي پر وچه باندي

زه دي له ژونده هسي بېزار کړم

دلته نيمه خوا دوې معناوي لري، يوه معنی يې دا ده چې په نيمه لاره دي د ياره جدا کړم، بله دا چې نيمه خوا محروم او ناکام ته وايي.

د غزل نمونه :

ستا بېلتون راباندي ولگوى اور لا په سودا کي ستا د مينې شم سرتور لا د عشق کار مي پخته کيږي په پېغور لا لگوي مي خوله پر زړه باندي منگور لا په باران د باغ گلونه شي سمسور لا په وصال کي راشکاره کا هسي زور لا په کوهي کي مي غوزار کاندي نسکور لا		په وصال کي مي زياتيږي شر و شور لا د ابروى متاع که غواړم په يارى کي که په مينه کي تهمت په ما وايه شي که هر خو يې په اميد ورشم تر زلفو په ژړا مي هيڅ پروا د ښکليو نه شي لکه موم يې ويلي کيږم د مخ لمر ته چي يې خيال د زنخدان و زړه ته تېر کړم
---	--	--

که "نعم" ته ځان ښکاره لکه آفتاب کړې

لکه گل هسي يې زړه شي ورته خپور لا

سپينه

سپينه يوه پښتنه شاعره ده، چي د وزير يارمحمد خان الكوزي د حكومت په وخت د هرات په شاوخوا کي اوسېدله. دا پښتنه د نورمحمد خان الكوزي لور وه، او هغه وختي ايرانيانو په ۱۲۵۵ هـ كال هرات كلابند كړ او د هرات پښتنو د دوی د مېراني مقابله وكړه، زموږ پښتنه شاعره ژوندۍ وه، د هرات محاصره خو يو كال او اته مياشتي اوږده سوه مگر پښتنو خان تسليم نه كړ، او هرات يې نه پرېښو.

په دې جگړو او مېړانو کي د پښتنو سرداران شاه کامران سدوزی او وزير يارمحمد خان الكوزي وو، دوی د پښتوالي ټينگ او راسخ عزم په دې مقاومت کي څرگند کړ.

زموږ پښتنه شاعره سپينه هم په دې ملي جگړه او د آزادۍ ساتني په محارباتو کي ژوندۍ وه، او ډېر خواږه اشعار يې په ملي لهجه د پښتنو د توري او ننگياليټوب په ستاينه کي ويلي دي، چي د پښتنو ښځو حماسي افکار ښه ځني څرگندېږي. سپينه د دغي محاصرې او جنگ په ټولو واقعاتو خبره ده، ا ودا ښکارېږي چي دا او خپلوان يې د دغي ننگي په لار کي ولاړ وه او ټوله وقايع يې په سترگو ليدلي دي.

که موږ تخمين او اټکل وکړو، چي په دغه وخت کي دا پخه ښځه وه، ځکه چي افکار و احساسات يې هم پاخه دي، نو به په دغه محاصره کي د دې عمر له ۴۰ تر ۴۵ تخمين کړو او د تولد کال به يې هم پسله ۱۲۰۰ هـ وېولو، د سپيني د اشعارو له مضامينو دا هم را ايستل کېږي، چي د دې کورنۍ د وزير يارمحمد خان له کورنۍ سره خپلوي يا نژدې تماس درلود، ځکه چي د محاصرې او جگړې ډېر خصوصي وقايع يې راوړي او نظم کړي دي.

د پښتني حماسيات :

دې شاعري په خپله ملي ژبه موږ ته يوه مفصله کيسه په څو سوه بيته کي پرې ايښې ده، چي د هرات د محاصرې منظوم تاريخ گڼل کېږي، په دې کيسه کي پښتنه شاعره، د خپلو وروڼو مېراني ستايي، او په خورا ساده او سپېڅلو الفاظو د دې جگړې مختلف مناظر تصوير کوي.

د کيسې په ابتدا کي په يو څو بيته دکامران او وزير يارمحمد خان ستاينه او وروسته بيا نو په کيسه شروع کوي. د سپيني پښتني شاعري حماسي احساسات ډېر پياوړي او ننگيالي دي، په شعر او کمالاتو کي تاثير او اغېزه سته، وينا يې د حماسه يوه ټوټه ده، او د پښتوالي او مېړاني نمايندگي کولای سي، د سپيني پښتني شاعري نور څه اشعار موږ ته نه دي را رسېدلي، فقط د دغي محاصرې منظوم تاريخ چي د مثنوي په ډول دئ ځيني برخي زموږ څخه سته، او هغه هم بشپړي نه دي، د دې مثنوي په سر کي پښتنه شاعره په حمد او نعت ابتداء کوي، وروسته نو د شاهزاده کامران او وزير يارمحمد خان په ستاينه شروع کوي.

د دې له مضامينو داسي ښکاري چي سپينه يوه عالمه او فاضله په تاريخ او د پښتنو په حال خبره ښځه ده، که څه هم اشعار يې ټوله تاريخي دي، وقايع او حوادث بيانوي، مگر د حماسه هم ډک دي، ځکه چي دا اشعار خورا سليس او روان او خواږه دي نو موږ لاندې ټوله هغه برخي چي لاس ته راغلي دي ليکو يې، پښتنه سپينه په خپله کيسه داسي پيل کوي :

^۴ تنمة البيان د سيد جمال الدين.

بيا محمد رسول اکرم ستايمه د پاک نبي پر بنو يارانو دي وي په دوه جهانو د نبيانو سردار رحم پر خپل خسته امت کوينه صديق يې نوم په صداقت يې ستايم په لوی دربار په دوه جهانه مقبول توره تياره يې په انوار وه د نور د عدالت يې پر جهان نندارې مړه کافران د ده له ډېره هيښته چي رپېدی به ځني زړه د مزي هم و جامع د پاک قرآن د اکبر ابن عفان مو سو سردار د امت علی حيدر و تل په لاس ذوالفقار په برينې د توري يې تل وړک ظلمات د پاک نبي د اصحابانو صفت تل وه خوشحاله پاک رسول يې لیده	لومړی څښتن د ټول عالم ستايمه درود پر واپو اصحابانو دي وي دی و استازی د کونينو بادار د گنهکارو شفاعت کوينه بيا منقبت د ابوبکر وایم دی لومړی یار و د خاوند د رسول په یار غار د پاک نبي دئ مشهور دوهم فاروق عمر و خدای ته نژدې شور و د نیل له پرتمه کښته د عدالت دړه يې هسي کاري درېیم عثمان ذی النورین و نمر حلم و حیا کي و بادار د امت خلورم یار و شېر د خدای و کرار د خيبر ور يې ذوالفقار ته و مات بيا نو کومه په خوښۍ په عزت چي دوی وه ستوري د آسمان څلېده
--	---

د خدای رحمت دي وي پر دوی تر ابد
 خالق دې عفو کي په روی زموږ بد

د پاچا او وزير په ستاينه كي

اوس نو شروع كړم د پاچا په صفت دې دې ډېوه د سدوزو د ټبر د احمدشاه غازي پښتون له كوره غليم له ده نه پر حذر دې جانه په ننگياليو توريالي شهزاده د درانو ناموس په ده دې خوندي په درانه سيوري يې هرات سو آرام دې په رشتيا نعم الخلف د محمود د پښتنو په ننگه كلك دې ولاړ بل يې وزير يارمحمد خان توريالي دې په تدبير آصف نظام د هرات دې ننگيالي د الكو د ټبر ده سپينه توره يې له تيكي بدر پښتون پر ده راټول د جنگ پر ميدان خالقه دا د پښتنو توريالي خو چي شينكي آسمان ولاړ پر مخكه د پښتنو سر دي په دوی وي بلند وروسته تر مدح د كامران شاه شهزاده	خموړ شاهزاده دې ننگيالي په غيرت په څړېنو كي نن دې دې لكه لمر نن ده كامران شاهزاده كښلې توره د ده له توري نه ابتر دې جانه په غيرتمنو بريالي شهزاده د پښتنو ټبر په ده دې قوي له دښمنانو يې وكنېو انتقام خالق دې كاندي په دارينو مسعود ټول غليمان د ده له توري لټار په سپين ميدان كي ځني ريري زمري ښه يې سنبال كړ انتظام د هرات د غني خان د سترگو تور د زړه سر د شهزاده دې مړنې برادر سټ يې په توره كړ غليم دښمنان وي د هرات پر سيمه تل دي ژوندی خو چي سپورمې او نمر خاته لوېده كه هم په عزت و ټول جهان ته څرگند واوره چي كاندم د جنگو ښه قصه
---	--

له "سپيني" څخه به نه وي آثار

دا به وي خاوري پاته سي به يادگار

° وايي چي آصف د سلېمان E وزير و، او له نظامه مطلب نظام الملك د ملكشاه سلجوقي وزير دى، چي د دوی په نومو په دې بيت كي تلميح ده.

په هرات او کندهار کې د سدوزو پاچهي

د سدوزو د سلطنت کومه
د سدوزو و ذوالفقار، زمان خان
غليم يې تل له تېرې توري و مات
د دشمن سترگي له برېښنا وې ړندې
پر ننگه ټينگ وه د وطن ننگيالي
د سدوزو هر ځلمی بريالی
غچ او کينه يې له ايامه وکښه
دلته خپره وه هوسايي خوشحالي
کار د دشمن د دوی له لاسه ويجاړ
ولید له وېرې به يې رپرديد بدن

راسه چې تاته حکايت کومه
پخوا تر دې و د هرات پادشاهان
دوی سرداران د پښتنو د هرات
د پښتنو توري به تل ځلېدې
دوی وو مېړونه پښتانه توريالي
په جنگ کې هر يو غټ شين مزی
چې به يې توره له نيامه وکښه
د هرات خوا وه له غليمه خالي
ټول پښتانه په اتفاق وه ولاړ
چې به پښتون ځلمی په خوب کې دشمن

متاسفانه تر دې وروسته اشعار له دغې کيسې څخه زموږ لاس ته نه راغله، له دغو څخه هم ويونکی زموږ د پښتنې افکار او د طبع رواني او نور علمي او تاريخي معلومات پرتله کولای سي. دغه بيتونه هم له دغې کيسې څخه لاس ته راغلي دي چې د محاصرې د يوه جنگ حال ښيي.

مخ تې ولاړ دئ يارمحمد پياوړی ولې د وينو پر حصار بهيري پښتون زخمي دئ د غليم پر خدنگ ټوله راووزئ وسله دار له کورو هرات له لاسه په ژوندون مه باسی دا زموږ ټاټوبي زموږ مامن دینه زموږ د پلرو ښکلی مدفن وساتئ دلته بهيري ويني تل د افغان زموږ نغری دئ زموږ گور دینه ولاړ سئ دا دئ د پښتون لوی پېغور توره راباسه مړه پر ننگ و نامه د پښتانه پر ننگه ځان کړه ايتار نوم د پښتون نوم د اولس خوندي سي له يارمحمد له کامرانه دلې پر دشمنانو يې جوړ کړ لټپېر د يارمحمد د بري ستوری ځلان	غليم په ښهر بيا هجوم راوړی زموږ پښتانه لکه زمري جنگيري هرات په وينو د پښتون سوگلرنگ يارمحمد وايي پښتنو زما زموږ پر غليم وکړئ يو هجوم گړندی دا زموږ کور دئ زموږ وطن دینه کفن په غاړه دا وطن وساتئ دلته پراته دي ننگيالي نيکه گان هرات زموږ دئ زموږ کور دینه دشمن راغلی تر دېواله د کور کامران نارې کړې چې پښتونه قامه مه بايله ځان اوسه ولاړ پر حصار بويه غيرت چې مو ناموس خوندي سي ځلمو چې واروېدې نارې غلبې له کلا وواته زمريانو په څېر سرونه يې غوڅ کړه د دشمن په توره دشمن سو مات راغی دوران د کامران
--	---

میرزا حنان

د محمدحسن زوی او د (۱۲۰۰ هـ) په حدودو کې د کندهار په مرت کلا کې زیږېدلی او پس له (۱۲۷۱ هـ) کاله هم په دغه ځای کې وفات سوی دی، میرزا حنان د خپل عصر مشهور شاعر دی، چې د پښتو دېوان یې تر (۴۰۰۰) زرو بیتو پورې رسېږي. د ټول دېوان غزلې یې اووه اووه بیته دي، د کتاب په آخر کې ترجیع بند او مخمس او مثنی او څو رباعیات او یو مثنوي لري.

حنان په خپل شعر کې د حمید پیروي ډېره کوي، پخپله وایي :

د حمید د شعر بحر ته حـــــــــــــــــنانه

یو څو څاڅکي دي لوېدلي ستا ابیات

د حنان شاعرانه تخیل ډېر لوړ او د نوو مضامینو میندونکی او بداعت خوښوونکی دی، دی هم لکه حمید نوي تلازمات او نوي استعارې او ښکلي تشبیهات لري، مثلاً د غافل زړه جزا داسې بیانوي :

دا غفلت نیولی زړه به رېز مریز کړم

ماتېده د زنگ وهلي کلپ کیلي ده

حنان د حمید په نازکخیالۍ کې پوره پیرو دی، پخپله هم دغه خبره مني، مثلاً حمید ویلي وه :

دا شرف د عاشقۍ نه دی نور څه دی

چې سینه سوه د حمید دوکان د مشکو

حنان دغه مضمون داسې ادا کړی دی :

د حنان سینه نوخطو تور سکاره کړه

که سینه وه د حمید دوکان د مشکو

د حنان په کلام کې نوي نوي مضامین او شعري تلازمات په هغه ډول میندل کېږي لکه چې د حمید او شیدا په شاعري کې د فارسي ادب د هندي سبک په پیروي موجود و، مگر فرق یې دا دی چې د شیدا د بیان طرز ډېر د پارسي ژبې تر اثر لاندې او د حمید بیان هم ډېر عالمانه او د لږ تکلفه سره ښکاري، مگر حنان دا صفت لري چې هغسي د سبک هندي غوندي شاعرانه تلازمات په داسې ژبه بیانوي، چې هم ساده گي لري او هم خوروالی، مثلاً د معشوقې خیال چې کله د ده زړه ته راځي نو دی په شاعرانه هنر سره دغه موضوع داسې بیانوي :

چې دې خیال راتې زړه مخ لره ور ووت

کورنۍ وزی مېلمه لره له ســـــــــرایه

کله چې د عاشقۍ په دنیا کې حنان خطا وزي او رویار ته د زړه حال وایي بیا نو داسې پښماني کوي :

تر ما دی پر یار عاشق و خـــــــــبر نه وم

د زړه حال مې خوشي ووايه رویار ته

کله کله د عاشق تند تند کاته هم په معشوق باندې نه پېرزو کېږي، او دا ډول خلک له تندو کتو منع کوي :

شوځ کاته یې ډېر ډېر مه کوه و مخ ته

نازک تن یې زخمی کـــــــــیږي په کتو

په دې لاندې بیت کې د معشوق د مېلمستیا اسباب داسې بیانوي :

زړه کباب او تروې اوبښکي د اه اور مې

دا اسباب د یار د خیال د مېلمانۍ وو

حنان پخپل شعر کي کله کله شعري صنايع هم راوړي، مثلاً په دې بيت کي د تقابل صفت موجود دى :
 په گلشن کي گل تر تا خوشحاله نسته
 نه په مينه کي بلبل تر ما حزين سته

په دې لاندې بيت کي تجنيس دى :

د جبين په چين يې زړونه واپړه چين کړل
 وايي خيست په دغه چين له چينه چين
 شاعران کله د لاله گل د زړه له داغه سره تشبيه کوي يا يې د رخسار
 د سره رنگه سره مگر دا مضامين شاعرانو ډېر استعمال کړي دي، خو
 ميرزا حنان دغه مضمون په نوي ډول د يوه ادبي برهانه سره داسې ادا کړى دى :
 په رخسار کي دي لاله دعوه کاڅه سو
 تل نصيب د صحراشينو جاهلي ده

د حنان د غزلو يوه نمونه :

ناچارى کړم له آشنایه څخه ليري موږ په سوي يو زاهده ته پرهېز کړه د گلرخو په وصال هغه خورسند وي د جنت معامله ته کړه زاهده د عشق درد و هغه چاته معلومېږي چي تعريف د شکر لب د خولې په کارم		چي تل اروم د رقيب سرې خبري عاشقي نه ده تحقيق دى اور د سري چي همېش د يار د غم سکروتي نغري عاشق نه گوري په عشق کي نژدې ليري چي پوخ سوي وي يو وار له دغه شري د قلم تر نى مي توى سولې شکري
--	--	---

حنان بيا څه دُر له ژبې څخه توى کړه
 ولي نې رانيسي هيڅوک په کودري

د پښتو ادب په تاريخ کي قصيده قصيده څنگه او چيري پيدا سوه؟

قصيده د شرقي ادب يوه ډېره مهمه او گرانې برخه ده، چي د عربي او فارسي او پښتو او اردو ادب يوه غوره او ښکلې ذخيره هم دغه قصيده ده.

قصيده په عربي اصطلاح هغه جيد او منقح او متصل شعر و، چي د بيتو شمېر به يې تر (۱۶ يا ۱۷) کم نه و، دا نوم د قصد له مصدره جوړ سو، چي معنی يې استقامت او اتصال او سموالی او برابري او سوچه توب و، (وگورئ المنجد ترجمان اللغة لسان العرب).

قصيده په عربي ادب کي تر اسلام دمخه لا موجوده وه او داسي ښکاري چي قصيده په دغه موجوده شکل او تعريف عجمي ملته له عربو څخه اخيستي ده.

د عربو له جاهلي ادبه اوس موږ ته هغه اوږدې او خورا فصیحي قصيدې د نمونې په ډول پاته دي، چي تعلقات سبعة يې بولي او د دغو شاعران تر اسلام دمخه په عربو کي تېر سوي وه.

عربي قصيده د رېگستان د قبایلي ژوند يو ښکلی تصوير و. شاعر به د کلوکنډوالي، د معشوقې پر باندې د هوسيو خرام او د اوبانو پر شا سفر او د خپل قبایلي ژوندون مناظر او د محبوبا ساده حیات او عشق په عربي فصیحو او بليغو ابیاتو کي تصوير کول او هره قصيده به هم له (۱۶) تر سلو بيتو پوري رسېده.

په قصيده کي به حماسي مناظر هم تصوير کېده او قبایلي مفاخر به ستايل کېده او د عربو قصيده د بني اميه تر خلافته پوري هم په دغه بدوي او خاص عشیروي رنگ او فصاحت کي وه، خو چي د خلافت مرکز له دمشق بغداد ته رانقل سو او د عجمو د مدنيت او کلتور او ثقافت اثر په عربي ادب کي ښکاره سو، نو دلته قصيده هم په عجمي فکر او رنگ ورنځېدله او مخصوصاً د خراسان او افغانستان عربي ويونکو شاعرانو په عربي قصيده او ادب خپل خاص کالي واغوستله.

دا خبره د تحقيق وړ ده، چي د خراسان خلکو تر اسلام دمخه قصيده درلوده که يه؟ او د دوی په ژبو يعني اوستا او پښتو او پهلوي کي دغه ډول اشعار موجود وه که يه؟

د اروپا ځينو محققانو چي پر دې خبره باندي تحقیقات کړي دي له دوی څخه کریستن مين او هينينگ داسي وايي :

"چي د فارسي ژبي د نظم قواعد له عربي څخه نه دي اخيستل سوي، بلکي تر اسلام دمخه دوی داسي قواعد لرله او ښايي چي عربو هم د جبره (؟) دولت په وخت کي دا شاعري صنعتونه هم له دوی څخه زده کړي وي".

البیروني د غزني مشهور عالم او محقق پخپل کتاب الهند کي د خليل بن احمد د عروضي قواعدو او د سنسکريت د قدیمو اوزانو د شعر د لارو چارو تر منځ ډېر مطابقت او شباهت بيانوي او بيا نو وايي چي ښايي خليل بن احمد به د عربي عروضو په ترتيب کي د سنسکريت اوزانو قواعد اړوېدلي و.

له دغو روایاتو څخه ښکاري چي په خراسان کي تر اسلام دمخه شعري اوزان موجود وه، او لکه د اروپا پوهانو چي تحقيق کړی دی د پهلوي منظومات او اشعار هم يوازي پر هجايي اساس ولاړ نه وو، بلکي نور اوزان او اقسام يې درلودل او لکه ځينو پوهانو چي ليکلي دي د پهلوي يو زوړ نظم (شه وهرام ور ژاوند) قصيده ده، چي هره مسرۍ يې (۱۲) هجاوي او قافیه

^۶ د علامه حبيبي مرحوم د پښتو ادب لنډ تاريخ په پای کي د پښتو قصيدې په باب څېړنه سوېده چي سرليک يې (قصيده په شرقي ادب او پښتو کي) دی، خو د هغه مرحوم د دغې څېړنې بشپړ شکل په ۱۳۵۷ ش کال په کتابي ډول د افغانستان د علومو اکاډيمۍ لخوا په (۱۵۶) مخونو کي (د پښتو ادب په تاريخ کي قصيده) تر سرليک لاندې خپور سو، دلته ما د هغه کتاب بشپړ شکل را اخيستی دی، چي البته د پښتو ادب د لنډ تاريخ د څېړنې څخه زيات اضافات پکښې سوي دي خو په کوم ځای کي چي د لنډ تاريخ څېړنه تر نوموړي کتاب اضافه توب لري هغه مي هم ورسره يو ځای کړي دي. (م. روهيال)

لري، (د مهر مجله ۳ شماره پنځم کال).

دغسي هم د پهلوي هغه قديم متن چي جاماسب اسانا چاپ کړی دی قصيده ده چي مطلع يې دا دی :

دارم اندرزی از داناگان

از گفت پیشینگان ...

د دې قصیدې بیتونه ټوله په آخرکي د ان قافيې لري، (وزن شعر فارسی، ص ۳۵). له دې پخوانو اسنادو څخه ښکاري چي تر اسلام دمخه خراسانيانو او پارسيانو قصيده درلوده او کوم وخت چي دوی په دري خپل قصايد نظم کړه نو دوی په دې فن کي قديمه تجربه او مهارت درلود او پاخه وو، په دري کي هم لومړي قصايد په سيستان کي ويل سوي دي، چي د افغانستان د پخواني ثقافت او ادب په غبرکي پرورښت کېدی.

د هجري (۲۵۰) کال په شاوخواکي يعقوب ليث په سيستان کي د افغانستان د آزادۍ بيرغ ودراره او ځان يې د بغداد د خلافت له تسلطه خلاص کي، ده غوښته چي د خپل وطن استقلال او عظمت او پخوانی کلتور وساتي، يوه شاعر د ده په ستاينه کي عربي قصيده نظم کړه، يعقوب هغه ته وويل :

"داسي خبري ولي کوي چي زه نه په پوهيرم".

دلته نو د يعقوب د دربار لوی منشي ولاړ سو او په دري يې يوه قصيده وويله او پس له دې به نو شاعرانو په عربي قصیدې نه ويلې، بلکي د دوی پخپله ژبه به وې.

د سيستان تاريخ دغه ابتدايي قصايد په تفصيل ليکي او موږ ته راښيي چي د قصیدې د پرورښت ځای دغه زموږ افغانستان دی.

د شرقي قصیدې موضوع :

قصيده په دري ادب کي د ستايني او مدح له پاره لکه د عربو قصيده استعمال سوه. په ساماني او غزنوي دورو کي د درباري شاعرانو په خوله او قلم داسي د لويانو او پاچهانو په ستاينه کي ومروړله سوه، چي په دغو دورو کي بې له مدح او ستايني بل څه لږ پکښې ليدل کېږي، د رودکي او فرخي او عنصري او منوچهري او منجيك او غضايږي او نورو مشهورو شاعرانو قصايد چي وينو په سل کي نهه نوي د مقتدرانو ستايني دي.

مگر په همدغه غزنوي عهد کي حکيم ناصر خسرو د قصیدې مخ له تشي مداحۍ څخه د حکمت او موعظت خوا ته وگرزواه او قصيده يې د اخلاقي تبليغ او اجتماعي او ديني اصلاح او فلسفې او حکمت په گرانېها مرغلرو جړاو کړه.

ناصر د دې مهم کار اساس کښېښود او حضرت حکيم سنائي په غزني کي پسې تکميل کړ، ده هم له مداحۍ څخه ځان وژغوره او قصيده يې د اخلاقو او موعظت او حکمت او تصوف او انساني ښېگڼو په ستاينه ښايسته کړه او دا ښکلې محبوبا يې له درباره راوايسته او د دروېشانو په خانقاه، د دردمندانو په کوډله، د عارفانو په درسگاه او د رندانو په بزم کي ودروله، دلته نو موږ گورو چي هغه درباري قصيده اوس روحاني ښکلې نغمه سوه.

په هغه غزني کي چي فرخي قصيده د سلطان محمود په ستاينه کي داسي په مبالغه آمېزه وينا ډکوله :

شهنشاهی که شاهان را زديده خواب بر بايد

زبیم نه منی گرزش به جا بلقا و جا بلسا

دل خارا از بين تيغ او خون گشت پنداری

که آتش رنگ خون دارد چو بيرن آيد از خارا

سنائي په دغه قصيده داسي ښکلي روحاني کالي واغوستل :

ازين مشت رياست جوی رعنا هيچ نکشايد

مسلمانان زسلمان جوی، و درد دين زبودردا

به صاحب دولتی پيوند، اگر نامی همی جویی

که از يك چا کړی عیسی چنان مصروف شد يلدا

قصیدې په عربي ادب کي خاص تکنیک درلود، او د قصیدې ویلو آداب او فني چاري بېلي او ټاکلي وې، قصیده به په یوه تشبیب یا نسب شروع کېده، دا تشبیب د معشوقې د مینې او شوق او عشق ستاینه یا به د شاعر د احوال بیان و. نسب په عربي لغت کي هم د معشوقې د ښکلا وصف او د محبت او مینې بیان دی، (المعجم في معايير اشعار العجم، ٤٠٦ مخ). د اغانی په روایت په اسلامي دوره کي د نسب ګویانو امام جمیل بن محمد هغه عاشق شاعر دی، چي د عبدالملک بن مروان معاصر و او خلکو به هغه په دغه سبب امام المحبین باله، (الآغانی ٧-٨). ځینو شاعرانو به د خپلو قصیدو په تشبیب کي د ځینو ښکلو پېغلو توصیف کاوه او هغه به داسي خوښي سوې، چي شاعر به یې مېړه کي، لکه نصیب چي د عبدالعزيز بن مروان مریي و په تشبیب کي یې یوه ښکلې نجلۍ (هند) وستایله او هغې دی په خپله مړوښۍ ومانه، (آداب اللغة). دا نسب په دري قصایدو کي هم دغه ډول لیدل کېږي، خو فرق یې دوني دی چي د عربي ادب د نسب موضوع د معشوق ښکلا او جمال وي مګر د غزنوي دورې د قصایدو تشبیب د شاهد یا نگار یا صنم په وصف جړاو کېږي. مثلاً دغه نصیب وایي:

اروني قبا انظر اليه فاني

احب قبا اني رايت به هند

يعني ما ته قبا (غر) راوښي، دا غر پر ما ځکه ګران دی چي ما هلته هند (خپله معشوقه) لیدلې وه. فرخي سيستاني د سلطان محمود د یوه وزیر په مدح کي د قصیدې تشبیب داسي شروع کوي:

بردم این ماه به تسبیح و تراویح بسر

من و سیکي و سماع خوش و آن ماه پسر

مګر د فارسي قصیدې تشبیب پر دغه حال محسور نه سو پاته، چاپېر او ثقافت او زمانې پر هغه باندې اغېزه وکړه او دا ځکه چي د خراساني شاعر په مخ کي د طبیعت ښکلي مناظر او د کوهسار ښایسته لمني، د گلشن او چمن تازه هواوي او د بلبانو خواږه ږغونه او د اوبو ډک بهانده سیندونه او داسي نور ښکلي منظرې پرتې وې. له دغو لیدنو او کتنو څخه هم شاعر د قصیدې په تشبیب کي کار واخیست او د خپلو قصیدو پیل یې په پسرلنیو نندارو وکي، مثلاً د فرخي د یوې قصیدې تشبیب داسي شروع کېږي:

برآمد نیلگون ابری زروی نیلگون دریا

چو رای عاشقان گردان چو طبع بیدلان شیدا

د ابوالفرج روني د یو تشبیب مطلع دغه ده:

نوروز جوان کرد بدل پیر جوان را

ایام جوانیست زمین را و زمان را

د شرقي ادب د قصیدې دغه خالص رنگ و، چي شاعر به په نسب یا تشبیب قصیده شروع کړه او پسله دغه به یې د خپل شعر آهنگ او مضمون داسي ترتیب کړ، چي د خپل ممدوح ستایني ته یوه د ګرېز لار ومومي. دلته د شاعر وظیفه درنېده ځکه دا ګرېز باید په داسي ډول سوی وای، چي ډېر ښایسته او مناسب او په زړه پوري وای. دغه حال ته یې په ادبي اصطلاح (حسن تخلص) هم وایه، چي کله کله به دغه ګرېز او تخلص پر (حسن طلب) او دعا ختمېده او قصیده به هم ورسره تمامېده.

دا ټول مراحل يعني تشبیب او تخلص، حسن طلب او دعا د شاعر په مهارت او استادۍ اړه درلوده، چي څنګه یې ادا کوي او کوم الفاظ او مناسب او په زړه پوري مضامین پکښې ځایوي. داسي قصیده په ادبي اصطلاح مشبه بلله کېده چي یې تشبیه قصیده به یې مقتضیه بلله.

پښتو قصيده هم پخوانۍ ده

تر ډېره وخته د پوهانو دا خيال و، چي په پښتو ادب کي د قصيدې آغاز له خوشحال خان خټکه دئ، مگر کوم وخت چي د محمد هوتک پټه خزانه زما لاس ته راغله نو ښکاره سوه، چي تر خوشحال خان دمخه هم د پښتو قصيدې خپل ځلانده مراتب تېر کړي دي.

د قصيدې د نشو نما او پيدايښت زانگو خو ما وويل چي دغه زموږ وطن و، پهلوي او دري او فارسي قصيدې ټوله په دغه ادبڅېره مځکه کي روزلي سوي وې، نو پښتو قصيده هم په دغه مځکه کي پالل سوې او دا ښکلې او ګلالۍ غوتۍ په همدغه بڼ کي غوړېدلې ده.

د پښتو تر ټولو قديمه قصيده، چي د محمد هوتک په همت موږ ته را رسېدلې ده د سلطان محمود په عصر اړه لري، او د دې قصيدې له براعت او بلاغت داسي ښکاري، چي په پښتو ادب کي تر دې دمخه قصيدې ډېر پخواني مراحل تېر کړي وه، چي د (۴۰۰ هـ) په شاوخوا کي و دې پخوالي او براعت او فني اعتلا ته ورسېده.

محمد هوتک دا قصيده د شيخ کټه له (لرغوني پښتانه) کتابه څخه رانقلوي چي دغه شيخ هم له تاريخ سوري څخه را اخيستې وه. دا قصيده په پښتو بولله ياده سوې ده او داسي ښکاري، چي په پخوانۍ پښتو کي قصيده (بولله) بلله.

د غور سوري پاچهان خو تر اسلام دمخه لا هم په غور کي د برم خاوندان وو، کوم وخت چي د سبکتگين کهول پر غزني مسلط سو نو د سلطان محمود او د دې غوري کورنۍ اختلاف پيدا سو او په دغه وخت کي د غور ټولواک امير محمد سوري و، چي د مؤرخينو په قول په (۴۰۱ هـ يا ۴۰۵ هـ) کال سلطان محمود دې په آهنگران کي ونيوې او هغه له ډېره غبرته زهر وخواړه او ځان يې مړ کي، (طبقات ناصري ج ۱، ۱۷۲ بيهقي، ج ۱، ۱۱۷ و الکامل ۹ - ۹۹).

د دې غوري امير په دربار کي يو پښتون شاعر اوسېدی، چي نوم يې شيخ اسعد بن محمد سوري و او محمد هوتک د پخوانو کتابو لرغوني پښتانه او تاريخ سوري په حواله د ده مرگ د زمين داور په بغني کي په (۴۲۵ هـ) کال ښودلی دئ.

شيخ اسعد د امير محمد سوري په ويرنه يعني رثا کي يوه اوږده بولله يعني قصيده وويله، چي (۴۴) بيته ده او تر اوسه چي موږ په پښتو ادب کي معلومات لرو نو دغه قصيده تر ټولو زړه او پخوانۍ بولله ګڼله کيږي او د ژبي ډېره لرغونې پنگه او ادبي تومنه رانښيي.

د مضمون له پلوه د قصيدې اقسام

قصيده د مضمون له پلوه ډېر اقسام لري، د عربو قصيدې خو په جاهليت کي پر حماسي وياړونو او قبيلوي افتخاراتو او عشقي احساساتو بنا کېدې، مگر په اسلامي دوره کي خاص بيا د عباسي دربار او اميرانو په مخ کي قصيده د مدح او ستايني او انعام گټني ذريعه سوه.

په دري کي هم مدح تر هر څه دمخه د قصيدې غايه او هدف وه او عاشقانه تشبيونه صرف د قصيدې د ښکلي کېدو له پاره و او د ميني له خلوصه او تودو جذباتو څخه تر هغه خالي وه، چي سنابي په قصيده کي د روحي او ملکوتي جذباتو اور او حرارت پيدا کاوه.

دمخه مو ويلي و: چي کوم وخت په افغانستان کي يعقوب ليث د آزادۍ ښکلي بيرغ د سيستان د زرنج پر شاهي ماڼيو

ورپاوه، هم په دغه وخت کي پارسي قصيده د دربار همدمه سوه او په خوښۍ او نشاط، په جنگ او روغه او ستاينه او وېرنه کي د شاعر د لاس ډېر کارآمده او په زړه پوري متاع و. کله به يې د عيش او نشاط او جمال دوستۍ بزمونه په قصيده تودول کله به يې زلمي د جنگ پر ډگر په قصيده پارول او کله به يې په ټوکو او هزالي د همدې قصيدې په وسيله خلک خندول، خو کله کله به د بډايانو او اميرانو د مړيني پر وخت د وير او اعزا او رثا په ټولنو کي هم قصيده اورېدله کېده. مگر د رثايي قصيدې او وېرني رنگ بېل و دلته به شاعر خپل هنر او د وينا کمال او قوت هسي په کار اچاوه چي هغه د مرگ واقعې به يې ډېره هولناکه او غمجنه او د وير او ژړا وړ ښووله. د خلکو د ژړا او وير او ساندو او کرړو مناظر به يې تصوير کول.

ښايي چي په دري ادب کي هم دغسي وېرني دمخه لا وې، خو اوس موږ ته فقط له رودکي څخه د رثا ځيني شعرونه پاته دي او تر ده وروسته نو مړتیه ويل عام سوي دي.

د رودکي مراثي اوس د قطعاتو په شکل کي پاته دي، خو ممکنه ده چي په اصل کي به قصايد وه او نور بيتونه به يې ورک سوي وي. دا بيتونه له هغي وېرني څخه دي چي رودکي د يوه هم عصر شاعر مرادي په مرگ د (۳۰۰ هـ) په حدودو کي ويلي وه :

مرد مرادی نه همانا که مرد جان گرامی پدر باز داد آن ملک باملکی رفت باز گاه نبد او که ببادی پرید شانه نبد او که به مویی شکست گنج زری بود درین خاکدان قالب خاکی سوی خاکی فگند صاف بد آمیخته تا در دمی در سفر افتند به هم ای عزیز! خانه خود را بازر و دهر یکی "خامش" کن چون نقط ایرا ملک	مرگ چنان خواجه نه کاریست خرد کالبد تیره به ما در سپرد زنده کنون شد که تو گویی بمرد آب نبد او که به سرما فشرد دانه نبد او که زمینش فشرد کود و جهان را به جوی می شمرد جان و خرد سوی سموات برد بر سر خم رفت و جدا شد ز درد مروزی و رازی و رومی کرد اطلس کی باشد همتای برد نام تو از دفتر گفتن سترد
--	---

دا د پارسي مړتۍ يوه لومړنۍ نمونه ده، چي بې ځايه تکلف او تصنع نه لري، وينا يې صافه او روښانه او سپيڅلې ده او شاعر خپل احساسات په زړه سوي او صميميت پکښې ځای کړي دي.

په رثايي قصيده کي تشبیب نه ځايېده او نه د تغزل وخت و. نو پخوانو شاعرانو به لومړی پلا پخپل مقصد او د وير په څرگندولو پيل وکړ. خو وروسته چي رثا هم درباري او تشریفاتې سوه، نو د رثايي قصيدې آغاز او انجام هم ځيني خاص صفتونه وموندل، مثلاً فرخي د سلطان محمود پر مرگ باندي د غزني د ښار مناظر او د وېرني مراتب په دې قصيده کي تصوير کوي :

شهر غزنین نه هـمانست که من دیدم پار
چي فتاده است که امسال دگرگون شد کار؟
خان ها بینم پر نوحه و پر بانگ و خروش
نوحه و بانگ و خروش که کنند روح فگار

پښتو پخواني قصايد

د امير محمد سوري په وير کي د شيخ اسعد سوري بولله

په تېر بحث کي پر پارسي رثا خبري وسوې، او دا دئ اوس په پښتو ادب کي پر رثايي قصيدې خبرې کيږي :
د شيخ اسعد سوري قصيده هم يو راز خاص فني آغاز او ترتيب لري. دی خپله وېرته د فلک په شکوه پيل کوي او د آسمان د
گردش اثرونه په کایناتو کي ښيي.
د قصيدې اوله برخه دغه تمهيد دئ، چي د قصيدي د تشييب ځای يې نيولی دئ. دلته شاعر د خپل مقصد په څرگندولو او
ادا کي ډېر قدرت ښکاره کوي، (۱۹) بيته وايي او د فلک د تېري او ظلم مناظر ښيي او دا تمهيد په استادې داسي ږدي:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار	زموږ ټولې هرگل چي خاندي په بهار
هر غټول چي پر بېديا غوړېده وکا	رژوي يې پانې کاندې نار په نار
ډېر مخونه د فلک څپېره شنه کا	ډېر سرونه کا تر خاورو لاندي زار
د واکمن له سره خول پرېباسي مړ سي	د بېوزلو ويني توی کاندې خونخوار
چي له برمه يې زمري رېي زنگلو کي	له اوکوبه يې ډاري تېر و جبار
هم يې غشی سکني ډال د ژوبلورو	رستمان ځني غغلا کاندې په ډار
چي يې ملاوي نه کړيږي په غښتليو	دا فلک پر وکا څه کاري گذار

v

په يوه گړدښت يې پرېباسي له برمه
نه يې غشی نه لېندۍ وي نه يې سپار
تر دې ځايه د قصيدې تمهيد په تدريجي ډول تر مطلبه پوري را رسېږي او اوس نو شاعر غواړي، چي د دغو تېريو او ظلمونو
تر بيان وروسته پخپله د فلکه سره وينا وکړي، په دغو تېرو بيتو کي خو شاعر له يوه غائبه حکايت او شکايت کاوه، مگر وروسته
له غائبه مخاطب ته التفات کوي او دا هم يو فني ترتيب دئ، چي لومړی د گيلې او شکوې آغاز له غاييه وسي او داسي
فرض کړای سي، چي گویا هغه هلته نسته او نه اروي او شاعر هم نه غواړي چي خپله شکوه د هغه غور ته ورسوي. مگر
وروسته چي د ده تأثر ډېرېږي او حوصله يې هم تنگيږي نو لکه په غشي ویشتلې زخمي پر اصلي ویشتونکي باندي حمله
کوي او فلک له غاييه حضور ته راوړي او له هغه سره خپلي گيلې او مانې حضوراً وايي. دا التفات په صنعتي لحاظ دلته ډېر
خوږ او مفيد دئ. چي پسله يوه تمهيد له غاييه مخاطب ته التفات کوي، دلته فلک ته په يوه احتجاجي مخاطبه داسي پيل
کيږي :

څه تېری څه ظلم کاندې اې فلکه
ستا له لاسه نه دئ هيڅ گل بېله خار
په ویرځلو لور^۸ نه کړې په زړه کړاړيه
پر تنلیو اوروې د غم ناتار

^v اوکوب :- عظمت.

^۸ لور : مهرباني

دا مخاطبه هم يوولس بيته ده، او په ډول ډول د فلک تېری او جفا څرگندوي او په پای کې په ډېره استادې او مهارت خپل مقصد ته گږېز او تخلص کوي، او دا مرحله د ادبي معاييرو سره بالکل سمه ده او په ادبي اصطلاح (حسن تخلص) ورته ويلاى سو.

کله غورځوې واکمن له پلازونو
کله کښېښوي په خواوروکي بادار
زموږ پر زړونو دې نن بيا يو غشی وويشت
ودي ژوبلله په دې غشي هـزار
پر سوريو باندي وير پرېوت له پاسه
محمد واکمن چې ولاړی په بل دار

دلته اسعد د امير محمد عدالت او کردار ښيي او بيا نو د ده پر اسارت او مرگ افسوسونه کوي او په دې ويرکي د غوريانو د درد او الم ترجماني داسي کوي :

په دې وير د غور وگړي تور نمري سول
په دې وير رڼا تياره سوله د ښار
گوره څاڅي روڼې اوښي له دې غرونو
دا کرونگی^۹ ساندي لي په شورهار
شاعر دلته طبيعت ته رجوع کوي او د غور ښکلي مناظر په دې ويرجنه پېښه کې هم نه ځني هېرېږي او چاپېر د شاعر په طبيعت کې داسي جلوه گري کوي :

نه د زرکيو په مسا دئ کتھار نه بامي بيا مسېده کا په کهسار نه رادرومي غور ته بيا جوپې د شار مرغلري به نيسان نه کړي نثار په وېرته يې سو غور ټول سوگوار	نه هغه زرغا د غرونو د بېديا ده نه غټول بيا زرغونېږي په لانونو نه له غرجه بيا راځي کاروان د مشکو د پسرلي اوره تودې اوښي تويونه دا په څه چې محمد ولاړ له نړيه
---	---

وگورئ ! دلته د طبيعي شعر ښکني ښې څرگنديږي، د شاعر تکیه ټوله پر طبيعت ده او خپل نظر پر طبيعي مناظرو باندي ځغلوې او په درد او وير کې هم خپل محيط او چاپېر نه هېروي، د ساندو او کوکارو په وخت کې هم د غور غرونه او دښتونه، د سرو غاټولو فرشونه، د مښکو کاروانونه او د پسرلي د بارانو مرغلري شيندنه او د زرکو کتھار او د گلونو مسا يادوي او دا ټوله د محيط او طبيعت يوه ښکلې ترجماني ده.
دلته تاسي د فرخي هغه قصيده هم ولولئ چې د سلطان محمود پر مرگ يې ويلې ده. دا شاعر د خپل محيط ترجمان او د ښاروالو د احساساتو او احوال مصور دئ او داسي وايي :

^۹ پلاز : تخت.

^{۱۰} کرونگی : آبشار.

چه فتاده است که امسال دگرگون شده نوحه و بانگ و خروشی که کند روح فگار چشمها کرده زخونابه برنگ گلنار کله افکنده یکی از سرو دیگر دستار رودها بر سر و بر روی زده شیفته وار	شهر غزنین نه همانست که من دیدم پار خانه ها بینم پر نوحه و پر بانگ خروش کویها بینم بر روی زنان همچو رمان حاجبان بینم خسته دل و پوشیده سیه مطربان بینم گریان و ده انگشت گران
---	---

فرخي يو ښاري او درباري شاعر و، د ده د تفکر او تخیل مجرا هیله وه. په کوم ځای کي چي احمد د غرو ښکلا او ښایسته مناظر په ساندو کي هم تصویر کول، دلته فرخي د غزني د کوڅو او کورو حال څرگندوي چي خلکو په ژړا ژړا دلته او هلته څغستل او مهترانو خپل مخونه په ځایپړو وپړسول، حاجبانو خولۍ او لنگوتې ورکي کړې او ډمانو سرناوي او ډومبکي پر خپلو سرو او مخو باندې د لېونو په خبر ووهل. د دواړو قصیدو دغه فرق ته څیر سئ، چي دغه خصایص په ټول ادب کي ښکاره کيږي. د قصیدې دغه آخر بیتونه هم ښکلا او ښایست او ځانته رنگ لري:

نه ښکارېږي هغه سور د سور په لتو	نه څلېږي هغه لمر پر دې دیار
چي به نجلیو په نڅا پکې خندله	چي به پېغلو کا اتني قطار قطار
هغه غور په ویر ناتار د واکمن کښېنوست	هغه غور سو د جاندم غوندي سوراړ

۱۱

دلته نو شاعر د قصیدې مخ گرځوي او بیا له فلکه سره داسي د زړه له درده وینا کوي:

لاس دي مات سه اې فلکه! چي دي وکا
محمد غوندي زمري د — پریني ښکار

په وروستنیو بیتو کي شاعر خورا تندېږي او د ویر اورني او تند احساسات په مهارت ښکاره کوي:

اې د غور غرونو په څه نه سوئ غبار لاندي باندي سه چي وړک سي دا شعار چي څوک نه کړي پر نړۍ باندي قرار	شین زړگی فلکه! ولي لا ولاړ یې مځکي ولي په رپرډلو نه پرېوزې چي زمري غوندي واکمن ځي له جهان
--	--

د فرخي د قصیدې پای د سلطان محمود سره په ویناوو کي داسي دی:

زینت و قیمت و مقدار جهان را بتو بود
تا تو رفتی زجهان این سه برون شد یکبار
شعرا را بتو بازار برافروخته بود
رفتی و با تو بییکبار شکست آن بازار

دلته خو هم فرخي خپله استادي رغوي او قصیده په مهارت تماموي، مگر د لوړ بیته څخه لږ څه توزنه هیله هم ښکاري، چي ښایي شاعر په دغه ویر کي د خپل بازار کوټه والي هم نه وه هېره کړې او دا یو ډول ځاني او طبقاتي شعور دی، چي په یوه

۱۱ سوراړ: گرم دښت.

عمومي ماتم کي نه ښايي. اما اسعد خپله قصيده په بل ډول پای ته رسوي او بله نتيجه ځني اخلي، چي يو ډول ملي غرور او ننگ او اجتماعي شعور ځني ښکاري. دلته د پښتو عنعنوي ننگه بيانېږي، او د سوري تېر وياړنه پر بنا کېږي، چي په اجتماعي او اخلاقي لحاظ مهمه ده، دی وايي:

سخ په تا اي محمده ! د غور لمر وې ته پر ننگه وې ولاړ په ننگ کي مړ سوې که سوري دي په مرگ وير کاندې ويرمن سول	په نړۍ به نه وي ستا د عدل سار هم پر ننگه دي پر ننگه کا ځان جار هم به وياړي ستا په نوم ستا په تبار
---	--

دا د پښتو د هغې پخوانۍ قصيدې تحليل و، چي تر دغي دمخه مور اوس بله زړه قصيده په لاس کي نه لرو.

په غوري دوره کي د ښکارندوی قصیده

د پښتو قصیده خو د زمانې په رنگ ورنځېدله او له خپل چاپېر څخه یې ډېر څه په ځان کي ومنله، د عربي او پارسي ادب اغېزې هم پکښې ښکاره سوې، مگر بیا یې هم خپل سبک او آهنگ او خصوصیات خوندي کړل.

د شیخ اسعد د غزنوي دورې تر پخوانۍ قصیدې وروسته موږ ته د غوري ښکارندوی یوه د ستاینې بوللې بیا هم په هغه پټه خزانه کي د رڼو مرغلو په څېر راپاته سوې او خوندي سوې ده او دا ښکارندوی هغه پښتون ستایوال او پیاوړی شاعر دی، چې د (۵۸۰ هـ) کال په شاوخوا کي د غور په دربار کي اوسېدی او محمد بن علي د تاریخ سوري لیکوال د ده د بوللو یو غټ دېوان په بڼه کي لیدلی و (پټه خزانه).

د غور له تاریخي لوړتیا او عظمته او د سور د درنې شاهنشاهي کورنۍ څخه اوس موږ ته تشي د ښارو کنډوالې او د فېروز کوه یو جگ منار پاته دی، چې د دغو پښتنو صنعتي ذوق او د عمران لیاقت ځني څرگندېږي.

خو د دغو پاتو آثارو سره سره د شیخ اسعد او د ښکارندوی ادبي مرغلي هم د بلیغو او غرا قصایدو په لړ کي د پښتو ادب پر خول باندې په ډېره ځلا او رڼا برېښي.

د سوریانو د درنې کورنۍ نامتو بریالی او د هند فاتح سلطان معزالدين يا شهاب الدين خو د سلطان محمود په څېر په واور وارو د هند پر لور لښکري بېولي او هلته یې د اسلام او عدالت او د اخلاقو او تهذيب رڼا خپره کړې ده.^{۱۲}

داسي ښکاري چې ښکارندوی د ده د دربار ستایوال شاعر هم په دغو جنگي سفرو کي ورسره ملگری و، او کله چې شهنشاہ پر اباسین باندې تېرېدی، نو ښکارندوی د ده په ستاینه کي یوه قصیده ویلې وه.

دا قصیده په پوره فني دود په یوه پسرلني تشبیب شروع کيږي او شاعر خپل نهایی قدرت د پسرلي د مناظرو په تصویر کي ښکاره کوي، کوم حیات، کوم حرکت، کوم نشاط او ښورښت چې د پښتونخوا په پسرلي کي سته او د پارسي شعر د قصایدو د تشبیب یو ښکلی او په زړه پوري زېور دی په دغه قصیده کي هم پروت دی، لکه چې وایي:

د پسرلي ښکلونکي بیا کړه سینگارونه
بیا یې ولـونـل په غـرو نو کي لالونه
مخکـه شنه، لـابـنـونه شنه لمنې شپې سوې
طـیلسان زـمـردی واغـوسـته غـرونه

د نسیب ادبي او فني لوازم او ښېکني خو دا دي چې شاعر خپل مقصد ته یوه ډېره مناسبه او سمه لار پیدا کي او خپل اروپدونکی په خوړو الفاظو او په زړه پوري مضمون داسي راکښېښي، چې د ده هغه اصلي مقصد په پوره زړه او مطمئن نفس وروي. د قصیدې مضامین سره پوري او متناسب وي استحالت عقلي ونه لري.^{۱۳}

د رانه او خواتوري کلمات پکښې نه وي او که ستاینه کوي هغه هم په داسي ډول وي چې ادب، نزاکت او د مادح او ممدوح مقام پکښې خوندي سوی وي. د ښکارندوی د قصیدې نسیب خو یو د ښکلا بهیر او د جمال انځور او د ښایست بېخي ښه منظر دی، هر بیت یې پر خپل ځای ښه ښکاري او د ښکلا ترجماني کوي، مثلاً د گلو ښه بوی خو هر څوک ستایي، مگر دغه مقصد په فني ډول او لطیف تشبیه سره ادا کول د پیاوړي شاعر کار دی، وایي:

هر پلو د گلو وړم دی لـونـلی
ته وا راغله له ختنه کاروانونه

^{۱۲} طبقات ناصري.

^{۱۳} المعجم في معايير اشعار العجم.

دلته د پښتو د تشبیه له نازکو ادا تو څخه ته وا داسي لطافت لري چي د ختن د کاروانو وړمې ډېري خوندوري کوي او مضمون د حقیقت خوا ته نژدې کوي، له اغراقه یې پاکوي، ځکه چي اصلاً خو د ختن کاروانونه او هغه هم په مشکونډیو بار نه دي راغلي، مگر شاعر په خپل ادبي اعجاز د پسرلي له گلو څخه دغسي وړم تون جوړوي.

د قصیدې خورا دقیق او څیرتابه ځای هغه دی، چي شاعر خپل مقصد ته هڅه کوي او غواړي چي ستایني یا وېرني یا کوم بل مقصد ته مخه کي. په فني ژبه دغه تخلص یا گږېز د شاعر په مهارت اړه لري، چي رکیک او سپک نه سي. منوچهری د یوه نوروږي او بهاري نسب په پای کي د خپل ممدوح ابوسهل زوزني ستایني ته داسي د گږېز لاره مومي :

شاخ بنفشه بر سر زانو نهاده سر

ماننده مخالف بوسهل زوزنی

دا تخلص خو ظاهراً ډېر ښه او ماهرانه ښکاري، مگر په انتقادي نظر خو لږ څه سپکي هم لري، ځکه که دلته د بوسهل زوزني مدح مطلب وي نو د ده د مخالف تشبیه له شاخ بنفشه سره چي ډېر دلچسپ او ښکلي او لطیف شی دی ناوړه خبره ده. خو د ښکارندوی تخلص د حسن ادا او صنعتي لطافته ډک دی او دلته د بلبل ستایني چي د پسرلي د گلونو په مدح کي خواره رغونه راباسي یادوي او په یوه خوره تشبیه داسي د گږېز لاره ځان ته پیدا کوي :

نه به چونی په ستاینو د جنډیو موږ سي

نه به موږ سم د سلطان په صفتونه

د شنسب د کهاله ختلی لمر دی

د پسرلي په دود ودان له ده رغونه

تر دې وروسته شاعر د ستایني ډگر ته وردانگي او دا ستاینه ټوله رزمي رنگ لري او د غوري سلطان مراني، لښکرکشی، بریالیاوي، زغلونه او یونونه یادوي. د تورو خلا، د زمريو یرغل، د مخکي فتوحات، د زلمو جنگي کارنامې، د هند د تورو مخکو لوټونه، د جگړنو بهیرونه د ده د ستایني موضوعونه دي، مگر د ستایني دا ټول شاعرانه زیار او هڅه پر داسي خوا روانه ده، چي کوم فني عیب نه لري، تشبیهونه او استعارې او کله کله اغراق خو د شاعرۍ ښکلي پلوه ده، مگر د ښکارندوی په دغو صنعتي تخلیقاتو کي کوم عقلي استحالت نسته او دا د ده کمال دی، چي د شعوري صنایعو په پیچومو کي داسي گړزي راگړزي چي د انساني تصور او تعقل له دایرې څخه نه وزي، چي سبا فني نقادان د ده شعر ته گوته ونيسي او ووايي چي شاعر د مداحۍ په څپو کي هسي لاهو سوی دی، چي د تعقل تر خند دیاندي وتلی دی.

مثلاً شمس الدین محمد بن قیس رازي د اووم هجري قرن نقاد د انوري دا بیت د عقلي استحالت له پلوه غندي او دا د ده د شعر ناولیتوب بولي، چي خپل ممدوح په داسي ډول ستایي چي عقل یې نه مني، انوري وایي:

اگر فنا در هستی بگل براند اید

ترا چه باک نه ذات تو مستعد فناست

داسي فني عیوب د لویو او مشهورو شاعرانو په آثارو کي هم لیدل کیږي، د عربو متنبی غوندي شاعر هم د مداحۍ په زغل کي داسي ټکرونه خوري، چي وروستي کره کتونکي د ده دا بیت ډېر غندي او هغه رازي وایي چي په دې بیت کي متنبی د خپلي موږ پر اوږو سپرېږي او د ممدوح مخي ته ځي :

لو استطعت رکبت الناس کلهم

الی سعید بن عبدالله بعرا نا

یعني که ما کولای سواي ټوله خلک به مي اوشان کړي وای او پر هغو باندي به سپور د سعید حضور ته تللی وای. رشتیا هم دا ده، چي د شاعر دغه مضمون آفريني او ستاینه ډېره بارده او رکیکه ده او د انتقاد گوته ورته نیوله کیږي. اوس نو تاسي د ښکارندوی دغه طبیعي او معقوله ستاینه چي له عقلي استحالت ته ده او هیڅ رکاکت نه لري هم لوستلای سواي، چي خو بیتونه یې را اخلم :

په جوړو جوړو جگړن یې هند ته یون کا

چي د غوړ بادار همت کا په زغلونه

خپان سيند يې هم له ډاره ايلايي کا
 پر اوږو وړي د غوريانو بڼه اېږونه^{۱۴}
 په هرکال اټک د ده بڼه راغلي کاندې
 غوړوي په خنډو خپل پاسسته سالونه
 پښتونخوا ښکلي زلمي چي غغلي هند ته
 نو آغلـيه پـغلـه کاندې اتـونه

دلته به موږ د تاريخ هغه وقوعي او رشتياني مناظر را په ياد کو، چي د غوريانو کاروانونه هند ته روان دي او د اباسين پر خپانو اوبو باندي د دوی بېړۍ نخاکوي او د سيند غاړي په پستو رېگو فرش دي او په دې خوښي کي ښکلي پېغلي د اټک پر گذرگاه خاندي او ناخي.

ښايي چي ځيني ښاغلي لوستونکي به دلته دا غواړي چي د پښتو قصيدې فکري ذخيره او د ستايني د دغې قصيدو اجتماعي او ادبي اړخونه او د شاعر د فکر قدر او قيمت په ټولني طور کي په انتقادي نظر او کره کتني سره واوروي. خو زه به دغه مباحث د دې څېړني اخيرنيو برخو ته پرېږدم، مگر دا نکته به اوس هم ووايم چي د پښتو شاعر د تفکر او تخيل جولانگاه هم د پښتو او پښتونوالي ښکلي او واقعي غولۍ دي او دغه پښتانه زلمي چي د جگړې مهيب ډگر ته په خدا او نڅا راغلي او د يوه لوی ملي مقصد له پاره سروڼه بايلي دوی له کانيو بوټو څخه نه دي پيدا سوي. دغه ښايسته او آغلي پېغلي د دوی خوندي مېندي او خپلي دي، پر دوی خپل زلمي گران دي خو بيا هم دوی د فراق او بېلتانه پر وخت له خوښۍ او نشاطه انتونه کوي او خپله خوښي د اتې او نڅا په زړه وړونکو نندارو کي ښکاره کوي. دا ولي؟ ځکه دلته يو ملي لوړ هدف او لوړه غايه مخي ته ده او دغه هم د پښتانه شاعر او پښتو ادب هغه امتيازي ټکی دی.

قصيده د روښانيانو په مکتب کي

تر غوري دورې وروسته د پښتو ادب په تسلسل کي يوه ناوړه تشه سته، ځکه چي له (۶۰۰ هـ څخه تر ۹۰۰ هـ) پوري موږ ډېر لږ آثار اوس په لاس کي لرو او په خاصه توگه بيا په دغو درو سوو کالو کي د قصيدې نمونه تر هغه وخته نه لرو، چي د پير روښان پياوړي شاگردان لکه دولت او انصاري او ارزاني او مخلص او نور تر (۹۵۰ هـ) وروسته په قصيده خوانۍ پيل کوي. دا رکود او انفصال طبعي هم دی، ځکه چي تر (۶۱۸ هـ) وروسته د چنگېز وحشي يرغلونه پر پښتونخوا راغله، دوی د غزنويانو او د غوريانو د عظمت مانۍ په غزني او باميان او فېروزکوه او هرات او بلخ کي ونړولې او بيا هم گوډ تېمور دا هيواد پسې سپېره کی، په دغو ټاپوګانو او يرغلو کي چي غټ غټ ښارونه په سپېرو ډاګو بدلېدل او يو متنفس هم نه پاتېدی نو هلته علم او ادب او پوهنه هم پوپناه کېدل او پښتانه هم د لويو غرو سرو ته ختل چي له دې وحشيانه ټاپوګانو څانونه وژغوري. دلته نو د دوی سلسله له غوره سره وشلېدله او کوم وخت چي ابن بطوطه عربي سياح تر پښتونخوا د هند خوا ته تېرېږي د ده په قول افغانان د سليمان د غرو په سلسلو کي خپاره او مېشته وو او هم له دغه سببه د قصيدې تسلسل دغه درې پېړۍ له خپله لرغوني کانون سره پرې کړی ښکاري. مگر کله چي د لسمي هجري پېړۍ په نيمايي کي بيا د پير روښان په فکري او ادبي مکتب کي قصيده نه په هغه قوت او

^{۱۴} اير: کښتۍ.

انجام ښکاره کيږي نو موږ ته دا خبره زياتيږي، چي په دغه تشه دوره کي به هم قصيده په ادب کي وه خو که تر اوسه د دې دورې د قصيدې نمونې زموږ لاس ته نه وي راغلي له سابق او لاحقو معلومولای سو، چي دا طلايي مزي بالکل نه وو شلېدلې او د غورې دربار د قصيده سرايانو لرغوني روايات د لسمي او يوولسمي پېړۍ د شاعرانو په مخ کي پراته او موجود وه.

په دغو وختو کي پښتو قصيده د پير روښان او بيا د خوشحال خان په مکتب کي وروزله سوه، مگر پس له غوري درباره درې پېړۍ د قصيدې نمونې اوس موږ نه لرو، خو بيا چي د پير روښان په روحاني بزم کي وځلېدله نو رنگ او جوله يې بالکل بېله وه، يعني هغه قصيده چي په غوري دربار کي په فني او ادبي گېڼو ښکلې د مدح او رثا له پاره ويله کېده د پير روښان په بزم کي خاص د تصوف او الهي تفکر په رنگ ښکلېدې راووته. د روښانيانو قصيدې خو د وحدت او تصوف په افکارو ډکي او غني دي، مگر د صنعت او ادب او بيان له پلوه وچي کلکي او بې خونده او تشي توري دي او د دوی د شاعرۍ او فني کمال او صنعتي جمال خوا سپېره ښکاري.

د ارزاني او ميرزا قسايد:

د دولت او ارزاني او انصاري کوم قسايد چي اوس موږ ته پاته دي د مضمون او انسجام له پلوه بالکل نوي کړه وړه لري او داسي ښکاري چي د سنابي تر فکري تحول وروسته د تصوف او حکمت او موعظت قسايد او بيا فخرالدين عراقي د جذبې او حاله ډکي ويناوي په دغو اوقاتو کي دوني مقبولي سوي وې، چي د رندانو او زړو د خاوندانو بزمونه هم په دغو خبرو تاوده وه او د پير روښان د مکتب شاگردان هم ټوله په دغو مردافکنو ميو مست وه.

د سنابي وجد او حال، د عراقي درد او سوز، د مولانا جلال الدين بلخي مستي او نشاط او د وحدت په متلاطم درياب کي د دوی لاهو کېدل، د روښانيانو د قصيدو اصله شمزۍ ده، مگر فرق دوني دۍ چي د روښان په مکتب کي ادبي قدرت او د شاعريت حقيقي جلوي ډېري کمي دي. نه هغه شاعرانه اقتدار او طمطراق سته، کوم چي د غزنوي او غوري دورو په قصيدو کي ليدل کيږي، او نه هغه مترنم او د انگازو او خوند او ښکلا ډک کيف سته چي موږ دمخه د اسعد او ښکارندوی په قصيدو کي وليد.

که څوک د روښانيانو دواوين په انتقادي نظر وگوري او د صنعتي ښکلا تجليات هلته نه مومي او د دوی په بيان او کلام کي د خوند او ذوق کمی حس کوي نو بايد چي د روښانيانو ادب او خاص بيا قصيده وچه او له صنعتي او ادبي ښکلاوو څخه تشه وېولي او دا د پښتو ادب يوه خاصه دوره ده، چي موږ يې په ادبي انحطاط قايل يو او ښايي چي دا هم د هغه خاص کيف اثر وي، چي دغه پښتانه روښانيان په هند کي له محيط څخه ليري پاته سوي او له پخوانو ادبي رواياتو او ښکلاوو څخه بيرته سوي وه. نو ځکه د دوی په کلام کي هغه خوږوالی او هغه پياوړتوب نه و، چي موږ يې د اسلافو په آثارو کي په ښکاره ډول وينو.

ښايي چي ځيني پوهان به د دغه ادبي رکود او تياري علت دا وگڼي، چي روښانيانو په پښتو ادب او قصيده کي د تصوف او عرفان او الهي روح پوکړی دۍ او دغه مضامين د دوی غايي مقصد او هدف و، نو ځکه د شعر په ښکلا او د ادب په ذهني تخليقاتو پسې نه گرځېدل.

مگر دا خبره هم د دوی عذر نه پر ځای کوي، ځکه چي تصوف او عرفاني مضامين خو د شرقي ادب او فارسي قصيدې چاشني وه او د خوند او خوږوالي او مستۍ او نشاط سبب يې سول او په دغه رنگ کي ځيني ادبي شهکارونه لکه حديقه او مثنوي لرو، چي تصوف په هيڅ ډول د هغو آثارو ادبي مقام او صنعتي او هنري قيمت نه دۍ ورکېښه کړی. نو ځکه د روښانيانو د دورې ادبي انحطاط پخپله د دوی د هنري لياقت لږوالي ته منسوبو او دا وايو، چي تر دوی وروسته د خوشحال خان له ادبي نهضته سره بيرته قصيده په هغه پخواني آب و تاب ژوندۍ سوېده.

ميرزا انصاري چي په (۱۰۴۰ هـ) د دکن په يوه جگړه کي وژل سوی او د روښان پير لمسي دۍ په يوه قصيده کي عرفاني معروفې خبرې په داسي ډول کوي، چي هيڅ ادبي خوند يا صنعتي ښکلا نه لري، دی وايي:

معشوقه چي حجاب واخلي آواز ښه واړه د يو دئ چي په زمكه په آسمان دي په هر صورت سامع پوهيږي عارفان به پرې خوښيږي هر واصل چي يگانه شي په يوه كي دويم نشته	ترو عاشق به نژدېكت كا گهي قهرگه رحمت كا د يوه مولا صفت كا او سرود يې زيات لذت كا كم دليل ځني وحشت كا ننداره به د وحدت كا نه زياتي نه كمامت كا
--	---

اوس نژدې دغه مضمون ته د حضرت سنائي له ملكوتي ارغنونه دا نغمه واورئ، چي په څه قوت او سلاست او پوخوالي په فضاكي انگازې اچوي :

مقدسي كه قديمست از صفات كمال هر آنكه شربت سبحاني واناالحق خورد زآهوان طريقت هر آنكه شير آمد زما زم ملكوتش كند دلم چون خون بنغمه هاي مزامير عشق او مستم	نرهي كه جليست بر نعوت جلال به تيغ غيرت او كشته در هزار قتال نهاده است به پايش هزارگونه شكال مراسم جام وصالش هميشه مالا مال شراب وصلش دايم مرا شدست حلال
--	---

(ديوان سنائي ۱۹۲ مخ)

اوس دغه مطالب د روښان پير د بل شاگرد يعني ارزاني خويشكي څخه هم واورئ، چي د زرم هجري كال په شاوخواكي ژوندی دئ، دی وايي:

د اثبات په كور دننه ستا زړه جام جهان نما دئ يو خراغ دئ چي بليري د دغه خراغ رڼا ده چي منصور په سر د دار دئ بايزيد سبحاني ولوست د ملا پر كتاب نشته د كامل تخته ده پاكه	د احد ډېوه كړه بله او وې كارې له بغله پوشيده دئ له احوله تر اعلى هم تر اسفله د انا لول يې ښيله د خپل زړه له هيكله؟ د رندانو له عمله د دې غير له امله
---	---

همدغه مضمون ته ورته مضمون دمخه عراقي په داسي ښكلو او خورو الفاظو په شاعرانه مهارت بيان كړی و :

روی دلدار در آن آئینه پیدا بینند جان فشاند برو کانرخ زیبا بینند دوست را هر نفس اندر همه اشیا بینند که بدو دررخ زیباش هویدا بینند	روشنان آئینه دل چون مصفا بینند از پس آئینه دزدیده برویش نگرند عارفان چونکه زانوار یقین سرمه کشد در حقیقت دو جهان آئینه ایشانست
---	---

(دیوان عراقی ص ۷۵)

دلته نو اوس پخپله ښاغلي لوستونکي اټکل کولای سي، چي په غزنوي او غوري دورو کي خو پښتو قصیده اوږه پر اوږه له پارسي قصیدې سره تله او په ځينو خصایصو کي لا ځني دمخه کېده هم، مگر د روښانيانو په مکتب کي خو قصیده ژوندۍ وه، اما جوله او بڼه يې کورب اوسنې وه او هغه لرغوني ښېگڼي او خوږتياوي او د جړاو او سينگار گڼې يې نه درلودې. مگر دغه وچه کلکه او توره تياره دوره اوږده نه سوه او خوشحال خان بيا د قصیدې دلربا ناوې په هغه سينگار او ښايست راوايسته چي په لفظي او معنوي خصایصو او فني معيار کي هغه لرغوني قصیدې ته ورته ده.

قادر داد :

هم له دغي ډلي څخه قادر داد د محمد زمان زوی د روښان پير له کورنۍ څخه تر (۱۱۱۸ ق) پوري ژوندی و، چي پلار يې هند ته فرار سوی او هلته به مړ وي، دی هم اوږدې عرفاني غزلي لري، چي کله کله يې دغه غزلي د قصیدې درشل ته هم قدم ږدي.

د ورکي خزاني مؤلف (۱۲۹۵) د ده څه نظمونه راخوندي کړي دي، چي د روښان پير د ادبي مکتب يو وړک پلو را روښانه کوي.

قادر داد د روښانيانو په صف کي د کريمداد ښځين تر څنگ (مگر وروسته) د درېدلو حق لري. ځکه چي په کلام کي يې شعريت تر واصل، دروند ښکاري. عمومي موضوع خو يوه ده، مگر کله کله هنر

هم پکښې ځاييږي او سپری ويلای سي، چي غزل يې د شعر ښکلاوي لري، لکه :

چي مدام په زړه کي خيال لري و جنگ ته
 څوک به څه وايي دې مست شوخ و شنگ ته
 چي پرې اه د عاجزانو اثر نه که
 د نرمۍ خوی به څه ستايي و سڼگ ته
 لکه زه چي د هجران په اورنگدار شوم
 خدای دي هسي ساعت پېښ نه که نهنگ ته
 اندېښنې لکه خوارونه رالگيږي
 په آرام مي اړخ نه لگي پالښنگ ته
 عاقبت به ستا د غم حصار ته پرېوزم
 چي ارتاو دي کړم د ميني و کړنگ ته
 د تهمت درسته رقيب کړه په ما تشه
 د غضب توره په لاس گرځي و څنگ ته
 رقيبان د کوڅې سپي شوه قادر داده !
 مدام غايي د دين وري ملنگ ته

(ورکه خزانہ ۱/۱۱۳)

د قادر داد د کلام په نمونو کي يوه اوږده قصيده هم سته، چي په دې ډول شروع کيږي :

ابتدا چي د حمل په درست جهان شي
 زمکه سيزه زرغونه هم کوهستان شي
 رنگا رنگ گلونه گل شي په چمن کي
 ډېر عالم يې و ديدن ته نگران شي
 چي زبلي د خزان بڼايست بيا مومي
 آه سرد بيرون له جس په سندان شي
 (الخ)

د تشييب په سينگارولو کي د ده قدرت دغوني دئ، مگر په تخلص او مکرز کي څه له شاعرانه مهارته کار اخلي او په هنر ځان خپل عرفاني او تلقيني مطلب ته نژدې کوي :

عندليب په ډېر هوس تر گلو گرځي
 مراوی گل په پرېشاني کي خندان شي
 له ماضي فراقه ژاړي و چمن ته
 ترس مي نه له مستقبل غم د هجران شي
 دا اټکل يې هومره نه دئ په خاطر کي
 چي به بيا دا زما جمع زړه پرېشان شي
 نه به زه تر تله اوسم په جـهـان کي
 نه به پاته جوړ دا هسي گلستان شي
 يا به زه وړاندي له گلـه جدا کـيـرم
 يا به وړاندي تر ما پېښ پر گل خزان شي

په دې ډول دی ورو ورو ځان مقصد ته څرمه کوي او د خزان مناظر، د گلو مراوتوب، د پاڼو رږدنگ، د سمسورو باغونو خمسوري تصوير کوي، خو ښه په پای کي وايي :

بې وفا دنيا به پاتي شي له واپرو
 په ارمان به ځني ولاړ شيفتگان شي
 له دارا له سکندر يې وفا نکړه
 څه اميد په دغه بې وفا دوران شي
 اورنگزېب ولي پادشاه تر دنيا تېر شو
 چي د عدل يې تعريف په هندوستان شي
 چي دا هومره نصيحت کړم باور وکړه
 ځان ته وایم تش مذکور د ديگران شي
 همه واپره عيب وينم پخپل ځان کي
 که بهانه په خوله دا نور نور آدميان شي
 هيڅ سړی به غلط نه ځي قادر داده !
 که پيرو د انصاري بايزيد روشن شي

د کریمداد بنگښ په دېوان کي قصاید :

د پښتو ادب د قصیدې په اوږده تاریخ کي چي کله موږ د غوري دورې تر لورې او ښکلو قصیدو راتېر سو نو د روښاني مکتب له بې خونندو منظوماتو سره مخامخ کېږو او داسي وینو، چي تر (۸۰۰ ق) را په دې خوا پر پښتو ادب باندې د هنري رکود او د ښکلا د فقر دوره راغلې ده. مگر کله کله پخپله په دغه ډله کي ځيني د ذوق خاوندان او د هنر او ښکلا روزونکي شاعران هم پیدا سوي دي، چي له هغو څخه یو کریمداد دی، چي په دري شعر کي ځان "عیشي" بولي.

د روښاني ډلي د منظوماتو په لړ کي د کریمداد ځيني قصیده وشمه منظومې د هېرولو وړ نه دي. د ده دېوان اکثر په هغو اوږدو تغزلاتو ډک دی، چي سړی یې غزل نه سي بللای، خو د قصیدې ټول خصوصیات او تعریفونه هم نه لري. کریمداد هم عمر په هندوستان کي تېراوه، په قوم بنگښ و، ځيني فارسي غزلي هم د دېوان په پای کي لري، چي ادبي ارزښت یې متوسط دی، مگر د پښتو وینا یې تر نورو روښانيانو قوي ښکاري او سړی ویلای سي، چي کریمداد یو ناظم و، چي د شعر درشل ته ور نژدې سوی و.

د کریمداد د زوکړې ځای د هند شمس آباد او د استوگنې ځای رشید آباد و، او دا ځای هغه رشید خان آباد کړی دی چي د روښان پیر له لمسیانو څخه و، او د هندوستان کورگاني پاچهانو هلته فراره کړی او په (۱۰۲۹ هـ ق) کال یې د اورنگ آباد په صوبه کي مځکي او کړوندې د جاگیر په ډول ورکړي وې، دی وايي :

زما ځای د قناعت رشید آباد دی

که هر څو ښهرونه ډېر دي بې شماره

د مائر الامراء خاوند لیکي :

"رشید خان در سنه ۱۰۵۸ ق در صوبه داری ناندیر بساط هستی در نورد، در شمس آباد دیهي آباد کرده، باغ طرح انداخته،

نعلش او را برده همانجا مدفون ساختند"، (مآثر دوهم ټوک، ۱۸۹۰ م)

نو کریمداد هم په شمس آباد کي د رشید خان په دغه کلي کي اوسېدی، چي وروسته رشید آباد سو، دی وايي :

دریغا سیر گلگشت رشید آباد میخواهم

تماشای پری رویان شمس آباد میخواهم

می و معشوق گلرخسار و آواز خوش مطرب

کنار گنگ و سرو سوسن آزاد میخواهم

(د کریمداد دېوان، ص ۹۸)

کریمداد چي په دري ژبه کوم خواږه اشعار ویلي دي، خپل تخلص (عیشي) او قوم بنگښ داسي ښيي :

عیشی ام بنگشی ام خاک رهم

دین و دل باخته در راه تو ام

په هر صورت د کریمداد ژوند تر (۱۰۵۸ ق) پوري چي رشید خان مري یقيني دی، پس له دې نه ده معلومه چي په هند کي و، که بیرته خپل وطن تیرا او بنگښ ته راغلی وي که یه؟

کریمداد په روښاني مکتب کي لوړ ځای لري، ځکه چي د ده د بیان قوت په دواړو ژبو پښتو او دري کي څلیري، او داسي ښکاري چي د عرفان په څرگندولو او بیانولو کي خپل هنري استعداد هم لري، او د ده ویناوي تشي بې خوندي منظومې نه دي.

تاسي وگورئ چي هنري استعداد څنگه د یوه هنرمن په تخلیقاتو کي اثر کوي، او خپله اغېزه ښکاره کوي. خبري هغه خبري دي چي دولت او میرزا انصاري یا پخپله روښان پیر په خیرالبیان کي کړي دي. مگر کله چي د عرفان هغه زر د یوه ماهر زرگر په لاس ورغلي دي نو ده پخپل هنري مهارت هغه داسي سینگار او جړاو کړي دي، چي د ښکلا یوه دلکش نمونه ده، او سړی چي یې لولي نو خوند ځني اخلي :

د عاشق په نظر گورئ توري زلفي يې خورې کړې گهي سرو د چمن شي که بلبل خوش الحان شي توري سترگي يې مکحولي بيا عجب يې کړې وروځي درست مجلس يې په می مست که موجودات يې برگ بر شه گهي ساز گهي يې مات کا ساتندوی د زنده سرو د اسلام په لوره وخوت مقلد پکښې بندي شو چي له دې دامه بهرون شو دا دیدن به هغه کاندې چي يې آئينه شوه رنگه ذميه اوصاف به څو که له بدۍ به تل پر هېز که کریمداد دا بيان کښلی يادگاري يې ده پرې ايښې هر چي راشي پر دا دنيا	د محبوب د مخ جمال دئ پر سپين مخ يې ايښی خال دئ بيا جنبش يې پر خپل حال دئ که طوطي شېرين مقال دئ هم يې قد په اعتدال دئ چي تشبيه يې په هلال دئ څه عجب ساقي کلال (؟) دئ د وحدت د باغ نهال دئ دی دکل بانډو کلال دئ د جمله حيوانو گوال دئ بانگ يې ووايه بلال دئ دا تقلید بې مثله جال دئ پر هغه دیدن حلال دئ هر چي تېر تر سر و مال دئ پر هغه دیدن محال دئ هر چي حمیده خصال دئ چي پسندیده افعال دئ په زر شپږ پنځوسم کال دئ بيان کړی يې خپل حال دئ عاقبت يې ارتحال دئ
--	---

د کریمداد بڼګښ د قصایدو هنري خوا :

کریمداد کله د قصیده سرايانو پر سنت برابر اول د بهار د مناظرو تشيیب لري، او بيا خپلو عرفاني او تلقيني مطالبو ته تخلص او ګرېز کوي، او دلته نو سړی دا مني چي زموږ د پښتو ادبیاتو کړۍ د لوی افغانستان په سلسله الذهب پوري نښلي، او هغه رنگه مطالب چي سنایي پخپلو عرفاني او اخلاقي قصیدو کي ځای کړي وو، دکریمداد په کلام کي هم هغسي ښکاري، لکه دا قصیده :

تشيیب

ښه نسیم چي زېږی راوړی له بهاره په وصال يې دگل ډېره خوښي وشوه په چمن يې له گلپانگه شراشورکه د نيسان او رو مدد ورسره وکه مست بلبل لکه خليل پکي جاروزي د لاله پياله له سرو شرابو پر شوه څه راحت به له ژوندونه که په بخره	عندليب مي په فغان شه ترگلزاره چي په ځان يې محنت وڅکاو له خاره په هر هر نفس يې ذوق دئ له دلداره په هر لورگلونو وتړل قطاره د نمرود اور شه څرګند له لاله زاره نرګس سترګي کړې ور پورته له خماره چي په هسي ښه موسم ګرزې بې ياره
---	--

د تخلص بیتونه

په جهان کي تفرج په تجربه کړې دغه زمکه لگد کوبه د هر چا شوه	لا خونه يې مقيم شوې له رفتار چي مقيمه پخپل ځای وې نه د واره
---	--

اصل مطلب ته گرېز

له طلبه يو زمان فراغت مه کړه حماقت به دي بدل په پوهه نه شي افرينش واره پر تا دئ نثار شوی قافله دي د همت اوده په خوب ده سرو ځان د آزادۍ و ملک ته ويوست قلب زر به دي قبول پر صراف نشي په تحقيق به تر انجامه ورسېږي د رښتيني ميني قياس کړه له پتنگه د اشنا ميني مي زړه هسي دوه نيم که خشک و تر به يې يکباره سره بل که شراشور به د دیدن په اهل گله که توري زلفي تاریکي دي لکه ليله خوک له شوقه بې تسبیح که تل تر تله له عاشق سره یکتا شو بې پیونده له صوفي سره کلام د تصوف که که گذر يې د قبور په عالم وشي چي هر ښهر دي معدن دئ د حورانو ښایسته يې په هر لوري په څو لونه په خوبۍ دي هيڅ د یار برابر نه دئ د ما ځای د قناعت رشید آباد دئ د "کریم" په دود به ژاړي د زړه ويني	خبر ته شه له هر ملکه له دياره څو له کوره دي سفر وي تر بازاره د خسیس په دود لاس مه وړه تر سناره ته په بانگ د استغنا يې کړه بيداره مپوه داري وني لاندي وي تر باره څو يې ور نه وړې د عقل تر معياره هره چار چي په اخلاص کړي اختياريه چي يې خپله هستي څار کړه تر نگاره چي تشبیه يې په څه نشي بې اناره په هر زړه چي شي د عشق شعله حراره که يو ځل په جلوه گا شي غمگساره تجلی يې د مخ زیاته له نهاره او د ځينو سړیکار شه له زناره په حجاب کي يې مخ پټ که له اغياره او له رنده میخواره سره میخواره شهیدان به ژوندي پاڅي له مزاره تر بهنښته دي کم نه وينم هندوباره آراسته يې په انهار او په اشجاره تجربه ده ډېره کړې په ډېر واره که هر څو ښهرونه ډېر دي بې شماره هر چي بېل شو د دوستانو له قطاره
--	--

يو زمان له درد و غمه نه خلاصېږي

بېلستانه مي رڼا ورځ کړه شب تاره

(دېوان، ص ۴۰)

د کریمداد ادبي او هنري استعداد په دواړو ژبو کي سره برابر دئ، او هغه دا چي ده د روښاني مکتب قصیده له رکوده او بې خوندي څخه را ایستلې او بیا يې د هنر پر ښکلي تخت کښېنولې ده. علت يې هم دا دئ چي ده په دري ژبه کي هم دغوني غښتلی لاس درلودی، چي دلته يې يوه غزل رانقلوم :

چو بلبل هر زمان آشفته گډ چمن گريم
 بيا د قامت روښ بسر و ياسمن گريم
 چو ميرم در غمت ای جان ! بيا بعد از وفاتم بين
 که از سوز، درون پنهان زمردم در کفن گريم
 دلم خون شد، ز حسرت تا بکی چون پير کنعانی
 جدا از يوسف خود مانده در بيت الحزن گريم
 چنان در محنت راه و بلای منزل افتادم
 که گاه از هجر يار و گاه بر ياد وطن گريم
 گهی بر شورش و افغان مجنون نغمه يی گريم
 گهی در بيستون با ناله های کوهکن گريم
 ندارم همدمی اندر همه گيتی، مرا آن به که
 در پيغوله غم، بعد ازين با خويشتن گريم
 کجا از محرمان بزم وصل او شوم "عیشی" !
 پس اين کز شوق او چون شمع در هر انجمن گريم

(دېوان، ص ۹۰)

واصل:

د ده نوم پخوا مور اړوېدلی و، خو ښه مو نه پېژاند. په (۱۳۵۳ ش) کال ښاغلي پوهاند رشاد د ده خو نظمونه خپاره کړل، چې د ارزاني او دولت او انصاري غوندي يې سپری په فکري لحاظ د روښاني فکر يوه کړۍ گڼلای سي. خو په کلام کي يې هنري او شاعرانه ارزښتونه لږ دي. په دغو خپرو سوو نظمونو کي يو څو اوږدې غزلي سته، چې د قصيدې تر تعريف لاندې نه راځي، خو په (۳۵) مخ کي :

هر چي يو سپری افگار شي ځيني دی غواړي ارمان کا	عيال درست پسې بیمار شي څوک د خپل صورت په ډار شي
--	--

قصيده ده چي (۳۵) بيته لري او په پای کي يې داسي ختموي :

نصيحت د کاملانو په اسلام باندي اقرار که هيڅ حيوان په لاري نه ځي وجود ونه د چندن ده	د نادان علاج په ډار شي چي يې سر په ذوالفقار شي څو علاج يې په اوسار شي نوس يې عين تور د ښامار شي
---	--

"واصل" وایه اجاره کړه

تر حضور دیدن يې جار شي

دا سپری که څه هم د خوشحال خان معاصر او د لسم قرن ژوندی ښکاري، مگر په کلام کي يې کټ مټ د روښانيانو د نظم

کړو قصیدو خصایص لیدل کيږي، او په هغه ژبه کله دئ، چي میرزا او دولت او ارزاني مو دمخه ولیدل. اورکزی :

د ده نوم نه دئ معلوم، د قادر داد او د هند د روښانیانو سره محشور او معاصر و. داسي ښکاري چي د قادر داد تر مرگ وروسته هم ژوندی پاته سوی دئ (حدود ۱۱۷۵ ق). په غزل کي یې څه هنري ښکلا ځلېږي، خو په قصیده کي یې خوند نسته او نه په بحث او کره کتنه ارزې. خو دوني به ووايو، چي د روښان په مکتب کي د ذوق خاوندان او ځيني ښه شاعران هم لرو، چي د دوی قصیدې د پښتو ادب د تاریخ په تندې کي ځای نیسي او سپری ویلای سي، چي دا شعر دئ او تش یې خونده نظم نه دئ.

میر خان روښاني :

د دولت لوانی په دېوان کي (ص ۲۵۲ د کابل طبع) یوه اوږده قصیده د میر خان په نامه سته، چي تر (۱۰۰) بیتو زیاته ده. دا سپری هم د روښاني مکتب شاگرد ښکاري، مگر کله چي دولت ژوندی و (۱۰۶۸ ق) ښایي دا روښاني ناظم به مې و. دولت د گنج عارفین تر بیان وروسته چي د رسول (معجزات دي دا قصیده د دغي اصطلاح په شرحه کي راوړې ده، چي داسي شروع کيږي :

نن مي زړه له خفي گنج كه خو وينا يو عجيب ښايسته نور و بې مثاله نه يې رنگ نه يې مثال شته نه يې لوری هم كامل هم مكمل او هم غني و د غفلت او د نېسان اثر پرې نه و لوی علیم چي و خپل ذات و ته نظر كه چي دغه رڼا څرگنده شوه صبا شو لوح، قلم، بهشت دوزخ له ده څرگند شو	مخفي گنج دئ بې شريكه بې همتا منزه له سبز و سرخه هم بيضا پاك ساده او منزه و تعالى پاك له فقره له نقصانه له فنا دی علیم او خبير و توانا يكباره شو پر خپل ذات باندي شيدا هر چي و له ده رڼا شوه هویدا عرش، كرسي، آفتاب و ماه ارض و سما
---	---

دا د ځينو صوفيانو هغه عقیده ده چي د (الله نورالسموات والارض) پر اساس یې دغه نور د کایناتو منبع گڼي او بیا په دغه رڼا کي د رسالت او امامت مقام ښيي، او د رسول او اصحابو ستایني کوي. خو په پای کي وایي :

اطاعت د حقي لاري پر تا فرض و

كه عاقل يې اعتراض كړه له جهلا

وروسته څو بيته لري، گمان کوم چي غلط به چاپ سوي وي، خو په دې بيتو کي خلک د روښان پير لاري منلو ته راغواړي :

هر چي لار يې وي له خداى څخه موندلې رسالت د عارفانو كه و حق ته گماني سحاب يې درست له دلدار واخيست	كه ښكېخت يې ورپسې كړه اقتدا مشتاقان له خپله ياره كه اشنا له شها سره تل راز د عرفا
--	---

اې ميرخانه ! قسمت شوى په ازل دئ

انتها راجع هم پېش د ابتدا

(ص ۱۵۲ د دولت دېوان)

نو په دغه ډول مير خان هم د روښاني ډلي په ناظمانو کي د قصيدې خاوند گڼل کېږي. مگر څنگه قصيده؟ چي شعر خو نه دی مگر نظم به وي.

د دولت لون قصيده سرايي :

د پښتو ادب د روښاني ډلي په شاعرانو کي دولت لون د داداو زوی هم نه سو هېرولای، دی پخپله ځان داسي ښيي :

اې دولته روښاني

حسن خېله نوحاني

بل ځای هم وايي :

د کمکوټي ثنا مکره

د داداو نوحاني زويه

نوحاني خو د پښتو لون يا لواني يو هندي سوی شکل ښکاري، او په دې بيت کي خپل ځان ښه راښيي :

شيخ دولت مي نوم دی هاتف ايښی

پر زبان د خلکو ياد "فقير دولت" يم

دولت خو په پښتو د غونډ دېوان خاوند دی، او د پښتو نور شاعران يې هم په شاعري مني. خوشحال خان غوندي لوی شخصيت هم د ده وزن په پښتو شاعري کي داسي اټکلوي :

بل دولت فقير درې پاوه

زه ترې څو شېر شاهي تېر

(دېوان، ص ۳۸۶)

نور شاعران يې هم داسي ستايي :

د فقير پښتو خبري

لکه سپيني مرغلي

(ارزاني)

دولت ځان د ميا روښان لاس په لاس مريد او شاگرد گڼي :

زه فقير دولت مريد د ميا روښان يم

له فترکه به يې نه کارم آسان لاس

له دې څخه ښکاري چي دی د روښان معاصر، ارادتمن او د (۹۸۰ هـ) کال د شاوخوا سړی دی چي بايد د (۹۶۰ هـ) په حدودو کي زوکړی وي، او ژوندون يې تر (۱۰۶۸ هـ ق) پوري يقيني دی، ځکه چي په همدغه کال يې د الهداد انصاري ويرنه (مړینه) ويلې ده.

د دولت ژوند هم اکثر په هند کي تېر سوی او د رشيد آباد او دکن په سيمو کي روږد دی، او پخپل دېوان کي هغه افکار او عقايد ځايوي، چي د پير روښان د مکتب شاگردان يې لري. دی د قرآن او سنت او شريعت او سني مذهب تابع دی او د خپلي شاعرۍ باغ د عرفان او ديني افکارو په گلونو سمسوروي.

دېوان يې په (۱۳۵۳ ش) کال د پښتو ټولني په همت په (۲۷۹) مخه کي له کابل خپور سوی دی.

د دولت شعرونه خو د عرفاني او ديني قالب په محدودو لرگيو کي راگير سوي او ډېري اوږدې قصيدې لري، او هغه چي د غزل په قالب کي اچول سوي دي هغه هم د غزل تر محدود قالب کله کله وزي او د تغزل شکل مومي. ښاغلي پوهاند رشاد هڅه کړې ده، چي د ده ځيني شعرونه د خليل بن احمد په عروضي قالب کي کښېباسي، او د عروضي تقطيع په کړاو يې اخته کي، (وگورئ د ده د مطبوع دېوان مقدمه، تر ۱۹ مخ وروسته). دغه هڅه خو د علمي پلوه ښه او په زړه پوري ده، مگر د پښتو ژبي له طبيعته او جوړښته سره سمه نه ښکاري مثلاً دا بيت :

ای چي دایم یې جاجا څرگند
نه وینم غیر یې له تا څرگند
دا خو سپک بحر (فاعلاتن - مفاعلن - فع لان) دئ، مگر زه داسي گمان کوم چي د پښتو عروضي طبیعت د آریایي ژبو له
وزمونو سره نښلي، او د دولت گرده شعرونه به په عربي قالبونو کي اچول مشکل وي.
که موږ په روښاني ډله کي دولت ته کومه درجه ټاکو نو باید چي د شاعرۍ پر ډگر دی ترکریمداد وروسته د ارزاني او مخلص
تر څنگ ودروو. خو په فکري لحاظ محقق ښکاري، او توحید له اتحاد او حلوله بیانوي :
د توحید وینا یې شوه پر زړه نزوله
مــــبرا له اتحــــاده هم حلوله

بل ځای وایي :

د یقــــین په نظر یو راته ښکاره شو
له اوله چي مي څوک په نظر سل کوت

قرآن وایي :

(چیري چي مخ کئ، هلته د خدای ننداره ده "اینما تولوا فثم وجه الله").
د روښان د مکتب مفکران له کثرته بیرته وحدت ته ځي او د اسلامي عارفانو په هغه ډله ننوزي چي د دویي له ډگره یکی ته
ور تېر سوي وي :

چون یکی باشد همین نبود دویي
هم منی بر خیزد این جا هم تویی

خواجه عبدالله انصاري ویلي و :

"از خود فروتر آی و رسیدی" (طبقات الصوفیه، ص ۹۱).

دا مرتبه چي سړی له خودۍ څخه وزی، او سل یو ویني د اسلامي عارفانو په کلام کي داسي شرح کیږي، چي نېستي سوي
خلک د هستۍ پر ور درېږي.

نېستانی که بر در هستند کز ازل پیش عشق و همت و زور جهد کن، تا چو مرگ بشتابد بر گذر! زین جهان پر او باش	نه کمر بر درش کنون بستند خود کمر بسته زاده اند چو مور بوی جانت پکوی او یابد گر بدی یانه، بر در او باش
--	--

(د سنایي حدیقه)

دغه نیستان چي ځانونه یې د هستۍ له ډگره وړي وي او د وحدت په ځپان سیند کي فاني سوي وي، د دولت په ژبه داسي
وايي :

په قوت دریاب چي کله شي یو یادېږي
په جهان کي هر څو ډېر دي دریابونه

د دولت لون په قصایدو کي عرفاني مضامین:

د دولت په تغزلاتو او قصیدو کي عرفان، اخلاق او شرعیات سره ګډ دي، او سړی یې په پښتو کي د سنایي د قصایدو پیرو
ګڼلای سي. مگر د سنایي د شعریت قوت نه لري.
د ده د فکر او ادبي قوت د ښکاره کولو له پاره دغه تغزل ولولئ، چي ټول یو ګڼي :

په ظاهر باطن چي گوري سبحان يو دئ
 صورتونه ډېر لیده شي جانان يو دئ
 د کثرت په حسابونه غلط مه شه
 مومنان هر خوا نيوه دي ايمان يو دئ
 په صدف کي در خالص په مارکي زهر
 بارنده پر هر خای ابر نيسان يو دئ
 پر اغزي پر گل يې نور يو شان وېشلی
 تابنده پر جهان لمر درخشان يو دئ
 رنگ رنگ گل ځني پيدا شي په پتي کي
 چي گياه پرې زرغونيري باران يو دئ
 که لښکر حشم يې ډېر لیده شي څه شو
 چي په حکم يې عمل شي سلطان يو دئ
 د دنيا بازار يې جوړ کا په څو شاني
 د معنی په سترگو گوري هر شان يو دئ
 د احوال سترگي کړې دي يو دوه ويني
 جلوه گر، په عرش، کرسې کان مکان يو دئ
 د شاهد لباس اغوستی دلبري کا
 ذات واحد، بصير، علیم، څو الوان يو دئ
 چي د عاشقانو زړه په زلفو خال وړي
 دلربای د زړونو ژر په جهان يو دئ
 د معشوق عاشق جامه واغوندي راشي
 عشق باقي، شاهد، مشهود بې گومان يو دئ
 پرې مومن، کافر، ماهی، چونگينه زیست کا
 پاک درياب بېحده لوی، بې پایان يو دئ
 د مجاز په څو خادرکي يې مخ پټ کا
 د "دولت" د زړه انیس پټ عیان يو دئ

(د دولت دېوان، ص ۱۷۶)

په دې ډول تاسي د دولت د بیان هغه اصلي جوهر او پر کلماتو او الفاظو د ده راڅرمه توب اټکولای سئ چي یوازي د
 عرفان فکري پانگه نه لري بلکي د بیاني هنر لږ څه ذوق او ذخیره هم ورسره ده.

ځان جهان په لا اله نیست کړه "دولته" !

د جنانان په سترگو گوره خپل جانان ته

د دولت قصیدې چي عرفاني او اخلاقي مضامین لري لکه د سنایي عرفاني قصیدې، اوږدې دي، او د ده کلام په پښتو ادب
 کي د عرفاني پانگي یوه غوره ذخیره گڼلای سو. د ده شعر د شعر له پاره نه و، هدف یې د روښاني عرفان څرگندول و. د دې
 کار له پاره چي ده کوم هنري استعداد او د کلماتو ذخیره درلوده، هغه یې ټوله په دې لارکي کښېښووه. که څه هم ده لکه
 سنایي یو لطیف ادب جوړ نه کئ، مگر بیا هم په پښتو ادب کي د ده وینا تر ډېرو ناظمانو غوره ده، او کله کله د لطیف ادب
 پر پولو هم پل ږدي، او کله د تغزل میدان ته رادانگي لکه یو تکره غزل سرا داسي مضمون آفریني کولای سي :

شېرین یار چي ما د زړه په سترگو تل کوت
 هر ساعت به مي د میني د ده گل کوت
 د دیدن شراب یې را کړه هسي مست شوم
 چي هر جز مي د معنی په قوت گل کوت
 ځان جهان راڅخه هېر شو په مستي کي
 لور په لور به مي دلبر جلوه کړ کوت
 چي په لا اله مي غير وجود نفی کا
 روحاني پادشاه مي ناست پر تخت د دل کوت
 که نظر مي د صفات پر عالم وکا
 بې آشنا مي نه جهان، نه ځان، نه بل کوت
 د یقین په نظریو راته ښکاره شو
 چي اول مي د گومان په سترگو سل کوت
 د وحدت په باغ څپه بې سره گډ شوم
 گل او خار مي یو لیده، زاغ مي بلبل کوت
 که د زړه اړسی صفا کړې و به وینې
 هغه مخ چي پاک ولي، نبي مرسل کوت
 زه "فقیر دولت" هرگز په میان کي نه وم
 دلبر خپل جمال پخپلو سترگو تل کوت

(دېوان، ص ۸۲)

اوس د دولت یوه قصیده را اخلو، چي دا هم د مضمون تسلسل لري او هم د تخیل سره نښتون پکښي ښکاري، مگر موضوع
 یې هغه عرفان او هغه د روښاني مکتب د افکارو څرگندونه ده :

هر چي نوش د توحيد می کا يو دیدن به د دوست ويني دا هغه زه، ته پرده یم وايي نه یم، نوازه شي چي د شک گومان مچ وخوري کامل خکه غلط نه خي هغه نه مري تل باقي شي د خير ساج په شان به درست بدن د ذا کر ذکر پر بیابان معنون جاروزي يو صفت په خپله ژبه په قدرت له یوې خاورې دېگ، طبخ، سرپوش، ججری بېل د غوښي له صورته بادشاهان یې خدمت هسي اولیا په یوه دم کي	د خودی مرکب به پی کا هر نظر چي پر څه شی کا په پرده کي بازی دی کا څه عجب اشارت نی کا د توحيد نعمت په قی کا تگ د پیغمبر په پی کا چي مرزیه په ذکر حی کا په رضا د ده مرگی کا گوشت پوست، هډ مغز رگ و پی کا لیلی سیل د خپل حی کا چین، ختن په هند، روم ری کا سوار، پیاده، شتر، مزی کا خم، پیاله، بدنه، گری کا پی، شودې، شرومبی، غوړی کا لکه ښه عاجز مری کا تر مشرق مغرب لار طی کا
--	---

د دې قصیدې د تخلص په برخه کي داسي نتیجه اخلي او خپل مطلب ته گړېز کوي :

غير مه گوره دولته! په ساعت کي نهست نفي شي مراد هاله مومي مرید چي عاشقان د ده له شوقه په بهشت کي گفتم کم دئ	خير، شر سبب کل دی کا د هستی لافي لوگی کا سر د پښې تلی کا تنن، تن، تنن له لی کا بې سلا مه بې علیکا
--	---

(دېوان، ص ۲۲ - ۲۵)

د دولت د قصیدو موضوعونه د عرفان په ارت چاپېرکي متنوع دي، او ډېر داسي څه پکښې سته چي سپړی یې د اسلامي عرفان او د شرقي صوفیانه ادب نخوړ بللای سي. که یو څوک دغه افکار او ښکلي مضامین سره بېل او تر خپل عنوان لاندې کښیږدي، د عرفان او تصوف یوه ښکلې او ګللالۍ باغچه به وي، لکه:

د دلبر دیدن په هر لوري عیان وینم
هر نظر یې په هر څه کي په څو شان وینم
چي مي سترګي د باطن کړې پیر کامل رني
په هر څه کي یو دیدن د پاک سبحان وینم

(دېوان، ص ۲۱۲)

د سالک څه زده؟

نن هغه سالک د دې لاري ادب زده
چي له دم سره يې ذکر د پاک رب زده
مرده دل د دل له سره خبر نه دی
په تقلید يې په زبان د خدای لقب زده
غیر دېوال به يې حجاب په میان کي نه وي
چي يې سهل پر فلک لکه کوکب زده
زه "فقیر دولت" به روغ په نور څه نه شم
کل زما درد و دارو د دلبر لب زده

(د دېوان ۹۹ مخ)

بې الحاده او حلوله خالص توحيد:

د توحيد وينا مي شوه په زړه نزوله
مبرا ده له الحاد هم له حلوله
يو الله دی بې جهته تجلی کا
پوشیده دی له دوین، ظالم، جهوله

(دېوان ص ۴۳)

يو حق دی !

په ظاهر، باطن، اول، آخر يو حق دی
نصیحت په زړه کي ونغوره زما دا
د احد په ملک کي بې احده نشته
تل دا حال په ژبه وايي کل اشيا دا

(دېوان، ص ۱۸۶)

د وحدت د باغ مرغه د کثرت په ننداره کي

د وحدت د باغ مرغه بلند پروازه
نندارې لره راغلی د کثرت یم
روحاني وطن مي نه هېريري هيڅ وخت
د صورت په ملک کي بند په ضرورت یم

(دېوان، ص ۱۴۹)

د خوشال خان خټک په ادبي مکتب کي قصیده

اوس نو بيا د قصيدې سمسور موسم راغی او د پښتو پلار خوشحال خان خټک په خپل ادبي زيار او مښود کي قصیده هم تر لاس ونيوله، او د روښانيانو له خانقاه يې بيرته بزم او د رندانو ټولۍ ته راوسته. پخپله خوشحال خان او تر ده وروسته د ده د کورنۍ ډېرو شاعرانو پښتو قصیده په صنعتي او فني لحاظ هم وپالنه، او د مضمون د تنوع له پلوه يې داسي غني کره چي اوس هغه د غوريانو او روښانيانو قصیده چي پرته له ستايني او تصوفه يې نور رنگونه، نه لرل په دوه ډوله مضامينو وپسولله سوه، او هر راز ادبي ښکلا يې بيا مونده. اخلاق، حماست، افتخار، شکوه، غندنه، ستاينه، ښېگڼه او تلقين خو کله کله تصوف او توحيد او نور ډېر مضامين هم د قصيدې په ښکلولو کي داخل سوه. په حقيقت کي خوشحال خان د نوي قصيدې ژوندی کوونکی دی، پخپله دی د روښانيانو ادبي ضعف او کمزوری ته متلفت دی او په يوه خوږه او ښکلې قصیده کي خپلي ادبي کارنامې او د سابقينو احوال داسي بيانوي :

د خبرو ملک مي فتح په سمند کړ د سهيل غوندي مي ځان باندي څرگند کړ چي ښکاره يې د خبرو راته خوند کړ مسخره مي ارزاني خویشکی زمند کړ په خبرو مي د هر يوه ريشخند کړ د اورېشو په ډوډيو چي چا شخوند کړ د مشکو بنجاره مي مستمند کړ چي موزون مي په تقطيع د بحر بند کړ عذوبت مي د خبري چند در چند کړ په معنی مي د شېراز او د خجند کړ حقيقت مي د مجاز سره پيوند کړ	په پښتو شعر چي ما علم بلند کړ مدعي د توري شپې اور اورکی و يو په حال او په ماضي کي هسي نه و د ميرزا دېوان مي ومانډه په گوډي که دولت وکه واصل وکه دا نور وه کتلمې مي ورته سازي کړې د قندو لعل و دُر مي ورته وپيل د نظم هر کلام مي واردات دي يا الهام دي په تشبيه او په تمثيل او نزاکت کي په تازه تازه مضمون د پښتو شعر د بوستان وني مي واړه پيوندي دي
--	--

رښتيا هم دا ده چي تر خوشحال خان دمخه د پښتو قصیده د روښانيانو په دور کي داسي وه لکه چي سړی اورېښينه ډوډۍ خوري، خو اوس په خورتيا او خوند او کيف کي په الهامي ډول او تازگي د خواجه حافظ او کمال خجندي د کلامه سره سياله سوه. د خوشحال خان په قصیده کي د چا غندنه يا ستاينه يا کومه صله او گټه مقصد نه وه، د ده کلام د زړه الهام او د محبت کمند و.

نه مي سود نه مي مقصود شته په دا کار کي
محبت زما په غـاړه دا کـمند کړ
عشق ته تر اورنگزېب پاچا بهـتر يې
چي خوشحال دي په عالم کي سربلند کړ

د خوشحال خان د قصايدو دېوان ټول تر دوه زره بيته پوري رسېږي، چي ما په ۱۳۱۷ ش کال له کندهار په بشپړ ډول خپور کړی و. په دې قصيدو کي د پند او موعظت گټوره ذخيره، د پښتني اخلاقو او محسناتو ښېگڼه، د تعليم او روزني نکات او د

وطني سندرو خوندوره برخه، حمد او نعت، د جنگ او حماست خبري، د خپلي کورنۍ او قوم څخه گيلې مانې، د معيشت او طب او حفظ صحت لارښوونې، پسرلي ښکلي تشبيونه، منظر نگارۍ او غندنه او کله کله هزل او ملنډې هم سته. نو په لنډو الفاظو بايد داسي ووايو، چي:

د خوشحال خان قصيده د ده د شعر يوه جامعه برخه ده، چي د شاعر پياوړتوب او فني اقتدار او ادبي مهارت ښه ښکاره کوي. هم د فرخي او منوچهري د قصايدو صنعتي ښېگني لري او هم د سنايي د حکمت او موعظت معنوي مزيا پکښې پراته دي او هم د پښتو او پښتونوالي يوه رڼه هينداره ده. د خپل زوی نظام په وېرني بولله کي وايي:

څه داغونه ږدې پر زړه باندي فلکه خدایه ته خو ستمگر نه یې دا څه کړې په لحد کي هغه مخ خورې په چنچو کشکي ځوان د پښتانه په ننگ کي مړ وای چي د قام په ننگ کي ومړ هغه زویه	چي نظام دي له ما بېل کړ خوا یې ډکه خلقه دي په دا کار کړه هکه پکه چي د هیچا پرې پېرزو نه وه ځوانکه نه چي گور لره روان شو له تلته په عالم کي د خپل پلار غاړه کا لکه
--	--

په شرقي شاعري کي خو تل شاعر تش ستاينکی وي، دی د دلاورانو او جنگياليو مېړو جنگي کارنامې او بهادری ستايي اما پخپله د جنگ ډگر ته نه ورځي. خوشحال خان د شاعرۍ سره سره يو جنگي سردار او د جگړې د میدان توريالی سپاهي هم دی. نو ځکه د ده وينا په جنگي مناظرو او د تورياليو په ستاينه کي پر يوه واقعي او حقيقي کيف بنا ده او تل له ځانه حکايت کوي نه له نورو، او که کوم وخت د کوم توريالي ستاينه کوي هغه هم هغه څوک وي چي د ده تر مشرتابه لاندي توري وهي، په يوه قصيده کي خپل زوی بهرام ته وايي:

خو دي توان توفيق رسيري بېرون مه شه ته د چا و جام ته هيله اميد مه کړه يا تکیه د يوه خدای ده يا د توري که دي نفش د توري کښېني راته غوړ کړه ښه ځوانان به خپل هوډ پرېږدي له لاسه که تل توري غشي خوري ماتي د جنگ وړي	په هر دم د پښتانه له ننگ و نامه حريفان دي باده نوش وي ستا له جامه په جرگو مرکو نه شي کار تمامه کامروا به شې هاله له هره کامه که یې سر شي د خوني مزي تر ژامه مرد به سوړ نه شي په زړه له انتقامه
--	---

په يوه بله قصيده کي خپل وروستنی ارمان او د فلک د ناوړو سره ډغري وهل داسي ښکاره کوي، چي د شاعر لوړ همت او پر ځان ويسا ځني څرگندېږي:

مرگه ! هومره مهلت راکړه په جهان کي
چي جمدرد مدعي په وینو سور کړم
که یې درست د مټو زور راته ښکاره کړ
بيا فلک سره کشتي په خپل دستور کړم

د خوشحال خان د قصيدو د منظرنگارۍ او د بهاري تشبيونو ډگرېز او تخلص ځای بيرته هم هغه د پښتونوالي ښکلي دنيا او د ننگ او ناموس تود کانون دي. په يوه غزا قصيده کي په تشبیب داسي پيل کوي:

د نورو زمنت پر باغ دی پر صحرا هم
نوراني یې شي له فیضه هغه دا هم

دا بهاري تشبیب خو ډېر ښکلی دی، اما داسي ښکاري چي شاعر د بند او له وطنه د ليري تابه په حال کي ویلی دی نو ځکه

د قصیدې په تخلص لهجه داسي وړاوي :

د قفس بلبلې ژاړې گرياني کا په هغو زما سلام ما دي هم یاد کا څو بهاره مي بې ميو معشوقو ځي	چي به چيري په گلگشت والوزو بيا هم په گلزار کي چي نگار لري صهبا هم دا خودرای فلک څه چاري کا په ما هم
---	---

دلته د شاعر لوړ همت او د پښتونوالي غرور بيا ښکاره کيږي، پخپل ارت زړه کي د جهان غمونه ځايوي او له دنيا او مافيه څخه استغنا مومي، وايي :

چي و خپلي کامراني ته مي شا کړه د منت دارو که مرم په کار مي نه دي د پرښتو امين منت دئ په دعا کي د جهان غمونه واره پکښې ځای شول	غم اندوه د فلک نه لرم پروا هم که علاج لره مي راشي مسيحا هم لا جرم ورځني پټه کړم دعا هم شکر دا چي زړه يې لوی راکړ و ما هم
--	---

په دې دوني جنگي او حماسي تاو او د پښتونوالي په شورماشور کي خوشحال خان د سنابي په دود د حکمت او موعظت ويناوي هم لري، چي سړی له دې مادي دنيا څخه د يوې بلي معنوي نړۍ په یاد کي هم اچوي، لکه چي په يوه اوږده قصيده کي وايي :

مخ د هغو تور شه چي يې ميني نفساني دي
يوه مينه باقي ده نوري کل ميني فاني دي
مه کړه د نس نغوته د هوا په لوري مه ځه
واره د نس چاري شيطاني نه رحمانی دي

د قصیدې په پای کي شاعر خاصه روحاني جوله ښکاره کوي، او د خپل زړه د مقاصدو د پوهولو له پاره کوم ترجمان ته هم اړتيا مومي، وايي :

چا و ته ويل کړم ترجمان نشته په منځ کي
زه سمرقندي يم ياران واره ملستاني دي

خوشحال خان او د ده زامن او لمسي لکه د پښتو ادب په نورو ځانگو کي چي د استادۍ لاس لري او زموږ ژبه د دوی د ادبي تخليقاتو مرهونه ده، قصيده هم د دوی په ادبي مکتب کي په ښه ډول روزل سوېده، او د ادب دې ځانگي ته هيچا دوني پرورښت نه دئ ورکړی لکه د خټکو درنې کورنۍ چي په دې ښکلي بڼ کي رنگي او مسوونکي گلونه زرغونه کړيدي. اشرف خان هجري او عبدالقادر خان او گوهرخان زامن او شيدا د ده لمسی د قصیدې پياوړي روزونکي دي، چي له دوی څخه د پلار په شان ډېر غرا و بليغ قصايد په پښتو ادب کي پاته دي او که د دوی دغه زېبا او خوندور آثار نه وای نو به د پښتو څولۍ د قصیدې له ښکلو گلونو څخه هم تشه وای. د دوی په زمانه کي د هند د بابري کورنۍ تاړاکونه پر پښتو جاري وه.

د مغولو دا تېری او ناتار خو د دوی له پاره تريخ و مگر د پښتو په ادب کي يو خاص باب پرانیتي دئ، ځکه دا سرداران شاعران چي به له وطنه ليري سول دوی به د احساساتو رقت او د قريحي حساسيت او د زړه نرمي بيا مونده او دغه صفات د ښه او مؤثر شعر په تخليق کي ډېر اغېزه ور دي.

اشرف خان هجري:

اشرف خان هجري چي کله کله ځان روحي هم بولي د خټکو دکهول يو پوخ او پياوړی قصيده سرا دی. د ده په قصيدو کي د وطن د بېلتانه درد او سوي پټ پروت دی او دې بېلتون د ده کلام ته خاص اثر او رقت او د آتشیو احساساتو تودوالی او د وطني اشعارو خاص رنگ و آهنگ ور بخښلی دی. د دکن په منفا کي د روه دغه شېرین نوا بلبل هسي درافشاني کا:

ما هجري ته يې هجران دکن لمبه کړ

ځکه تل د يار له غمه در افشان يم

هجري د هنر دوست او د فنان ذوق خاوند و په يوه اوږده قصيده کي د هنر لوړ مقام او د پښتنو شاعرانو هنري منزلت ټاکي او په انتقادي نظر د دوی هنر تجزيه کوي، دا قصيده داسي شروع کيږي چي په ادبي اصطلاح يې مقتضيه يا محدوده بولله کڼلای سوي، ځکه چي کوم نسيب يا تشبیب نه لري:

د مردانو بېلایي علم و هنر دی د هنر پېشه زېور د زیرکانو	آرایش د گلرخانو په زېور دی هر چي فخر په دولت کاندې بقر دی
---	--

د هجري په نظر کي آرټ او صنعت په دې نړۍ کي يوه لایزاله پدیده ده او په داسي حال کي چي نور اعتبارات نهستي کېدونکي دي فقط هم دغه صنعت د نړۍ ښکلا ساتي او خپل اثر جاویدان پریږدي، دی وايي:

په اقبال د دهر ځای د غرور نشته په هغه یار فرزانه کله نازېږي مهرين یار تر علم نشته په دنیا کي که عالم په علم جوړ ملک يې بوله	د بقا زوال يې ژر لکه دیگر دی چي يې نن په غیږ کي یو سبا دگر دی په دوه داره مدعا لره رهبر دی بلکي لا تر پرښتو نه ښکوتر دی
--	--

دلته هجري د شاعرۍ فن ته ورګرځي او داسي يې ستايي:

هر صفت چي خالق ايښی په بنده کي هیڅ تمیز به يې ونه شي له حیوانه گويايي اگر چه کسب د انسان ده که سبب يې گويايي د زبان نه ده	تر همه وگويايي والا کهر دی خو په ژبه آل ممتاز دیو البشر دی ولي هر چي سخنور هغه بهتر دی سکه په څه بلبل په طيروي سرور دی
--	---

دلته هجري د خپل قوم د هنري فعالیت لږوالي ته ملتفت کیږي او پر دغه تریخ حقیقت په داسي ډول اعتراف کوي چي د ده نقاد نظر ځني ښکاري:

دانايي حکمت نصیب د سرو مغولو پښتون ذات چي رب پیدا کړ له ازله که همه قوم پره کړي سر له سره	پښتانه ته جهل خوړ لکه شکر دی دود د علم و د هنر پکښې کمتر دی دا حکمت په څو مکانه مقرر دی
---	---

هجري د خپل پلار په استادۍ او فني مهارت ویاړي او ځان يې مستقیماً خلف او شاګرد ګڼي او وايي:

اولاً به د استاد له حاله وایم په پښتو ژبه چي شعر چا بیان کړ څه خوبې د هغه نمر وایې مهجوره ټول یې وسپاره په ما سریر د نظم نن حریف د ځواب نه وینم په دور زه محتاج د شاهد نه یم په دا قول که څوک خیال د جدل کا زما له نظمه	چي یې شعر جهانگیر لکه قمر دی د همه وو نظم ستوري دي دی نمر دی چي یې نوم دهر نیولی سر په سر دی هغه نمر چي نن د خاورو په بستر دی نه مي یو له مړو په شعر برابر دی په راستي مي دا غرا شعر محضر دی دغه گوی دغه میدان دغه احقر دی
--	---

زبیا شعر هسي زړه د هجري یووړ

لکه زړه د سفله وړی سیم و زر دی

د هجري په کلام کي د پخوانو قصیده گوینانو اغېزې لفظاً او معناً ښې ښکاري، تاسي دمخه ولوستل چي شیخ اسعد سوري د پښتو پخوانی بولونکی يعني قصیده سرا د امیر محمد سوري پر مرگ څنگه له فلکه سره گیلې مانې کولې، او څنگه یې د هغه وېرنه يعني رڼا په مهارت او غني لیاقت سره ویلې وه، اوس د هجري یوه شکوه هم وگورئ، چي د هغه زاړه فکر او بلاغت بڅرکي ښه پکښې ځليري او د منظرنگارۍ او استعارې کمال ځني ښکاري :

هسي چاري په انسان ولي سما کا کیفیت یې مشابه له بازیگرو ماه و نمر جوړه مهرې د حقه بازو توره شپه گویا پر ده د نېرنګیو سره مهره په لپو ونیسي تیاره شي زمکه سره لکه شهپر شي د مورانو د مراد باده څرګنده کا سړي ته نه به یار و یار ته وبخښي قسم دی بیا به کله درخو وکا سینګارونه نه به بیا آدم شمله په څېره کیردي د گردون هسي روش دی له ازله هر زمان چي خنجر وکاري د قهر د فاضل په فضیلت یې رقت نشته دا ویل به ارمان کیري په وگړي چي آخر وفا له مرده مونده نه شي	چي یې کار همه په خټ د مدعا کا نوی نوی مخ له غیبه هویدا کا په ماښام یوه په خوله بله پیدا کا و هر چا ته روزانه بازی نما کا بیا عطسه د شپې مصدره د سبا کا چي پیدا له فمه زاغ د زرو ها کا بیا یې ژر ور ځني پټه په جفا کا نه به څوک ځني حاصله تمنا کا چي لېمه د حسن سترګي یې جلا کا چي درخو یې سینه یخ په تماشا کا دوه مین په زجر تل سره سوا کا له ګدایه برابر لوی امرا کا نه یې توره لږ ادب له اولیا کا که قرائت یې په منبر باندي ملا کا مرد هغه چي په حیات همه تر شا کا
--	---

هجري دُر دي پیوسته د حقیقت کړه

کیفیت یې کاني زړه هم په ژړا کا

وگورئ د شاعر په فکري چاپېرکي تل د زمانې سیاسي او اجتماعي اوضاع اغېزه من وي. د اسعد سوري او د خوشحال خان د زوي رثايي قصیدې هم وېرني او شکوې دي خو هغه وخت د پښتو سیاسي عظمت د فکري استقلال او پر ځان ویسا او د روحي ټینګار او صلابت موند و، په ویر او ماتم کي هم شاعر له دنیا څخه فرار نه کاوه او د یأس او قنوطیت څپو نه لاهو کاوه، مګر د هجري عصر خو د مغولو د پردۍ سلطې او اقتدار د لوړتیا وخت و، دلته د پښتو ملي مرکزیت د دوو غښتلو

شاهنشاهيو تر منځ تري تم او خوشحال خان غوندي پياوړی سردار او د آزادۍ د جنگ نوميالی مبارز او اور ژبی شاعر تر خاورو لاندې سوی و، نو ځکه د هجري په کلام کې یو د یأس او ناامیدۍ رنگ ښکاري په کوم ځای کې چې اسعد سوري او خوشحال له خپلې وېرني او شکوې څخه هم د ژوند او قومي افتخار له پاره نتیجه راباسي هجري د ملي مړینې په گروم او ویر کې دنیا و مافیها ته شکوي او وايي :

مرد هغه چې په حیات همه تر شا کا

دا دئ د بلواکۍ او بدبختۍ لوی نښان، چې زموږ په قومي شاعري کې د مغولو د مظلومو او جفاوو څخه پیدا سوی و او پښتنو پوره درې سوه کاله د دغه اجنبي تاراکه سره مبارزه کوله، مگر سره د دې چې د پښتو ادب د دغې دورې په آثارو کې ډېرې المېې او د گرومې ډکې انگازې پاته دي، بیا هم پښتون مهجور شاعر خپل وطن او د خپل ملي ژوند او افتخار مرکز نه دئ هېر کړی، لکه چې هجري وايي :

که نصیب بنده بندي کړ په دکن کې
دامنگیر یې همېشه عشق د وطن دئ
د زړه باز یې د روه په زمکه گرزوي
که هجري په دکن ناست خالي بدن دئ

عبدالقادر خان خټک :

د خوشحال خان بل زوی عبدالقادر خان چې د (۱۱۰۰ هـ) کال په شاوخوا کې ژوندی و او د پښتو له ښو قصیده سریانو څخه و، دی د خوشحال خان د مکتب پیاوړی شاگرد دئ، او د شعر په ښېگڼو او ادبي مزایاوو کې پس له پلاره دی استاد گڼل کېږي.

د ده وروڼه هم د پښتو مقتدر شاعران دي خو پخپله اشرف خان هجري هم عبدالقادر پس له پلاره په لومړي پور شاگردانو کې گڼي او وايي :

اوس یې وایه حقیقت د شاگردانو
چې هر یو له دې هنره بهره وړ دئ
قادر خان که بحر بولم دروغ نه دي
چې یې فکر د اصلي دُرو مصدر دئ

د عبدالقادر خان له قصیدو څخه اوس موږ فقط نه قصیدې د ده په چاپي دېوان کې مومو، چې ما په (۱۳۱۸ ش) کال له کندهاره چاپ او خپور کړی دئ.

په دغو قصیدو کې ثنا، عرفان، حکمت، موعظت، رثاء، شکوه، انتقاد او منظرنگاري ټوله سته، او ځینې قصاید یې ښکلي تشبیهونه هم لري.

عبدالقادر خان د وینا په رواني او خوږتابه کې خپل پلار ته ورته دئ او په لفظ او معنی کې هغسې پیاوړتوب لري او غزل یې ډېره مستانه ده، مگر په قصیده کې یې روحاني رنگ غالب دئ او هغه مطالب وايي چې سنایي پس له خپلې فکري اوښتني پخپلو عرفاني قصیدو کې ويلي وه.

ښایي دا به د هغه څه اثر وي، چې عبدالقادر د خپل سیاسي کړاو او بېلتانه په وخت کې د نقشبندی طریقي د یوه مشهور عارف شیخ سعدي لاهوري لاسنوی کړی و او دغه طریقت به د ده فکر خاص هغو معناوو ته گرځولی وي چې د یوه مطیع مرید سره ښایي.

د عبدالقادر خان په غزلو کې شور او مستي او د تغزل ښکلې آهنگ او د شاعریت مظاهر ډېر سته خو په قصیده کې دغه مزایا لږ دي، که څه هم پر الفاظو بشپړ سلطه لري خو د فني تخلیقاتو اندازه یې په قصیده کې لږ ده او په واعظانه ډول خپل مطلب سډه ادا کوي. مثلاً د جهاندارۍ او سیاست د ښېگڼو په تلقین کې د ده له قصیدو څخه دغسې بیتونه راوړي :

چي د ظلم اور يې بل کړ په عالم کي پخپل ځان باندې ستم کا نه پوهيږي چي پر تله تر پلي لا د سپاره سخت دي لايزال دى سلطنت د گدايانو	ظالمان به ځان سوخته په دغه نارکا چي ستم پر بېوزلانو ستمگار کا بلوايي پر پلي ولي شهسوار کا د زوال وېره يې نشته نه يې ډار کا
--	---

د پښتو شاعرانو په وينا د مېړه او مېړنتوب د صفاتو په څرگندونه کي ښه ذخيره سته او دا د پښتو د اخلاقي شاعرۍ يوه غوره برخه ده. خو هر شاعر د خپل فکري استعداد سره د دغو صفاتو څرگندونه او خپره کړې ده او خپل نظر يې د مېړه د لازمي صفاتو په شرح کي ښکاره کړى دى، چي موږ له دغه ډول اشعارو څخه د هغه شاعر فکري سويه او د ده د تخيل مجاري معلومولای سو، مثلاً خوشحال خان د مرد په ستاينه کي د ده له پاره دغه صفات ضروري گڼي:

مرد هغه چي همتناک برکتناک مخ يې مخ قول يې قول عهد يې عهد چي خبره د پستۍ د بلندۍ شي په تمکين کي لکه سبر په پستۍ کي لکه گل شگفته روى تازه په باغ کي	د عالمه سره خور په زيست و ژواک نه دروغ، نه يې فرېب، نه تش تپاک په لويي لکه آسمان په پستي خاک په هر لور يې ځانگي ږنگري له تاک همېشه د ښو بلبلو پر بلغاک
---	--

د خوشحال خان د تصور او تخيل نيلى د مېړتابه په څرگندونه او توضيح کي تل د پښتونوالي او مادي نړۍ پر ډگر ځغلي، له ژوندانه سره اړه لري او د ژوندانه خبري کوي.

مگر د ده د زوى د تخيل چاپېريال بېل دى، عبدالقادر په تصوير کي د ملائيت ځيني نخښي ښکاري او داسي څرگنديږي چي د مدرسې او خانقاه ماحول د ده په قصيده کي اوڅار اثرونه پرې ايښي دي او هغه څه چي خوشحال خان د مېړتابه په لوازمو کي نه گڼل، د ده زوى هغه هم پکښې داخل کړي دي، او دا هم د عصر د هغي خاصي ديني روحيې اغېزه ده، چي د شرق اکثر اخلاقي شعر همدغه رنگ لري، حتى چي حضرت سنايي شاعر ته هم د دغي لاري تلقين کوي، او وايي:

تو اى مرد سخن پېشه! که بهر دام مشتی دون
زدین حق بما ندستی، به نیروی سخنندانی
چه سستی دیدی از سنت، که رفتی سوی بیدینان
چه تقصیر آمد از قرآن! که گشتی گرد لامانی

عبدالقادر خان د مېړه په ستاينه کي دغسي مادي او ديني صفات سره گډوي، د ده يوه قصيده داسي شروع کيږي:

مرد هغه چي په بخشش لکه درياب وي لکه مخکه هسي پست په تواضع وي په ثبات کي تر غره لا ثابت قدم وي تل يې وچولی د مياشتي غوندي ويل وي قناعت لکه هماغه په استخوان کا چي د ظلم لمبې بلي په عالم شي	په ښه بد باندې مشفق لکه آفتاب وي د واره عالم مرجع وي هم ماب وي په صفات او په نرمي کي لکه آب وي دوست دښمن يې له ديداره کامياب وي نه ظالم نه حرصناک لکه عقاب وي پرې بريان د ده خاطر لکه کباب وي
---	--

تر دې وروسته زموږ د شاعر په تصور کي د خانقاهي تلقيناتو اثر داسي ښکاري:

زړه يې ټينگ په مسبب نه په اسباب وي ورته يو جنت دورخ ثواب عقاب وي که په ناستي که په تللو که په خواب وي پټ څرگند له نواهي په اجتناب وي مناجات يې زدني علماً يا وهاب وي د وصال تر شپې لا تله د ده شتاب وي په لمبو د عشق سوخته لکه سيماب وي په باطن کي آبادان ظاهر خراب وي نه پر شوره، پر غوغا لکه سېلاب وي و احمق ته يې په پټه خوله ځواب وي درست وجود يې په معنا د مشک ناب وي په باطن کي تابعين وي يا اصحاب وي	په نعمت کي شکر کا په محنت صبر په قضا د حق راضي خرم خورسند وي يو زمان يې زړه خالي نه وي له يادو اوامر لکه سنت ادا کوينه که اشيا ورته ښکاره کماهي شي عام عالم ته ناست ښکاريزي په رفتار کي لاتاثيره يې بد بڼه لکه سره زر شي څو چي گرزني د دنيا په خرابات کي د ډک سيند غوندي آواز نکا بهيري د دانا سوال ځواب په ادب ورکا د ښو بوی يې په همه د يار پرېشان وي په ظاهر جامه له خلقه سره خلق
---	--

هغه مرد ولي گڼه عبدالقادره

چي عمل يې په سنت او په کتاب وي

وگورئ د فکري تحول آثار چي له پلاره تر زويه پوري يې خوني فرق کړی دی، د خوشحال ايډيل مېړه يو عالي همت او پر خپل بول ولاړ، رښتين او دروند او د ورين تندي خاوند پښتون دی، چي وسله يې پسرول او تکیه گاه يې فقط خپل همت او خپل مړوند دی. مگر عبدالقادر خان مېړه يو شاعر او صبور او له خدايه وېرېدونکی ذاکر او پر کتاب او سنت ټينگ او خاموش غوندي خانقاهي زاهد دی، چي تلقين يې هم هغه له دنيا څخه فرار او د نفس او ژوندانه او د هوا او د هوس د کوډغلي وراني ده.

عبدالقادر خان په يوه قصيده کي وايي :

د بقا بهبود يې هيڅ نشته فاني ده د دنيا د خلقو کار راته ښکاره شو دا چي ته يې وداني گڼې ناپوهه	په دنيا چي مينه کاندي ناداني ده د سېلاب په مخ يې کړې وداني ده د عاقل تر فهم عين ويراني ده
---	--

عبدالقادر د خپل پلار خوشحال خان او خپل ورور معظم پر مرگ رثايي قصايد هم لري، مگر د دغو قصيدو فکري جوله هم هغسي خانقاهي او ملايي ده، د کوم خاص او نوي فکر پرورښت نه پکښې ښکاري. خو سره د دې هم ځيني ادبي، د ويلو وړ معاني لري چي د خوشحال خان په وېرنه کي يې دغه بيتونه په ادبي لحاظ ښه دي :

له تودې تبغي مي گرمه ټټر لا ده اوس مي تل په وچو سترگو ستا ژړا ده له همدغو بهبوده گيله ځما ده	اوښکي هم د وچېدو له وېرې ولاړې د فراق په اور دي وسو نو مي وچ سو په بهانه د آه خپل دم راځني درومي
---	---

د خپل ورور د ځوانيمرگۍ او ښکلا تصوير داسي کوي :

پر هـغو رخسارو پرېوتلې خـاوري
شـمات يې چې په گـلو د گلاب شو
چي دا هـسي رنگ خـوانان پکښې پراته دي
په آسـمان باندي ډېر فـخر د تراب شو
غـواصي کوم د اوښـيو په درياب کي
نه يې مومـم معـظم دُر ناياب شو^{۱۵}

له دې لنډې څېړنې څخه په پای کې موږ دا نتیجه اخلو، چې عبدالقادر شاعر دى، خو مفکر نه دى، پر الفاظو او ادبي تعابیرو قدرت لري، مگر د فکر غولۍ يې تنگ او محدود او په خانقاهي تلقیناتو کې نغښتلى دى. له ځانه سره د فکر کوم خاص اسلوب او جوړښت نه لري، او لکه خپل پلار موږ ته د يوې خاصې فکرې دنیا نمایندګې نه سي کولای. خو که د عبدالقادر خان په شاعرۍ کې کوم کمال او ښکلا وي هغه نو د ده په غزل کې ده، چې د پښتو غزلې په څېړنه کې به موږ ده ته بيا پوره برخه ورکړو.

سکندر خان خټک :

د خوشحال خان د درنې کورنۍ يو بل ستوری د ده زوی سکندر خان د دېوان خاوند ښه شاعر دى. د ده له خپله کلامه ښکاري چې په (۱۰۹۰ هـ) کال د (۲۲) کالو ځوان و، نو يې د زېږېدو کال د (۱۰۶۸ هـ) کال په شاوخوا کې ټاکلای سواى. کله چې د (۱۰۷۴ هـ) کال په دريمه خور کې لوی خان د کورګانې پاچا نوکرانو ونيو او ډهلي ته يې واستاوه نو د ده کلې او زامن لکه جلال خان او سکندر خان او گوهر خان او عجب خان چې کوچنوتې وو، د خپلو مندو سره له اکوړې څخه د يوسفزو په سيمه کې بائيزو ته ولاړل، دا مطلب خان په خپله فراقنامه کې داسې وايي :

هغه ملـک واپه ثمر دئ

چي پکښې زما سکندر دئ

تر دې وروسته چې سکندر ځوانېږي، نو په اکثر وختونو کې چې د ده پلار او کورنۍ ته ور پېښېږي د ده نوم هم يادېږي، او په (۱۰۸۸ هـ) کال د امير خان صوبدار (حکمران) سره د خپل پلار په امر کابل ته ولاړ او تر (۱۱۰۰ هـ) او د خوشحال خان تر مرګه وروسته چې اشرف خان د ده مشر ورور د ډهلي پاچا اورنگزېب اته کاله بندي کې، د خټکو د خانۍ له پاره د خوشحال خان د ښيې ښوېدلې زوی بهرام خان او د افضل خان د اشرف خان د زوی تر منځ شخړې روانې وې، سکندر خان د خپل وراره پر خوا و، دى پخپله وايي :

د پېښې وار اوس پر سکندر راوړه فلکه

رقص دي وکړ د منحوس بهرام په کام

په شلمه د رمضان په جان کړکي

افضل خان سره يکرنگ په اهتمام

که تاريخ د سن و سال غواړې له مانه

د ابجد په حروف عين غين، لام

جانه کړ له پېښوره شرقي پلو ته د چرات په جنوب کې د آدمخېلو اېږدو ځای دى او دغه واقعه د (ع ۷۰ + غ ۱۰۰۰ + ل ۳۰ = ۱۱۰۰ هـ ق) ده. د ده د مړينې کال موږ ته نه دى معلوم، خو دوني پوهېږو چې تر شعبان (۱۱۱۶ هـ ق) پورې ژوندى و، چې په همدغه تاريخ يې د خپلو زامنو ویرنه (مړينه) ويلې ده او د افضل خان په تاريخ مرصع کې هم د ده احوال لږ و ډېر راغلي

^{۱۵} دغه بيتونه (د پښتو ادب په تاريخ کې قصيده) نومي کتاب کې نسته.

دي.

د سکندر خان د شعر دېوان د پېښور اداره اشاعت چاپ کړی او دوهم ځل په (۱۹۶۲ م) کال خپور سوی دی، چې د ښاغلي دوست محمد کامل په اهتمام او مقدمه ښکلی دی، او غزل، قطعه، رباعي او قصاید لري. د ده غزل لطافت او خوږوالی او پر مضمون آفرینی باندې قدرت ښیي، تعقید او ابهام نه لري، په ساده الفاظو او ترکیبونو کې مضامین ځایوي، دا غزل یې د نمونې په ډول زه انتخابوم :

غورکانه کړه د غمازو و پېغور ته د یار خیال راغی و سترگو ته شرمیرم نرګس هسي ستا شهلا سترگو بیمار کړ د هجران لمبې یې لا لیدې سوزاني له هغو خاورو د اعذار لاله پیدا شه خط و خال چې یې رقیب و ته څوک ستایي درست صورت مي لکه کسی شو له شوقه پر قوته لینده وشلوي ژر ژبه حال دي هیڅ راڅخه پټ نه دی "سکندر"	مزرې نه گوري د سپوږمې شورو ته چې دا څه عزیز مېلمه راغی و کور ته په قوت شو د همسا له مزي پورته ځکه خان هندوي واچوه و اور ته چې یې داغ د ښکلي مخ یوړ و گور ته د مصحف توري نقطې ښایي و کور ته چې دیدن د هغه یار کړم و هر لور ته زوره ور څه دی د چرخ و هومره زور ته په فراق کې نارې مه وهه په زور ته
--	--

"سکندر" زړه غم ته ورکړ راشی گوری

په ساتنه یې خس و سپاره و اور ته

دلته د چاپي نسخې په دریم بیت کې "ستا شهید سترگو" راغلی دی، چې معنا نه لري، او باید صحیح یې شهلا سترګي وي. په آخر بیت کې "و غم ته" د بیت وزن وړاندوي، باید (و) حذف سي.

د سکندر د کلام په ټولو اقسامو کې د تصوف او عشق او مینې او اخلاقو ښه مضامین سته او داسې ښکاري چې د ده له شاعرانه طبیعت سره ادبي مطالعات او ګڼ معلومات هم مله وه، او وینا یې هم پوځوالی او صلابت لري او هم خوږوالی او سلاست.

د ده په ګرده شاعري باندې تبصره د دې ځایه سره مناسبه نه ښکاري، ځکه چې زموږ څېړنه تش په قصیدو پورې اړه لري او دا د ده د دېوان دوهم ټوک دی، چې له (۲۱۳) مخه شروع کېږي.

د سکندر ادبي او شاعرانه مړوچي او د هنر تجلا د ده په غزل کې تر قصیدې ښه ښکاري، نو دی په حقیقت کې غزل ویونکی شاعر دی، چې کله کله قصیده هم وایي، خو قصیده یې نه د غزلو ښکلا لري، او نه د قصیده سربایي آداب او لوازم. دی پخپلو قصیدو کې نېغ په مطلب شروع کوي، تشبیب یا نسیب او تمهید نه لري، ردېلو خپل مقصد وایي او د کاکړو په اصطلاح (یوګای) کوي، او هغه په څه پیرایه او تمهید خبرو کې نه نغاړي. مثلاً اخلاقي قصیده او د نصیحت وینا یې داسې ده :

ته چې فخر په مردۍ کړې د بابا دروغزن، زاني، ممسک به سردار نشي مه بدګوی شه مه فحاش شه مه زود رنځ شه لکه زمکه هسي پست همېشه اوسه	رانبکاره دي شوه مردی درومه بابا هم بخیل، قول بیعت چې کا ابا په ښه خوی کې آراسته اوسه زبیا چې ښه بد درباندي ځي سبا بېګا
--	---

په دې ډول دا قصیده شل بیته ده، خو نېغ نصیحت دی، کوم شاعرانه هنر یا د مضمون ښکلا نه لري، او لکه د یوه اخوند

غوندي وايي : "ښه کوی بد مه کوی!".

سکندر خان خو حساسه طبعه لري، شاعر دی، د کلام قدرت یې په غزل کې ښه ښکاري، نکته آفرین دی. د دغې غزلې په هر بیت کې یوه ښکلې معنا لري. په دوهم بیت کې د یار خیال او عزیز مېلمه او په څلورم بیت کې د نرګس ناروغي او په همسا پورته کېدل او د یار توري سترګې او په پنځم بیت کې د ستي کېدلو علت او په شپږم بیت کې له خاورو څه د لاله ګل راتوکېدل او په اووم بیت یوه صوفیانه نکته او د جهاني جمال څلا داسې تخیلات دي، چې په پښتو کې یې د تعبیر او تصویر او قوت بیان ښې نمونې ګڼلای سو. د اووم بیت جمالي ارزښت د دري د دې بیت سره اوږه پر اوږه درېږي :

در هر چه بنگرم تو پدیدار بوده یی

ای نانموده رخ تو چه بسیار بوده یی

نه پوهېږم چې سکندر خان د خپل طبیعت دغه استعداد او قوت او نازکي او لطافت ولې په قصیده کې نه دی ښکاره کړی؟ د ده د پلار او ورور هجري ځینې قصاید خو ادبي ښکلا په پېخرو پېخرو لري. په دې مطلع :

ځینې څه کارونه شي په دا جهان اوس

خصوصاً فتنه فساد په دا ایوان اوس

وګورئ بې له کومه تمهیده یا نسبیې نیغ خپل مطلب ته ورننوزي. دی حق لري، چې د خپل عصر له ناوړو څخه شکوه وکړي، ځکه چې د زمانې غالبو ظالمو حکمرانانو یعنې د دهلي پاچهانو د ټول هند ثروت او د مظلومو وینې زېښلې، او د ډهلي او اګرې مانۍ یې په جوړولې او د ملوک الطوائف ډمامې پر ګرده نیمه وچه باندي ډنگېدلې. دغه ټول فسادونه چې سکندر پخپله قصیده کې ځای کړي دي، تاریخي واقعیتونه دي او د فیوډالي نظام طبیعت او خاصیت هم دغه دی.

وګورئ ! د شاه جهان زوی راولاړېږي او خپل پلار نیسي، په زندان کې یې غورځوي، خپل ورور تر غاړه نیسي او خوله یې ورپټوي، پر ګرد هندوستان باندي د لمن الملکۍ (؟) نغاړې وهي. دلته به د مظلومو بزګرانو او خواریکښانو او بېوزلو رعیتو حال څه وي؟ سکندر په دغه قصیده کې وايي :

ځای (بې) ونيوه دروغ، مکر، بهتان اوس

چې هر لور آه و فریاد کا رنځوران اوس

نه هغه لعل و یاقوت له بدخشان اوس

چې تمامه مزکه وکاګلستان اوس

په ښه نام واړه حیات دی په دوران اوس

چې لایق د سلطنت وي په دوران اوس

مروت، وفا، رښتیا له دنیا ولاړل

که پخوا دهر بهار و اوس شو منی

نه هغه لولوګوهر له دریا ووزي

نه هغه باران په وخت له اوړو اوړي

د ماضي ایام شاهان به کوم کوم شمارم

یو د دوی غوندي ځما په عصر نشته

په دې ډول سکندر د خپل عصر ټول معایب او ناوړي په دې قصیده کې رابرسېره کوي، او د خپل چاپېر د خلکو اخلاقو او سلوک ته د انتقاد ګوته نیسي :

^{۱۶} په اصل (کې) مګر غلط چاپ سوی دی.

په راتلل د تنگسې څه په اورېدل که د یار د بېلتانه په تیر زخمي شي درې څلور چي سره ناست وي مه ور درومه	لور په لور درڅخه لاړ شي همهرهان اوس په طلب يې طالب مشه د درمان اوس سراسر دي په ورتلل کي وينم زیان اوس
---	---

د سکندر د عصر په ټولنیز ژوندانه کي د ریاکارو او مغرضو شیخانو ډله هم د ګوتینوي وړ وه، دی حقیقي شیخان او د صافو زړونو خاوندان او هغه رهنمایان چي په فساد او ناوړو ککړ نه وي ښه بولي، خو پر ریايي او کرغېړنو مدعیانو باندي داسي انتقاد کوي :

که بازید وکه ذوالنون واړه ښکاره وه د عالم له بدخویی پوشیده اوسي پکښې اور دئ د ټکۍ وېسا پر مکړه پندارونه يې پراته پر سجاده دي شب و روز چي تسبیح اړوي په لاس کي د دنیا په جمعیت په فکر و غم دي روایت د معتبر کتاب منسوخ کا	هسي نه وایم چي نشته بزرگان اوس په جبال او په ځنگل په بیابان اوس چي لړلي په ایرو ویني جوگیان اوس په دا مکر فن اکثر وینم شیخان اوس خپل حساب کاندي د زرو عالمان اوس په زانو مراقبه شي متقیان اوس چي سکه د زرو وویني قاضیان اوس
--	---

دا خو د ریاکارانو او زاهدنمایانو او رشوت خورو قاضیانو غندنه وه، چي د سکندر خان د عصر د ټولني په ورانۍ او اجتماعي فسادونو کي بې برخي نه وه، اوس د دغي اجتماع د فساد بل اړخ وګورئ :

بېګانه ورته قرین وینم تر خپلو جاهلان ورسره خوښ په مسند ناست وي سیه تور داغ يې ښکاره د زړه په سر شي ویني سرې د مظلومانو نه دي څه دي؟ رحمدل، خدا ترسان به عامل نکا په کښتونو يې د ملک باران نه ووري	خوی خصلت د سردارانو شو دا شان اوس د عالم التماس نه وروړي دربان اوس چي له کوره د ده ووزي سوې نان اوس چي پرې سقف ستني رنگ کا د ایوان اوس دا ظلم به علمدار وي ظالمان اوس چي په ځای د ابر ژاړي یتیمان اوس
--	--

دا قصیده د سکندر د عصر د اجتماعي حال او د خلکو د ژوندانه او مسلطو طبقاتو د تېریو او ناخوالو هینداره ده، او که يې موږ په قدیم ادب کي نظیر وغواړو، نو د ناصر خسرو یا سنایي د ځینو قصیدو سره به شباهت ومومي. ځکه دغه دواړه شاعران دغسي د خپل عصر ناوړي غندي او سخته انتقادي ژبه لري.

د سنایي ځیني اخلاقي او اجتماعي ګټه وړي قصیدې هم کوم تشبیب او تمهید نه لري، نېغ په نسیب او انتقاد پیل کوي، او سکندر هم په قصیده کي د سنایي غوندي نقاده او نېغه لهجه لري. تاسي دلته د سکندر د قصیدې منتخب یو څو بیتونه وکتل، چي د حضرت سنایي یوه دري قصیده هم دغه شانته مضامین لري، او ګمان کیږي چي سکندر دغه قصیده ضرور لوستلې او خپله پښتو قصیده به يې هم د سنایي د انتقادي او اخلاقي وینا تر اثر لاندې ویلې وي، واورئ د سنایي څخه یو څو بیته :

ای مسلمانان خلایق حال دیگر کرده اند
 از سر بی حرمتی معروف، منکر کرده اند
 کار و جاه سروران شروع در پای او فتاد
 زانکه اهل فسق از هر گوشه سر بر کرده اند
 پادشاهان قوی بر داد خواهان ضعیف
 مرکز درگاه را سد سکندر کرده اند
 ملک عمر و زید را جمله بترکان داده اند
 خون خشم بیوگان را نقش منظر کرده اند
 عالمان بی عمل از غایت حرص و امل
 خویشان را سخره اصحاب لشکر کرده اند
 خرقه پوشان مزور سیرت سالوس و زرق
 خویشان را سخره قیماز و قیصر کرده اند
 گاه خلوت صوفیان وقت باموی چو شیر
 ورد خود ذکر برنج و شیر و شکر کرده اند
 خون چشم بیوگانست آنکه در وقت صبح
 مهتران دولت اندر جام و ساغر کرده اند

د سنایي دغه قصیده د خپل عصر هینداره ده، او دا د شاعر هنر او د مروج کلام اثر دی چې موږ د اخلاقي او انتقادي شاعرۍ په ښېگڼو رودپرو، او تر ده وروسته ډېرو شاعرانو پخپلو ژبو کې د ده اغېزه منلې او د عصر د اجتماعي او واقعي مناظرو عکاسي یې کړېده. سنایي په پای کې وایي:

ای مسلمانان دگر گشته است حال روزگار
 زانکه اهل روزگار احوال دیگر کرده اند
 ای سنایی پند کم ده کاندین آخر زمان
 در زمین مشتی خرو و گاسرو بر کرده اند
 سکندر هم خپله قصیده داسي ختموي، چې د سنایي له کلامه سره یې شباهته نه ده:
 چې په دا مکر فساد زمانه وینم
 لا عجب که سلامت یوسم ایمان اوس
 نداره د نېک و بدو کړه سکندره
 چې څه چاري کا عالم په دا آوان اوس
 و هر بیت و ته یې گوښي گوښي گوره
 آینه ده د سکندر گوره جهان اوس
 اشرف خان هجري د سکندر ورور، پخپله یوه انتقادیه قصیده کې د ده شعر داسي ستایي:
 د سکندر شعر له څه سره مخی کړم
 طبیعت یې ډېر تر درو منور دی
 د اشعارو ملک یې همه په ژبه خپل کړ
 په سریر د نظم شاه بل سکندر دی

(د هجري خطي دېوان، ٤٤ مخ)

لنډه يې دا چې سکندر خان د خوشحال خان د زامنو شاعرانو په لومړي صف کې درېږي او په تېره بيا غزل خورا خوږه او د سهلو وړ او خوندوره ده.

گوهر خان خټک :

د خوشحال خان د درنې او د ستاينې وړ کورنۍ چې پښتو ادب ته کوم خدمتونه کړي دي، د دوی په سبب د خټکو کام د احترام وړ دي.

ما د دې کورنۍ پر قصيده سرايي باندي څېړنه او کتنه تر دې ځايه رارسولې وه، چې متأسفانه د دماغي او قلمي کارونو د ډېرښت په سبب داسي ناروغي راته پېښه سوه، چې بايد د طبيعت په سپارښت قلم کښېږدم، کتاب او کاغذ هم پرېږدم. ځکه نو پر سکندر خان باندي هم لنډ وړغېدم او د دې له پاره چې د خوشحال خان د زامنو څخه يو بل قصيده ويونکی ناپېژندلی نه وي پاته سوی، ناچاره يم چې دا بحث پوره کم او يو څو ټکي پر گوهر خان باندي هم وکارم.

راسی چې لومړی خوگوهر خان لږ څه وپېژنو :

دی د خوشحال خان له زامنو څخه دی، چې د خپل پلار سره له کوچنيوالي څخه تر ځوانۍ پوري په اکثرو سفرونو او جنگي واقعو کې ملگری و، (تاريخ مرصع، ۳۲۲ - ۳۹۶)، او کله چې خوشحال خان په (۱۱۰۰ هـ ق) کال وفات سو، ده په دغه مثنوي کې د وفات تاريخ ووايه :

خان خانان و قدوة افغان چون به هفتاد و هشت سال شده روز آدينه بود چون زجهان غرة ماه مهر بود آن حوت بيست و هشتم ربيع آخر بود چون زتاريخ فوت خان خبرم	آن حکیمی سر خردمندان چو الف بود، همچو دال شده رفت و ماندیم ما به آه و فغان که به لب می نهاد مهر سکوت که امین جان پاک او بر بود شده "زما رفت زین جهان پدرم"
--	---

(تاريخ مرصع، ٤٨٢ مخ)

تر خوشحال خان وروسته چې په قبيلوي رقابتونو کې افضل خان د اشرف خان زوی او د گوهر خان وراره بريالی او د خټکو خان سو، نو گوهر خان هم د خپل وراره سره ملگری و، خو د سياست چاري يې هغه ته پرې ايښي وې. وخت يې په علمي او ادبي چارو تېراوه، د ده دېوان ما نه دی ليدلی، خو يو غونډ او ضخيم مثنوي کتاب يې د قلب السير په نامه (٤٠٠) پاڼي ما د پېښور په موزيم کې کتلې دي، چې په ډېرش بابو کې يې د حضرت محمد (سیر او انساب او احوال او د خلفای راشدينو تاريخ د ډېرو عربي او فارسي معتبرو کتابو په حواله ترجمه کړی دی، او د پښتو نثر په غورو آثارو کې راتلای سي.

گوهر په دې کتاب کې ځای پر ځای خپل اشعار لکه غزل، قطعات، رباعيات او تغزلات او قصايد راوړي او د کتاب نثر په ښکلی کوي.

دا کتاب يې په (١١٢٠ هـ) کال د خپل وراره افضل خان په نامه کښلی او د دغه اديب او مؤرخ او مقتدر خان ادب پالنه او د پښتو کتابونو را ژوندي کړنه يې ستايلی ده.

دی وايي :

"اگر چه پښتو ژبه په علت د دورنښنۍ هونډه لذت نلري چه عربي او فارسي سره نسبت شي، لیکن از راه ضرور پښتو ته هم په پښتو ويل بهتر دي، او سنت الهي هم پدا جاري دی. هر کتاب چې به نازلېده، هم د هغه قوم په ژبه به نازل شه، دا پدا چې د هر چا پخپله ژبه فهم کيږي :

دوه ياران چي راز د زړه تر بله نمايي
 بایده دئ چي پخـــــــــــــــپله ژبه وايي
 د فارسيانو کن مکن ويل څه سود کا
 پښتنو ته کړه مکړه ويل ښه ښايي
 د کتاب د مضمونونو په ترڅ کي ځيني مفيدي اخلاقي او اجتماعي ټوټې داسي ځايوي :
 مال چي دي وخور، هم هغه ستا دئ
 چي له تا پاتو شي نور د نور چا دئ
 که دي څه وښنده د خدای په لوري
 مال دي هم دا دئ مال دي هم دا دئ

د گوهر خان د فکر جولانگه هم هغه ديني او مذهبي چاپېر دئ او دغه کتاب يې هم په ديني احساس او روحاني داعيه د ديني لويو لارښوونکو پر احوال کښلی دئ. نو ځکه د ده قصيده هم دغسي رنگ لري او په ديني پيرايو سماليږي.
 د قلب السير په سريزه کي د حمد و ثنا يوه ډېره اوږده قصيده لري چي د حضرت محمد (پر نعت او دعا ختمیږي، او داسي ښکاري چي سړی په مسجد کي د يوه ژبور اخوند خطبه اوري، دا قصيده داسي شروع کيږي دلته نو په صنعت التفات لوی څښتن ته خبره اړوي :

نه د خيال د عقل کار شته ستا و ذات ته
 انبيا دي سرگشته په دا اسرار شي
 وروسته بيرته له مخاطبه، غايب ته ملتفت کيږي :

څه عجب خرگاه يې روغ کړ بې ستونه
 پکښي نور کارون ... چي بې رفتار شي (؟)
 څه عجب فرش ترو لاندي غوړولی
 بيا پر جوړ، جبال، اشجار، دريا ثمار شي
 ډېر تأثير يې په آفتاب مهتاب کي ايښی
 هم له نوره يې روشن ليل و نهار شي

دا دئ له دغي قصيدې څخه د نعت خو بيته :

محمد يې کړ پيدا له خپله نوره
 عرش و فرش يې کل روشن پدا انوار شي
 دی سلطان دئ اولوالعزم د انبياوو
 د آدم او د حوا پرې افتخار شي

قصيده خورا اوږده ده، دلته نوره نه ځاييږي. مقطع يې په شاعرانه وياړ ختمیږي، مگر ښاغلي لوستونکي په ذوقي توگه دا ټاکلای سي چي گوهر خان به په دغه افتخار کي څوني برخه لري؟
 ښه يې وپيل ګـوهر په تار د نظم
 آفرين دي پدا هسي شان اشعار شي

(د قلب السیر له خطي نسخې څخه)

تر هغه ځايه چې د گوهر خان نظمونه او نثرونه لیدل سوي او پیدا سوي دي، موږ ده ته د خوشحال خان په شاعرانو او لیکوالو زامنو کې دریمه برخه ورکولای سواي، ځکه چې د ده په تخلیقاتو کې هنري ښکلا او شاعرانه لطافت لږ ښکاري، او په فني لحاظ یې ناظم بللای سو، نه شاعر.

د گوهر خان د وفات نېټه نه ده معلومه، خو د قلب السیر له سريزي او د ده له ويناوو څخه ښکاري چې په (۱۱۲۰ هـ ق) کال سپين بيري او د کورنۍ مشر و. خپل وراره افضل خان ته د کشر په خطابونو سره دعاوي کوي، او د ده توفيق د قوم او ژبي په خدمت کې غواړي.

کاظم خان شیدا:

کاظم خان شیدا د خټکو د کورنۍ د ادبي گلستان وروستی گل او د هغه آسمان آخرنی ځلاند ستوری دی، دی د خوشحال خان کروسی او په څلور پښته د خپلي کورنۍ د ادبي روایاتو حامل و.

کاظم خان په داسې محیط کې پیدا او لوی سوی و، چې نیکه او پلار او ټول تربونه یې شاعران او لیکوال او مؤلفان وو او له دغسې ادبي چاپېره حتماً په ټولو ادبي روایاتو او فني عنعناتو خبر سړی راوړي.

اما د کاظم خان په شاعري کې چې غزل یې لویه برخه ده یو راز لفظي او معنوي بدعت ښکاري، ځکه چې ده د فارسي ادبي تعبیرو او د عربي غریبو الفاظو راوړلو کې داسې افراط کړی دی چې یقیناً یې د ده شعر د پښتو له ادبي معمول سبکه لیري کړی دی.

د کاظم خان د دې فکري او لفظي تحول د تحلیل له پاره موږ مجبوره یو چې د ده د ژوندانه محیط او د عصر ادبي جریان وڅېړو او ویې کورو.

د شیدا د ژوندانه دوره د هند د مغولو د آخرینو سوگلیو وخت دی، د ده مخي ته د فارسي د سبک هند د مقتدرو استادانو لکه کلیم او عرفي او فیضي او نظري ښکلي تخلیقات پراته وه، مگر هم په دغه عصر کې د سبک هند افراطي شاعرانو لکه بیدل او ناصر علي د شعر پر ادبي جریان دروند تسلط درلود، چې دغو استادانو په فارسي ژبه کې د تعبیر او ادا او موشگافی او نزاکت آفرینۍ او شاعرانه تلازماتو او استعارو یو نوی ور پراښتی و. حتی چې ځینو پخو د فارسي ادب استادانو دغه جریان کورې بدعت ګاڼه او سخت یې ګانده.

محمدعلي حزين چې له فارسي هند ته راغلی د ادب منلی استاد و، د دغه جریان داسې مخالف و چې ده به ویل: "که زه بیرته وطن ته ولاړ سم نو د خپلو ملګرو او دوستانو د خندا او ملنډو له پاره د ناصر علي تر کلام بل بهترین شی نه سم وړلای".

مگر میرزا عبدالقادر بیدل چې یقیناً د خپل عصر لوی پوهاند او صوفي او پوخ شاعر و دغه سبک یې داسې مقبول او د منلو او سهلو وړ کړ، چې وروسته دغه استاد ډېر پیروان او عقیدت مندان وموندل او یو خاص د ادب مکتب یې وپراښت چې حقاً باید د ده په نامه د بیدل مکتب ویل سي.

په پښتو ادب کې همدغه هندي سبک اغېزې وکړې او لومړی پلا حمید ماشوخل مهمند د دغه سبک ادبي موشگافي او تلازمات د نظري او عرفي په پیروي خو په معتدل ډول پښتو ادب ته راوستل.

مگر د حمید استادي دغه ده چې د پښتو د تعبیر قوت او رنگ او جوله یې پکښې خوندي کړه، او په دې کار کې یې له بې ځایه افراطه ځان وژغوره.

اما شیدا خو د خپلي کورنۍ په فیوډالي کړاو کې د سیاست ښکار سو او د عمر اکثره برخه یې په کشمیر او هند او رامپور کې له وطنه لیري تېره کړه او د سبک هند سره مستقیماً مخامخ سو او د هند د ادبي جریانه څخه یې درنې او سډه اغېزې قبولي

کړې^{۱۷}.

نوکه د ده په شعر کې موږ یو ډول بدعت او افراط کاري او د سبک هند د آخري عروج نخښي وینو، دی به ډېر نه گرموو، ځکه چې محیط خو حتماً د شاعر په فکر او سبک کې اثر کوي، او پخپله شیدا هم دې نکتې ته متلفت و، چې ویل به یې:

که نکات مي عجایب دي خاص به حسن د کلام وي خالي نه وي له صنعته په لوسته يې ابتهاج کړه	عبارات مي غرایب دي د معنی دقت يې عام وي عاري نه وي له رفعته آفرین مي په مزاج کړه
--	---

رښتیا دا ده چې شیدا د فنان ذوق او مضمون آفریني قریحې خاوند او ده په پښتو کې هغه کار کړی دی چې بل چا نه و کړی. نو لکه په فارسي کې چې د حضرت بیدل تخلیقي ادب خاص مقام لري او حتی مخالفین یې هم د فکري یوې خاصې ذخیرې په ډول مني او دغه گران بها پانگه نه سي هېرولای، دغسې هم د شیدا شعر او په خاص کړه بیا غزل یې د پښتو یوه خاصه او خوندوره پانگه گڼل کېدای سي.

د شیدا پر شاعرۍ باندې خپرېدنه او رغېدنه ډېر وخت غواړي، خو دلته زما د دې خپرني سره یوازي د ده قصیده اړه لري. ښاغلي بېنوا څو کاله مخکې د ده دېوان ترتیب او چاپ کړی، چې فقط د شیدا دوی قصیدې لري او یوه یې نژدې دوه سوه بیتونه ده.

د دې قصیدې تشبیب د منظرنگارۍ او د شاعر د نکتې آفرینۍ یو اوږد سجل دی چې داسې پیل کېږي:

بیا تحول شو د حمل گوره آثار څه بیان وکړم د گلو له افراطه یا چه چه د عندلیب په ښاخ د گلو یا خوبي په هر طرف د خرمیه یا په سر د هر زلمي زیبا گلونه یا له خیاله آشفته د دستار ولونه یا لباس د دلبرانو قسم قسم یا یې دور د خلخال او د خړیه یا نغمه د مغني په څو څو رنگه یا شوخي د رقاصانو په ادا کې یا هر دم باده نوشي د ساقیانو	شگفته په هر طرف تازه بهار یا انواع کرم د گلونو درته شمار یا جلوه د روان آب به سبزه زار سرسبزي د باغ و راغ هم د کوهسار یا په غاړه د خوبانو رعنا هار بې شماله توري زلفي تار په تار یا یې ټیک په تور اوربل باندې آشکار په خرام کې یې ادا د ژرنګهار ترانه یې د شیدا رنگین اشعار یا گرمي د حریفانو په خپل کار منعدم وینمه هوش د باده خوار
---	--

دا قصیده د شیدا فکري مجرا ښه راښيي چې د هندي ژوند نخښې پکښې تصویر سوي او داسې ښکاري چې شاعر د هندي بزم په رنگ پوره رنگېدلی و او هر څه چې ویني او هر څه چې وايي، ته واړغ یې د یوه هندي موشگاف ویونکي ږغ دی. وگورئ په دې بیتو کې شرري تخم او د بنفشې ږمنځ، او د غنچې پرده، او د برقي شعلې گرم بازاری او د گلو د اور لمبې ټوله

^{۱۷} د پښتو ادب تاریخ، د څلرم ټولگي له پاره، پر همدغه ځای پای ته رسېږي، وروستني ټول مطالب مي (د پښتو ادب په تاریخ کې قصیده) نومي کتاب څخه رانقل کړي دي. (م. روهیال)

هغه تراکيب او تعابير دي چي فقط هم د هندي سبک د آخري عروج په وخت کي د بيدل او ناصر علي له خولې اورېدل کيږي. خو د نورو په غورو کي داسي رغونه حقيقتاً غرابت او وحشت لري، او د محمدعلي حزين په تعبير فقط د خدا او منلېو وړ دي، شيدا په دغه قصيده کي وايي :

د غنچې له پردې مخ د گل ښکاره شي چي په سر لکه شعله يې حواله شي توري زلفي يې پرېشاني په سبا شوې پرېشاني د گل خرمن کړ گل فروشو په لمبه يې لکه دود د بهار ابر	د عروس غوندي په ډېر زيب و سينگار پس شرر د گلو تخم کړ گل کار شانه هيڅ د بنفشي نه ده په کار که د برق په شعله گرم دى بازار؟ افروخته په باغ و راغ د گلو نار
---	---

د هندي نڅا يو منظر داسي تصوير کوي، چي د دې فن کمال دى، خو رنگ يې داسي هندى سوي دى چي له پښتني ذوقه او د پښتو له تعبيرة ډېر ليري ښکاري:

خرخ وهل د دل آرام دي راته وايه په رنگين قالين رفتار کوي د رقص حنايي قدم چي اوس په قالين کيږدي په صفا يې د لقا قالين مرآت شي په صدا يې د هر زنگ او د کنگرو هم د مهتاب په چپ و راست په پېش و پس هم د سيم تن په هر طرف افراط د نقد	که فلک دى نن زما په کام د وار که صبا دى په گلشن کاندې گذار د کاشان اهل صنعت شه ځني زار د توتي نقش گفتار کاندې چغار هر نفس د شاهد باز خاطر افکار لکه خاص شي کواکب په انشار چي حاصل يې وي د فن کامل عيار
---	--

شيدا د دغو موشگافيو او صنايعو وروسته ځينو اخلاقي مطالبو ته گرېز کوي، او خپلي قصيدې ته د پند او موعظت رنگ ورکوي. مگر دلته هم منفي او فراري فلسفې ته هڅه کوي، چي دا هم د هند د روحاني محيط او د ده د ژوند د اوږدو محروميتونو نتيجه ده، وايي :

د دنيا اوج لړلې په ډېر غم دى اعتماد يې هيڅ په داد و ستد نشته انقلاب د زمانې تنده سپلې ده طاوسي تخت يې په شان د بڼې واخيست خپله خونه لکه مرغ د پيرگاه کړه	لکه کښېنوي عاصي په سر د دار کجبازي يې ده په مثل د قمار چي په هند يې وه راغلي دند و کار بيا يې تېر کړ تر کابل و قندهار چي محتاج نه شي په عمر د معمار
--	---

د شيدا دا فکري فراري اړخ خو اوس زموږ له پاره اخلاقي سرمشق نه سي گرځېدلای، مگر د ده ادبي زيار او رنگارنگ مضمون آفرينى او نوي تعابير خو زما په خيال پښتو ادب ته د يوې پانگي په ډول ډېر غنيمت دي، او که ده څه بدعت کړى وي، نو هغه به هم د بداعت حصه په شمېر راتلاى سي او دى به د ادبي شريعت په حکم په دې خپل کړاوي مآخوذ نه وي.

ځکه په ژبه کې باید تل د توسیع او ارتوالي وسایل موجود سي او د هر راز تخیل د تصویر له پاره الفاظ او تعابیر ولري. نو د مرحوم شیدا سخنگويي چې د پښتو په بحار کې د سوسن ژبه سره سایه کوله پر خپل ځای د قدر وړ ده، او موږ د شیدا زیار او مښود د پښتو ادب په تاریخ کې کورنې نه سو هېرولای.

د سوسن ژبه حیرت کړه سره سایه
چې شیدا په دا بحار کې سخنگوی شو
شیدا پیاوړی آرتیسټ و، خو افسوس چې د ده د آرت د ذوق له خپله محیطه لیرې د هند په مځکه کې پرورښت وکړی او هندي اداکارو په دې ساده پښتون نوري چاري وکړې، دی پخپله وایي :
په هندي ادا یې وکړې په ما چاري
زه شیدا په زړه ساده د روه افغان یم

د نورو شاعرانو قصاید

د خواجه محمد بنگښ قصیدې :

د یوولسمې هجري پېړۍ دغه نازکخیاله شاعر مور هغه وخت و پېژاند، چې د ده (۲۴) غزلي او شپږ قصیدې راوړتې پخپل کتاب گلشن روه کې په (۱۸۶۰ م) کال د انگلستان په هرتفورډ کې چاپ کړې، او بیا فادر هیوز په کلید افغاني کې هم ځای ورکړی، (د لاهور طبع ۱۸۹۳ م).

کله چې په (۱۳۱۹ ش) کال ما د پښتانه شعراء لومړی ټوک سره راټولواوه، نو مې د بنگښ پر احوال او شاعرۍ باندې فقط د گلشن روه او کلید افغاني په حواله لږ څه ولیکل، خو وروسته د ده د دېوان یوه خطي نسخه د مردان د پښتو یوه پوه ښاغلي حبیب الرحمن ما ته راوولېرله، چې تر اوسه راسره پرته ده، خو چې په (۱۹۸۵ م) کال د پېښور پښتو اکاډیمۍ د پرېشان خټک د مقدمې سره چاپ کړه.

خواجه محمد د خوشحال خان د زمانې سړی دی، چې هم د شاه جهان او بیا د اورنگزېب معاصر گانې سي، پخپله وایي :

هسي خوښ د تخت د پاسه خرم نه دی
چې عاشق د ستا په درکې خوښ خرم دی
(د دېوان ۹۳ مخ)

خرم خو د شاه جهان نوم دی، چې په (۱۰۶۸ هـ ق) کال خپل زوی له تخته راوغورځاوه. په بل بیت کې خپل معاصرت د اورنگزېبه سره هم داسې ښیي :

د اورنگ په پاچهی کې مې نیاو نه شي
زه خواجه محمد به ووزم و بل لور ته

نو موږ د ده د ژوندانه حدود له (۱۰۳۰ هـ ق څخه تر ۱۱۰۰ هـ ق) پورې ټاکلای سوای. دغه مطلب په لاندې دلیل هم ټینګېږي چې بنگښ په چشتي صابري طریقه کې د میا عبدالرحیم مرید و او د دې سړي پلار میا علي د شېرپاو اوسېدونکی بیا د اکبر پورې د اخوند پنځو مرید و، پخپله وایي :
چې ساکن د چشتیانو په سریر دی
شیخ حضرت عبدالرحیم زموره پیر دی

د اخوند پنځو بابا د مرگ کال (۱۰۷۳ هـ ق) دئ (خزينة الاصفيا، ۱/۷۹ مخ). نو بنگښ په درو وسيلو د اخوند پنځو د طريقت په سلسله کي داخل بلل کيږي.

د خواجه محمد بنگښ غزلي خو په لفظ او معنى کي د هنر ښکلا لري، هم يې قالبونه ښه دي هم يې محتوي ښکلې ښکاري، د تصوف په رنگ کي عاشقانه غزلي لري چي کله کله په اخلاقي او عرفاني گڼو هم پسوللي سوي دي، لکه د زړونو ماتول (نه آزارول) چي شاعرانو راز راز مضمون آفريني پکښې کړي دي، خواجه محمد يې په دې بيت کي څنگه په يوه حسي تشبيه سره تلقين کوي :

زړونه مه ماتوه لعل د بدخشان دي

بيا مشکل دي رغول د شکسته وو

په دې بيت کي د جناس او استعارې او تضاد اقسام څنگه سره يو ځای سويدي :

گوتې توري کړې په ما يې کړې راپوري

زه حيران يم ستا د سپينو گوتو تورته

د ښاغلي پوهاند رشاد په حساب د ده خطي دېوان (۱۸۱۳) بيتونه اوگرده (۱۴۲) غزلي او (۳۱) قصيدې لري، (ورمه مجله، ۲ گڼه ۱۳۴۸ ش)، او دغه نسخه چي په (۱۳۲۰ هـ ق) د حميدالله په بد خط کښلې سوېده، ډېر نواقص او ادبي عيوب هم لري، چي سړی ورته اريانيږي. ځکه چي د خواجه محمد ځيني غزلي خو د ده بشپړه ادبي استادي او پر لفظي او معنوي ښيگڼو باندي احاطه څرگندوي چي په عروضي اصطلاح يې خرم بولي.

او د ځينو بيتونو ضروري هجاوي يې کمي دي، يعني پزيرې کړي بيتونه لري. داسي گمان کيږي چي دغه به د کاتبانو گناه وي، چي د ده د ځينو بيتونو پزي يې ور پرې کړي دي.

د ده له يوې اوردې قصيدې څخه د اخو بيتونه ولولئ چي د شاعر د هنري کمال خلا ځني ښه ښکاري :

زړه راڅخه وړی دئ جمال د چشتيانو

سرې سترگي، سرې شونډې مجذوب حال د چشتيانو

واړه شهبازان د لا مکان سرونه کاندې

هسي رنگه تېز دئ پر و بال د چشتيانو

پټ په زړه کي تل لکه لاله وينه د زړه خورم

نشته دئ په ژبه قيل و قال د چشتيانو

دا څه سپورمى نه ده چي ځليري په آسمان کي

تللی په آسمان کي د آس نال د چشتيانو

زړه به د دردمنو لکه گل پرې وغورپوري

کله به راوالوزي شمال د چشتيانو

هيڅ ورته څرگند شوه د دنيا واړه شالونه

هر چي بې اغوستي شړی، شال د چشتيانو

سر و مال به ورکړم کې يوه ذره ترې راکړه

ډک جامونه گرزې مالا مال د چشتيانو

واړه ښايسته په مثال ستوري د آسمان دي

ما پکښې موندلی دئ هلال د چشتيانو

(ص ۸۲ خطي دېوان)

قصيده اورده ده، او سړی د شاعر د استعداد ښانې پکښې ليدای سي، خو ټوله د يوه مخلص ارادتمند له زړه راوتلي کلمات

دي، چي د نورو په درد نه خوري.
خواجه محمد د تلقين او وعظ و پند قصيدې هم لري چي د كلام قوت او رواني بې ځني ښكاري، دا د سنایي غوندي زهدیات دي، چي د شرقي ادب يوه لويه برخه گرځېدلې ده، لكه دا قصيده :

د دنيا عمر دي تېر كه بېهوده بختورو له دنيا فايده يووړه د مجلس ياران همه درخڅه لاړه په سړي باندي چي غم پرېوزي خوب نكه پلار، نيكونه دي همه په مرگ تمام شوه زنده سر به په دنيا كي پاتي نه شي په پيرۍ دي ږيره سپينه شوه ملا تپته ستا شپېته كلونه تېر شوه زوړ بوډا شوې كه عاقل يې دنيا پرېوده قلندر شه دگمان پرده دي ليري كړه له مخه د مغان د دروازي د در خادم شه	كه شپېته و، كه اتيا و كه زياده تا بې زياته هيڅ ونه كړله فايده نظر نه كړې په رڼو سترگو اوده ته چارپا يې كه سړي آدم زاده؟ خلاص به نه شي يكتنها علاحده چا اخيستې ده غافله ستا هوده لا تر كومه به پايپرې جك زده ته لا ځان گنې تر اوسه چهارده فقيران په دواړه كونه آزاده رضا كيږي د صاحب په اراده چي د عشق له جامه دركاندي باده
--	--

دا زاهدانه قصيده په مناجات داسي ختمېږي :

هدايت وكړه و ما ته يوه خدايه ما بد وكړه زه بنده يم بې ادبه گناه كار خواجه آزاد كړه غني خدايه	چي و تا ته ځم په سم لار رسېده ته بخشش كوه پخپله قاعده غنيان تل آزادوي زاړه برده
--	---

(ص ۹۲ خطي دېوان)

په دې قصيده كي د عشق او مينې د مرموزي دنيا ځيني اسرار او دردونه يا خوندونه او شواخونونه څرگندوي، او داسي ښكاري چي دی پخپله په عيني ډول له دغو وارداتو سره آشنا و :

بېله ياره و بل مخ ته نظر نه که غیر فکر (بې) په زړه کي گذر نه که عاشق بې د یار له مینې اختر نه که چي بلبل غوندي فریاد په سحر نه که عاشقان بېغمه خوب په بستر نه که خو آخر پرې درې درې بشر نه که هیڅ د سر په پرېکولو خطر نه که خر، ټپو به خدای د آس برابر نه که معشوقه چي ورته وایي اثر نه که عاشقان د یار له جوړه حذر نه که جستجوی د دنیا دارو په در نه که و بل لوري ته هیچري سفر نه که بې له عشقه عارفان بل هنر نه که چي د یار له پاره خاوري په سر نه که خو چي توره د اخلاص په کمر نه که خو گردن د غلیم غوخ په خنجر نه که خو په سرو لنبوکي ځان سمندر نه که عاشقان سفر د بحرو د بر نه که خو پناه ورته د صبر سپر نه که نور به کنبلي د محفوظ د دفتر نه که یار و ما ته نظر بار دیگر نه که طبیان مي هیڅ علاج د پرهر نه که چیري نه وي چي رقیب راخبر نه که ملگري راسره چرخ اخضر نه که د آه غشی مي هرگز پرې اثر نه که	عاشقان نظر په مخ د قمر نه که شپه و ورځ د ده په فکر مستغرق وي نور عالم چي سپوږمۍ وويني اختر که هغه لاف د عاشقی کا په دروغو د هجران اغزی مي ښځ دئ په پهلو کي پروانه له بلي شمعي نه جاروزي که یار سر ورڅخه غواړي ترې (بې) څار که عاشقي د تن پرورو خلکو نه ده په خوله تشي لافي کا د عاشقی که هر څو ورباندي کا ناڅاري چاري مستغني د قناعت په خزانو شي هم سفر هم يې مقام دئ پخپل کور کي که په هر وېښته يې وي هزار هنره د عشق تاج به د هغه پر سر حرام وي په دا لاري ډېر خطر دئ لار به نه شي له دې غمه به هرگز بېغمه نه شي د عاشق نامه به کله وي پر روغه بحروبر يې دواړه بيا مونده په کور کي د تهمت له ناپاکيو به خلاص نه شي که تندی په دواړه لاس وهي له غمه په يوه نظر يې زړه راڅخه يووړ پرهرونه مي د زړه واره زون شوه زه په یار پسي په غلا ژاړم له خلقه ما به سر له تنه غوخ د رقیب پرېکړ آه فریاد کوم له درده سره ژاړم
---	---

۱۸۱۹

د خواجه محمد که سر ځي لار به نه شي
څو یوه بوسه یار ده لــره ور نه که
(خطي دېوان، ۷۰ مخ)

دا وې د خواجه محمد د قصیدو یو څو نمونې چي دلته راغوره کړه سوې.
ښاغلي لوستونکي که دغه د عشق او زهد بیانونکي قصیدي ولولي، او بیا یې د ده د غزلو سره پرتله کي نو به دا له ورايه
ورښکاره سي چي غزلیات یې ډېر ښکلي او مستانه او لطیف دي، خو په قصیدو کي یې د زاهدانه تقشف ډېري اغېزې لیدلي

^{۱۸} مراد د نقشبندی صوفیانو سفر در وطن دئ. چي صوفي پخپل نفس کي یون کوي، او خپل باطن تصفیه کوي او ځان پېژني.

^{۱۹} زوی : هغه د وینو سره گډې اوبه چي په زخم کي وي. زون : هغه پرهار چي اوبه واخلي او زوي کوي.

کپري.

مور به خواجه محمد په دې واعظانه قصیدو او مریدانه ویناوو نه کړو، دی د خپل عصر د روحاني فضا نمایندګي کوي، او دغه کیفیت د دغه عصر په اکثر و هنرمندو شاعرانو لکه د عبدالقادر خان او ګوهرخان او نورو په ویناوو کې هم سته.

لنډه یې دا ده :

که مور د خواجه محمد د ځینو غزلو طراوت او ښکلا او مضمون آفرینی او بیا د ځینو قصیدو واعظانه ډول یا د مضمون اوچتوب ګرده سره راټول کو او ده ته د پښتو نورو شاعرانو په کوم پورې کې د درېدلو ځای وټاکو، نو به په مټي د هجري او عبدالقادر ځای ته ورسېږي.

وګورئ! د بنگېښ دغه د وعظ او زهد مطلبونه که د غزل په قالب کې توی سي، نو داسې ګټوره، ښکلې او موثره وینا ځني جوړېږي :

چې بازار لره خالي لاسونه درومې	اټکل نه کپري چې سود به ځني راوړې
ته د وړاندي څې دنیا دي کړه د وروستو	په تورتم کې مشال ولي پسي شاوړې
عاقبت به يوه ورځ درڅخه مات شي	که هر څو په احتیاط لوني متيا ^{۲۰} وړې
چې دي تخم پر پټي کرلی نه وي	د غلې په وخت به واخلي ځني خاورې

نصیحت و بل ته کړې خواجه محمده !
ته یې ولي د خپل زړه په غورو ناوړې؟

(خطي دېوان، ۴۱ مخ)

د علي اکبر اورکزي په گلشن افغان کې قصیدې :

د اتحاد جماهير شوروي د ارمنستان د جمهوریت د مرکزي ښار ایروان په کتابخانه کې یو ډېر خوشخطه او ښکلې او منقوش او مذهب (طلاکاری) او مصور دېوان سته، چې په هغه کتابخانه کې یې نمبر (۵۳۸) دی.

نه پوهېږم چې دغه قلمي ښکلې او مصوره نسخه څنګه له پښتونخوا او کشمیر ارمنستان ته وړل سوېده؟ د دې نسخې یو میکروفلم د کابل په عامه کتابخانه کې سته.

د نسخې خط ښکلې نستعلیق دی او ځینې مصور مخونه هم لري، د تصویر او تذهیب سبک یې کشمیری او متأخر دی، خو د ښکلا او رنگ او تصویر او تذهیب اټکل یې په تور میکروفلم کې ښه نه کپري او فقط دوني ښکاري، چې یوه ښکلې او ښه خوشخطه نسخه ده. علي اکبر په قام اورکزی دی، دا پښتون قام په تیرا او د کورمي په سیمو کې له قدیمه اوسي او دا هغه وادي ده، چې تر اسلام دمخه د کوشانیانو د وروستنیو شهزادګانو او د کابلشاهانو په لاس کې وه، او اکثر د هندوستان تجارتي کاروانونه او د فاتحانو لښکر به له دغو سیمو تېرېدل.

کله چې امیر تېمور لنگ په (۸۰۰ هـ) د هندوستان د نیولو له پاره له دغو سیمو څخه تېرېدی د دې ځایو مشران شیخ احمد، خواجه اوغاني او ملک محمد او لشکرشاه اوغاني او شیخ عبدل وو^{۲۱}، او مؤرخان د دې ځای د ایریاب او شنوزان درې یادوي، چې هلته یوه اوغاني قبيله اورکزی اوسېده.

له دې تاریخي سنده ښکاري چې اورکزي اوغانان اوه اته سوه کاله دمخه له امو په دې ځای کې اوسېدل^{۲۲}. علي اکبر اورکزی له دې ځایه د (۱۱۵۶ هـ ق) په حدودو کې هندوستان ته تللی او په اکثر و ښارو ګرځېدلی دی، د ده وظیفه غالباً عسکریت دی، خو په پښتو او دري ژبو ښه شاعر او لیکوال هم و. د ده دېوان مردفي پښتو او پارسي برخي لري او یو

^{۲۰} متیا : له مات څخه صفت دی، یعني ماتي قبلونکی لکه بسيا، لګيا او نور.

^{۲۱} ظفرنامه، ۲۴، ۳۷.

^{۲۲} روزنامه غزوات هندوستان ۵۸، د پتروګراد طبع ۱۹۱۵ ع، په دې کتاب کې دا نوم غلط اورکزی(؟) چاپ سوی دی.

سني مذهبه حنفي او نقشبندي طريقي پيرو باذوقه او اديب پښتون ښکاري. د خپل دېوان مقدمه يې په دري داسي ليکلې ده :

"سپاس و ستايش بى پايان و حمد و ثنائى فراوان، مړ متکلمى را سزاوارست، که زبان هر حامد به چندین لغات مختلفه گویا گردانید، و هر قومى را معنی لغات تازى و درى^{۲۳}، و افغانى دانایند ... این فقیر احقر مولای سید علی اکبر بن قاسم خان اورکزی قوم افغان ساکن تیرا خیبر، در حوادث سن و آوان طفلی که طبیعتش مانند کف مفلسان، از نقد فن شاعری عاری بوده ... به فرمایش سلطان شوق به تسوید غزل چند، بزبان افغانی که محاوره اسلام و مانوس الاستعمال بود، چند صفحه را سیاه ساخت و برقعات متفرقه مرقوم شده ... بعد از ان در عنفوان شباب در تعلیم و آموختن این فن نزد اکثری از اولوالالباب سعی و فور بکار برده ... و چون این مگلدسته مشتمل بر ازهار الفاظ رنگین و متضمن اشعار معانی شیرین است به اتقای حضرت یزدان به "گلشن افغانی" موسوم گشت ...".

دگلشن افغان لومړۍ غزله

زړه مي بل هغه دلبر په اور د غم کا هسي ما غوندي يې ډېر عالم خراب کړ د عالم په باب ژوندی له مړو بتر یم سرو مال تالا کوي پروا يې نه شي لکه دی کاندې د هر عاشق په باب کي په دغه ساعت يې زړه له ما نه يووړ د سپين مخ په عکس هر شي ته به گوري		چي مي وړک په دغه اور د سترگو نم کا کرشمه و ناز پېشه چي يې صنم کا که څوک شمار زما په عين د عالم کا که جهان سره برهم په يوه دم کا د ازل حکم نه لوحه، نه قلم کا اوس په خپله غلا انکار راوړي قسم کا د مضمون په نمایش يې جام د جم کا
---	--	---

هر ساعت به د يار ذکر کا په ژبه

که "اکبر" د زړه د زخم څوک مرهم کا

اکبر د هند په ښاروگرځېدلی، او هلته هم د پښتنو سره محشور و، او له هیواده يې خپل سلامونه د وطن یارانو ته را استول. دی په یوه اوږده قصیده کي خپل یاران یادوي. چي څو بیته يې دا دي :

باده والوزه وطن ته په رفتار شه لکهنو له ښاره کوچ وکړه بهار ته د سردار سرفراز خان پرسش لازم دئ د حاجي اخون په قبر دعا وکړه		د هر چا له حاله بېل بېل خبردار شه په کتهیرو پښتانه باندي گذار شه چي څښتن يې هم یاوړ هم مددگار شه د یوسف په حال دانا او خبردار شه
--	--	---

۲۴

وروسته د پېښور د سيمي ځيني یاران یادوي او د ميا عمر څمکني دوه زامن داسي ستايي :

کشر میان ته په دوه لاسه تعظیم وکه
محمدي صاحب ته هم په تعظیم پار شه
د اکبر سلام په هر چا باندي وایه
په دعا مي یادوئ چي برخودردار شه

^{۲۳} د دري د نامه استعمال دلته د پارسي پر ځای د غور وړ دئ.

^{۲۴} کوچ بهار د هند یوه سیمه ده، او دلته د کوچ په معنی کي یو راز ابهام موجود دئ.

اکبر چي د تيرا د غرو او ښو خوشنوا بلبل و، په هندوستان کي له ژوندونه په عذاب سوی او خپل وطن يې داسي ياداوه :

نور توبه مي له پنـجـابه هم له هــــــنده

په نصیب زما که خپل ملک و وطن شي

له دې لاندي بيته ښکاري چي په کابل کي هم خو عمر اوسېدلی دی :

چي خاطر مي دي بندي په تور اوربل کي

خــکه نه مي شي اســتوگه په کابل کي

اورکزی د پښتو شاعرانو له کلامه سره آشنا دی، ډېر شاعران يادوي او خوشحال خټک داسي ستايي :

نور د شعر مزه مه غــــواړه له چا نه

پوهنده د هر کلام ښه ســــخندان ولاړ

د خوشحال خټک ارمان به اکبر يوسي

چي د ميني د اخلاص کان له جهان ولاړ

د اکبر په دري او پښتو اشعارو کي د ده د عمر ډېر وقايع ذکر سوي دي، دی په پښتو ژبه کي د متوسطي درجي شاعر گڼل کېږي، او کله نامانوس الفاظ هم راوړي. اکبر په خپل دېوان کي شاه عبدالرحيم نقشبندي خپل روحاني پير ستايي او بل خپل استاد شاه معظم^{۲۵}، ښيي چي د هغه يوه موعظت نامه په دري نثر هم ليکي. په دې ډول اکبر اورکزی زموږ د ادبياتو د تاريخ د دوو ژبو شاعر او ليکوال او باذوقه سړی دی، چي د ده دغه مستانه بيت د ده د ذوق ښه نمايندگي کوي :

هر ساقی چي د طرب پياله که پورته

ميخواران به واړه ودانگي دې لور ته

او دا غزل د خواجه محمد بنگښ د هغي غزلي جواب دی، چي يو ښکلی بيت يې دا دی :

گوتي توري کړه په ما يې کړه راپوري

زه حيران يم ستا د سپينو گوتو تور ته

د اورکزي دېوان قصيدې، غزلي، مثنويات، ترجيع بندونه او رباعيات لري. د شعر قالب او محتوی يې دواړه کومه خاصه ښېگڼه نه لري، په دوهمه درجه ناظمانو کي درېدلای سي. کله کله عشقي، اخلاقي، حماسي او صوفيانه مضامين د ده نظمونو ته تنوع وربخښي، خو قصيدې يې اکثره د واقعه نگارۍ ډول لري، او دا هغه يو راز بيان دی چي خوشحال خان او د ده زامن هم کله کله د ژوندانه د واقعاتو په څرگندونه کي کار ځني اخلي، بې له دې چي خپل نظم د شعر په ښېگڼو او هنري گڼو ښکلی کي، مثلاً په يوه قصيده کي د خپلي زېږېدنې وخت داسي ښيي، چي فقط يو نظم دی نه شعر :

زه چي راغلم په دنيا کي

له عــدمه په اظــــهر

پادشاهي د نادرشاه وه

په عالم کي لکه لمر

په دې ډول د ده د تولد نېټه د (۱۱۵۰ هـ ق) حدود ټاکل کېدای سي، چي د تېمورشاه تر زمانې پوري (۱۱۹۰ هـ ق) هم ژوندی و.

^{۲۵} پير معظم شاه د پير محمد فاضل زوی د پېښور د پير سباک اوسېدونکی و، چي په هند کي د حافظ رحمت خان بېرېڅ په خدمت کي داخل و، او د ده په خواهښت يې د خواجه مليزي د پښتو تواريخ افغانه د تواريخ حافظ رحمت خاني په نامه په (۱۱۸۱ هـ) کي لنډ کړ. تاريخ افغانه په (۱۰۳۶ هـ ق) په پښتو ليکل سوی و، دا کتاب د خښي او غوري او يوسفزي قبایلو تاريخ دی، چي اووه مقامه لري، د پير روښان او د ده د مريدانو حال هم لري، تاريخ حافظ رحمت خاني په (۱۹۷۱ ع) کال او خلاصة الانساب د حافظ رحمت خان تأليف په (۱۹۷۳ ع) کال د پېښور اکاډمۍ چاپ کړي دي.

سن زر سل نوي وایه شه
چي له کوره شوم روان
په دغه قصیده کي بې له کومه تشبیه رډېډ پخپل حال داسي شروع کوي :

ته يې واوره په نامه د پاک سبجان غور پرې کښېږده که بنده يې د رحمان هر څه وکړې بيا رېبې هغه شان	نن به وایم يو يو حال درته د ځان نوم د خدای او د رسول مې درته واخيست دا خبره وه مشهوره په عالم کي
---	--

دلته وزن هم سپکيږي، او ناظم يې په بل ډول په هغه قافیه پسې ځي :

بدې وي د بدخواهان چي له چا نه شي بيان دی پرې ښه رسي یکسان په رضا د پاک یزدان یا له گل پیدا خاران غور پرې ونیسئ دوستان هم له فضله د دیان؟ و حاکم نورالدین خان ښه دیدن د بزگران خدای عطا کړ دین ایمان	د ښکې عوض ښکې ده د ښه خدای څه ښه قدرت دی ښه کارونه په قدرت کا ځای دگفت و شنود نشته که له خاورو گل پیدا کا مدعا غرض خپل وایم د ښه خدای له شفقت په کشمیر کي وم څو کاله په قسمت مې نصیب (و) شو په زیارت د پیر مرشد شي
--	---

داسي ښکاري چي علي اکبر د اورکزو مشر و، او په لښکري لامو کي به يې د عسکري يا ملکي حکمران په څېر برخه لرله :

د لښکرو په سامان په کامراج کي خپل ښېان په دښنه شولم ډېرگران	له وطنه را روان شوم لک مې کړ د خدای په فضل د سلطان اساني وشو
---	--

د تېمورشاه له درباره حاجي کریمداد خان (د کشمیر خان د احمدشاه بابا د دربار د عرض بېگي لمسی د کهندل خان زوی)
د کشمیر حکمران مقرر سو او علي اکبر ورسره ملگری و، خو چي کریمداد خان ولاړ، نو دی هم خپل وطن تیراه ته راغی :

بل د وروستو مي ږغ راغی شو سردار کشمیر یې واخیست امیر بیا شو په خای پاتو زما هم دا ملک تر فهم ځني ولاړمه وطن ته		چي حاجي کریم داد خان شوم امیر ته لوی آسمان بیارته لاړ کریم داد خان نهایت شو ډېر ویران په فراق، غوغا، گریان
--	--	--

علي اکبر دوه کاله په کور کي و، خو بیا تېمورشاه وغوښت،
 او د اورکزو د لښکرو سره یې په (۱۱۹۰ هـ ق) کال د کشمیر خوا ته واستاوه :

آخر بیا پس له مده په طلب یې کړ ځان سترى زما هم پرې خدای وار جوړ کړ د لښکر سامان مي ساز کړ		سلطان شو راپسي پښېمان هم سړی یې خپل ستومان دا مي غوښته له سبحان بنایسته، ښکلي سپایان
--	--	---

چي کامراج ته ورسېدی، نو یې جنگونه شروع سوه، د یوه جنگ مناظر داسي ښيي :

یوه ورځ له همه راغلو جنگ تر میان شولو صاحبه ! بیا په توره شوه تمامه رفیقان راڅخه وتښو بې له خدایه څوک مل نه و که میدان یارانو بای کړ		په مور باندي دښمنان د توپکو د سنان کل لښکر راته حیران مور یې پرېښوو په ځان یا مدد و بزرگان خو مور بیا لک کړ نښان
---	--	---

په دې ډول د اورکزي قصیده په حقیقت کي د واقعه نگاری یوه نظم کړې او بې خونده منظومه ده، چي هیڅ شاعرانه هنر
 کاري او د تخیل او لطافت او عاطفې رنگینو څخه برخه نه لري.
 اوس نو تاسي پخپله وواياست، چي دی شاعر بولئ او که تش یو ناظم؟
 باید دا هم وویل سي، چي د ده فارسي او پښتو غزلي دوني بې خونده نه دي، لکه قصاید. مور د ده په پښتو غزلو کي د ځینو
 غزلو نمونې دمخه ولوستلې، او د پارسي غزلو دغه نمونه یې هم ولولئ :

به مشتاقان رویت قصه هر جا میتوان گفتن
حدیث حسن یوسف با زلیخا میتوان گفتن
چو احوال شهیدان از طبیبان کس نمی پرسد
زییمار نگاهت با مسیحا میتوان گفتن
فتاده نیم بسمل بر سرره همچو من صدها
جفای ابرویش قضا را میتوان گفتن
چمن گل گل شگفته از نسیم صبح نوروزی
ز حال غنچه دلها کسی را میتوان گفتن
خراب باده لعل تو شد امشب اگر بخشی
که حال "اکبر" بد مست فردا میتوان گفتن

د لومړۍ دورې د ادبي جريان لنډيز

د غوريانو زمانه د پښتو ادب يوه ښه دوره بلله کيږي او علاوه پر هغو شاعرانو، چي دمهځه ذکر سول، دغه لاندي شاعران هم په لنډ ډول ذکر کوو:

۱ - قطب الدين بختيار:

دا سړی د احمد زوی او د موسی لمسی په قوم پښتون بختیاری و، چي په بختيار کاکي مشهور دی، په ۶۳۴ هـ په ډهلي کي وفات سوی دی او قبر يې تر اوسه هم مشهور دی. د سلېمان ماکو په تذکرة الاولياء کي د ده يوه عشقي سندرې نقل سوېده او يو فارسي دېوان هم لري.

۲ - شيخ متي (۶۲۳ - ۶۸۸ هـ):

شيخ متي د عباس زوی او د خليل د قوم څخه و، د ده کورنۍ د ترنگ په وادي کي اوسېدله او قبر يې تر اوسه د کلات پر غونډي د کلات بابا په نامه مشهور دی. شيخ متي يو لوی عرفاني شخصيت و، د پښتنو مؤرخين يې د اولياوو په جمله کي شمېري. د ده کورنۍ هم متيزي بلل کيږي، چي ډېر شاعران او مؤلفان پکښې تېر سويدي او په پېښور او کندهار کي لوړ علمي شهرت لري. د پښتو مؤرخ شيخ کټه د لرغوني پښتانه مؤلف هم د ده له لمسيانو څخه دی، (د ۷۵۰ هـ حدود).

بل شيخ قاسم د تذکرة الاولياء مؤلف په ۹۵۶ هـ زوکړی دی او د ده زوی شيخ امام الدين د تاريخ افغاني مؤلف په ۱۰۲۰ هـ پيدا سوی دی. د شيخ متي له اشعارو څخه فقط يو شعر د پتي خزانې مؤلف رانقلوي او وايي چي شيخ متي يو دېوان درلود، چي نوم يې و: (د خدای مينه)، دا شعر په پښتو ادب کي يو شاهکار دی او شيخ متي د کایناتو ښکلا او د جمال تصوير په ښه ډول په دې شعر کي کښلی دی او دا هغه خبره ده، چي صوفيان تل په خپلو اشعارو او آثارو کي د جمال بيان کوي. د شيخ متي دغه ښکلی شعر په لاندي ډول دی:

پر لويو غرو هم په دښتو کي په غاړه ږغ او په شپېلو کي	په لوی سهار په نیمو شپو کي يا د ویرزلو په شپېلو کي
--	---

ټول ستا د یاد نارې سورې دي

دا ستا د ميني نندارې دي

جُنډۍ زرغون که په بېديا دی ترنگ چي خړ دی په ژړا دی	د بر بڼ خوا ته په خندا دی دا ټول اغېز د ميني ستا دی
---	--

ٲوله ٲٲكلل دي سٲا له لاسه
اڀي د پاسوالو پاسه پاسه !

يا د سپورميه تندي ورين دي لكه هنداره مخ د سين دي		كه لمر روښان مخ ئې سپين دي كه غر دي ٲٲكلي ږتمين دي
---	--	---

سٲا د ٲٲكلا دا ږلوشه ده
دا ئې يو سپكه ننداره ده !

د ژوند ورمې ږكٲٲې چليري سترگې ليدو ته يې هٲٲٲيري		دلته لوى غرونه زرغونيري بوروي شاوخوا كږيري
---	--	---

لويه خاونده ! ٲوله ته يې
تل د نړۍ په ٲٲكلېده يې

ٲٲكاره ئې لور په لور كمال دي سٲا د قدرت كمكى مثال دي		خاونده ! ٲٲكلي سٲا جمال دي كه ورځ كه شپه كه ږيري كال دي
---	--	--

سٲا د لورونو يو رٲا ده!
دلته چي جوړه تماشا ده!

سوى د عشق په سوځند اور دي ٲېله دې هيش دي ورك ئې ږلور دي		زړه مي دا سٲا د ميني كور دي رږ ئې و تا ته سٲا ږ لور دي
--	--	---

ستا د جمال په لیدو ښاد دی
که نه وي، دغه نور برباد دی

په غرو کي ستا د عشق شپېلۍ دی که غټ که ووړ، که پنډ نری دی	د دې نړۍ په عشق سمی دی ستا د جمال خړی هر شی دی
---	---

چي پر دنیا مي سترگي پرې سوې
ستا د جمال په نندارې سوې

نه هسک نه مخکه وه تورتم و نه دا ابلیس نه ئې آدم و	تیاره خپره و، ټول عدم و ستا د جمال سوچه پرتم و
--	---

چي سو ښکاره ښکلې دنیا سوه
د پنځ پر لوري ئې رڼا سوه

زه چي خرگند پر دې دنیا سوم ستا پر جمال باندي شیدا سوم	د ښکلي مخ په تماشا سوم له خپلي سټي راجلا سوم
--	---

په ژړا ژاړم چي بېلتون دی
یمه پردېسی بل مي تون دی

وگړيو ولي "متي" ژاړي؟ څه غواړي، څه وايي، څه باړي	سورې ئې اوري غاړې غاړې خپل تون او کور وکلی غواړي
---	---

چونې چي بېل سي نيمه خوا سي
تل ئې د بڼ په لور ژړا سي !

پښتو ادب ته يوه لنډه کتنه تر ۱۰۰۰ هـ پوري

د شيخ متي تر زمانې را وروسته د پښتو ډېر شاعران لرو، چي د دوی اشعار حماسي يا عشقي يا اخلاقي يا تصوفي دي. په دې اشعارو کي کله ملي اوزان او کله هم مثنوي يا قصيده يا رباعي يا غزل سته، مگر دغه اشعار د خپل ادبي ارزښت له رويه د غوري دورې له پاته سوو آثارو سره مقابله نه سي کولای، که څه هم د غوري دورې پاته آثار فقط يو دوې قصيدې دي، مگر د دغو قصيدو ادبي او هنري ارزښت دومره ډېر دی، چي په وروستۍ دوره کي تر خوشحال خان پوري څوک د هغو مقابله نه سي کولای. په دغو شاعرانو کي بابا هوتک د بارو زوی او د تولر لمسی دی. د ده ژوند له (۶۶۱ - ۷۴۰ هـ) پوري و. دغسي هم شيخ ملکيار د هوتک بابا زوی د (۷۴۹ هـ) په حدودو کي ژوندی و او اکبر زمينداوری د (۷۸۰ هـ) په حدودو کي په زمينداور کي اوسېدی. دغسي هم سلطان بهلول لودي، چي د هندوستان لوی پښتون پاچا و (جلوس ۸۵۵ - وفات ۸۹۴ هـ)، د پښتو يو ښه شاعر و، چي دا يوه رباعي د ده د کلام نمونه پاته ده :

ملک به زرغون کړم په ورکړه راسه
گوره اوريځي د داد له پاسه
خول مي د عدل په درو روڼ دی
جهان به زېب مومي زما له لاسه

خليل خان نيازی هم د (۸۹۰ هـ) په حدودو کي د دغه پاچا د دربار پښتون شاعر و. دغسي هم زرغون خان نورزی د (۸۹۰ هـ) په شاوخوا کي د پښتو دېوان خاوند شاعر دی، چي د زمينداور په نوزاد کي اوسېدی، او له ده څخه يوه ساقي نامه په مثنوي کي پاته ده. د دې دورې درې پښتني شاعرانې هم د يادولو وړ دي.

اول زرغونه کاکړه، بله شاعره رابعه د (۹۲۰ هـ) په حدودو کي په کندهار کي اوسېدله. بله مېرمن نېک بخته د (۹۶۰ هـ) په حدودو کي د شيخ الله داد لور وه، چي د پېښور په اشغركلي کي يې يو کتاب د ارشاد الفقراء په نامه ليکلی و. دوست محمد کاکړ د بروب اوسېدونکی د (۹۲۰ هـ) په حدودو کي) د تذکره غرغښت ناظم او شيخ عیسی مشوانی د (۹۰۰ هـ) په حدودو کي) په هند کي اوسېدی، شيخ بستان پرېڅ د محمداکرم زوی، چي دی هم د (۹۶۰ هـ) په حدودو کي) ژوندی و. بل

شاعر علي سرور لودي د (۹۶۰ هـ په حدودو کي) د ملتان د کهور په قصبه کي اوسېدی. شيخ محمد صالح الکوزی د (۱۰۰۰ هـ په حدودو کي) د کندهار په جلدک کي ژوندی و. پير روښان د پښتو يو مجاهد او آزادي غوښتونکی اديب مشر و، چي په (۹۴۲ هـ) زېږېدلی او ټول عمر يې د آزادۍ په جنگ او ادبي او تبليغي کارو کي تېر کړی او د (۹۸۵ هـ په حدودو کي) وژل سوی دی. د بايزيد روښان په ژوند کي دوې نکټې د ياد وړ دي :

اول دا چي داسي حرکت ئې په پښتونخوا کي د هندوستان د مغلو د سياسي اقتدار په مقابل کي منځ ته راوست، چي هدف ئې د پښتنو د يوه آزاد حکومت تاسيس و.

دوهم : پير روښان د خپلو تبليغي مقصدونو له پاره پښتنو ته په پښتو ژبه خيرالبيان کتاب ليکلی دی، چي د پښتو ژبي قديم ليکلی کتاب دی، چي اوس يې يوه نسخه سته، د پير روښان دغه سياسي او ادبي مجاهده د پښتنو په تاريخ کي ډېر اهميت لري، مگر د ده د نوشتو ادبي ارزښت ډېر لوړ نه دی. ځکه چي ده په خيرالبيان کي د نثر يو داسي ډول غوره کړی دی، چي هغه ته موږ نه روان او ساده نثر ويلای سو او نه يو خور او تکره نظم. د پير روښان نثر يو مصنوعي او د تکلفه ډک نثر دی، چي د پښتو د پخواني نثر سره ډېر تفاوت لري، مثلاً په (۶۱۲ هـ) چي سلېمان ماکو کوم نثر په تذکرة الاولياء کي ليکلی و، هغه نسبتاً ساده او روان او سپيڅلی و. مگر پير روښان د جملو په اخر کي په مصنوعي ډول سجع رعايت کوي، چي هغه د پښتو له اصلي بيانه سره اختلاف لري او دغه نثر و، چي وروسته اخون دروېزه او د ده کورنۍ او نورو ليکوالو تر ډېره وخته پوري پيروي کاوه، څو چي پس له (۱۰۰۰ هـ) څخه خوشحال خان خټک پيدا سو او ده هم لکه پير روښان په ژوند که دوه واره په مبارزه شروع وکړه :

اول د پښتنو د آزادۍ د ساتني له پاره د خوشحال خان مجاهده د هندوستان د مغلو سره روانه وه او دې توريالي اديب د افغان په ننگ توره تړلې وه :

د افغان په ننگ مي وتړله توره

ننگيالي د زماني خوشحال خټک يم

دوهم : د خوشحال خان په نظر کي د پښتنو د سياسي اقتدار او آزادۍ د ساتني سره سره د پښتو ژبي ساتنه او روزنه هم يو مهم مقصد و، نو ځکه ده له توري سره قلم ملگری کی او د پښتو د نثر او نظم پالنې ته يې ملا وتړله. د نظم خوي ډېر ښکلی او وسيع او د ارزښت خاوند کړ، مگر په نثر کي د خوشحال خان ابتکار او هنر دا و، چي بيرته يې د نثر ليکلو سبک د پير روښان له مصنوعي او د تکلفه ډک طرز څخه سادگۍ او روانۍ ته راوگرزوه او د خوشحال خان دغه ادبي ابتکار و، چي تر اوسه پوري هم په نثر او نظم کي تعقيب کيږي. په دې دوره کي د پښتو ادب درې لويي کورنۍ تېري سوي دي، چي هره کورنۍ د پښتو ادب په روزنه کي لاس لري. خو يوه د خوشحال خان کورنۍ داسي ده، چي د هغوی ادبي تخليقات د هنر له پلوه ډېر ارزښتونه لري.

اول د پير روښان کورنۍ، چي پخپله پير روښان او انصاري او دولت او ارزاني ئې ارکان دي.

دوهمه کورنۍ د اخون دروېزه ننگر هاري ده، چي کريم داد او نور د دې کورنۍ رکنونه دي.

درېمه د خوشحال خان خټک کورنۍ ده، چي د ده زامن لکه عبدالقادر خان او اشرف خان هجري او صدرخان او سکندر او لمسی ئې کاظم خان شيدا او افضل خان د دې کورنۍ تکره اديبان دي. د پښتو ادبي سير په نثر او نظم کي تر خوشحال خان را وروسته روان پاته سو او موږ وينو، چي زبردست شاعران او ليکوال په ټوله پښتونخوا کي پيدا سوي دي، لکه :

رحمان بابا او حميد مومند، علي خان، عبدالرحيم هوتک، پير محمد کاکړ او نور ډېر شاعران، چي عدد ئې تر سوو پوري رسيږي. دغه دوره چي تر ۱۲۵۰ هـ پوري رارسيري دغه لاندي خاصيتونه لري :

اول : په پښتو شاعري کي د شعر ظاهري ډول هم ملي او پښتني وزنونه لري او هم د فارسي او عربي د عروضو اثر پر سوی دی، مثلاً : ملي لنډۍ او کسرونه او بدلي او چاربيتي او نور آثار هم سته، خو د فارسي غوندي قصيده، غزل، مثنوي، رباعي او نور ادبي فنون هم پښتو ته راغلي دي.

دوهم : د فکر او موضوع له پلوه هم پښتو ادب پراخ سوی دی، يعني هر ډول ادبي، تاريخي، ديني، فلسفي، تصوفي، اخلاقي، عشقي او داستاني ادبيات پکښې موجود سوي دي.

دریم : د پښتو شاعرۍ خپل پښتني او حماسي رنگ هم ساتلی دی، يعني په پښتو ادب کي د حماسه او پښتونوالي او آزادۍ غوښتلو پلوشې او تجليات ډېر برېښي او دا هغه محيطي خاصيت دی، چي د پښتو شعر ته يې ډېر خوند ورکړی دی. خلورم : خوشحال خان په خپله دستار نامه او نورو مثنوي لیکنو کي د پښتو نثر و محاورې او د پښتو عمومي ادا ته را نږدې کي. د ده لمسو همدغسي کوښښ وکي، گوهر خان خپل کتاب (قلب السیر) او افضل خان خپل (تاریخ مرصع) پر دغه سبک وليکل، چي وروسته نو پټه خزانه او نور ډېر کتابونه په پښتو نثر کي میدان ته راغلل او دغه حرکت و، چي په ټوله پښتونخوا او افغانستان کي تر (۱۲۶۰ هـ) پوري راورسېدی او په دغو کلو کي د احمدشاه بابا د کورنۍ پاچاهي ختمه سوه او امير دوست محمد خان د محمدزو د کورنۍ څخه پاچا سو. دغه وخت د پښتو سلطنت ته چي له پنجاب او کشمير تر هرات پوري خپور و، يو نوی خطر د هندوستان له خوا متوجه سو، چي هغه د انگریز استعمار و. کله چي په (۱۸۳۹ م) د انگریزانو ايندس ارمني يعني د اباسين لښکر د بولان څخه پر کندهار حمله وکړه، نو د افغان او انگریزانو لومړۍ جگړه شورو سوه.

د پښتو خاصیتونه په وروستۍ دوره کي

له (۱۲۵۰ هـ) را پدېخوا په يوه پېړۍ کي د پښتو ادب لوی تحول وموند او د دې تحول اصلي سببونه، چي د پښتو ادب ته يې نوې جوله او قیافه ورکړېده په لاندې ډول ښوول کيږي :

(۱) په دې وخت کي د اروپا د مدنیت صنعتي دوره شورو سوې وه او پر هندوستان باندي د انگریزانو استعمار بشپړ سوی و او هندوستان ته د نوي مدنیت او صنعت اثرونه رارسېدلي وو، د انگریزانو حکومت په هندوستان کي د ادارې او انضباط او امنیت او تنظیم نوي دودونه او اصول رواج کړي وو او په ټول هند کي د تگ راتگ لاري او د اورگاډي خطونه جوړ کړي وو، نوی فکر او د مدنیت نوي دودونه او نوی معارف او مکتبونه په ټول هند کي موجود سوي وو. جرايد او مطبوعات هم په انگریزي ژبه او هم د هند په ژبو کي خپرېدل.

چاپخاني او د کتابونو د خپرولو وسایل هم ډېر سوي وو، انگریزان د دغسي يو قوي مدني تشکیل سره د اباسين غاړو ته راورسېدل، دوی د پښتونخوا يو مهم د فرهنگ مرکز يعني پېښور هم ونيو او په (۱۸۳۹ م) يې پر افغانستان هم حمله وکړه، دلته نو د دغه اجتماعي او سياسي کیفیت اثرونه د پښتو پر ژبه او ادب او ثقافت باندي لازمي وو. نو ځکه د پښتو نظم او نثر دواړه تر دغو لاندي راغله. په نثر کي رواني او د محاورې سره برابره لیکنه چي خوشحال خان يې اساس ايښی و، ښه رواج سوه او ځيني پښتو کتابونه يا اخبارونه هم په دغه ډول منځ ته راغله. نظم هم په هغه قدیم قالب کي نشو و نما وکړه او ځيني نوي سبکونه هم رواج سول.

(۲) د اروپا د مدنیت او صنعتي غورځنگ اثرونه پر پښتونخوا باندي د ايران له خوا او د شمالي روس له خوا هم راغلل، تجارتي تگ راتگ او سياسي روابط د روس او ايران سره موجود سول او د شمالي له خوا هم د روس د اورگاډو خطونه تر بخارا او خيوا پوري راورسېدل، دلته نو د يوې خوا له روسه او د غربي خوا څخه له ايرانه داسي قوي اثرونه پښتونخوا ته راورسېدل، چي د پښتو فکر او ادب يې حتماً تر قوي اثر لاندي ونيوه، دلته نو اوس مور وینو، چي په پښتو ادب کي نوی فکر او د نوي مدنیت اثرونه پيدا کيږي. خلک د وطن او آزادۍ او د نوي ژوندون په فکر کي لوېږي او کله چي د (۱۹۱۴) په حدودو کي لومړی عمومي جنگ شورو سو نو دلته پر شرقي ټولو ملتو باندي، لکه : هندوستان، افغانستان، ايران، دولت عثماني او عربو باندي د اروپا د استعمارچيانو يا مستقيم سياسي تسلط و يا دا چي دغه مملکتونه تر اقتصادي او کلتوري

اثرونو لاندې راغلي وو.

نو په په ټولو مملکتونو کې یو د داخلي آزادۍ فکر پیدا سو او لومړی پلا سید جمال الدین افغان له کنړه وپاڅېد، ده په هندوستان، ایران، مصر او ترکیه کې داسې یو فکر پیدا کړ، چې دغه بیده ملتونه یې راویښ کړل او په دوی کې یې د مبارزې دوه قسمه حرکتونه پیدا کړل:

یو دا چې بیده ملتونه باید د پردو د استعمار څخه ځانونه آزاد کړي.

دوهم دا چې دغه مظلوم ملتونه له داخلي استبداده څخه ځانونه وژغوري او داسې حکومتونه جوړ کړي، چې هغه حکومتونه د خلکو د دیموکراسي حقوقو حامی وي او دغه مظلوم خلک وکړای سي، چې خپل ملي قوتونه د ځان د سعادت له پاره په کار واچوي.

د سید جمال الدین دغه تبلیغ و، چې په هند کې د آزادۍ حرکت پیدا سو او هغه پښتانه چې د افغانستان په شرقي خوا کې د انګرېزانو د استعمار تر اثر لاندې سوي وو په هغو کې د آزادۍ احساس وڅوڅېد او د پښتو ادب ته یې د آزادې خواشۍ او وطن دوستۍ قوي جذبه راوړه او دغه اثر و، چې د پښتو ادب په نثر او نظم کې د فکر له پلوه نوی تحول راغی.

(۳) په دې وروستۍ دوره کې د پښتو په نظم او نثر دواړو کې د ترجمې حرکت هم پیدا سو، ځینې کتابونه له اردو او انګرېزي څخه او ځینې هم له عربي او فارسي څخه په پښتو ترجمه سول، مثلاً: نعمان الدین احمد کاکاخېل د ابن بطوطه سفرنامه او قاضي عبدالقادر پېښوري عسکري نومونه او اصطلاحات له انګرېزي څخه په پښتو ترجمه کړل، غلام محمد پوپلزی چې د چارسدې اوسېدونکی و د مولانا حالي اردو مد و جر اسلام یې په پښتو منظوم کړ او منشي احمدجان د افغانستان تاریخ له انګرېزي څخه په پښتو راواړاوه، د ترجمې دغه حرکت و، چې د ځانه سره یې نوي فکرونه او د نوي مدني ژوند اساسونه هم راوړل او پښتو ادب ته یې یو نوی ادبي تحول وروباڅېه، په دې ترجمه کې شاعران او لیکوالان دواړه مجبور وو، چې په داسې ژبه خبري وکړي چې لوستونکي یې په مطلب ښه پوه سي. نو له دې جهته هم په نظم هم په نثر کې رواني او شگفتګي موجوده سوه، خلک خپل قدیم تاریخ ته متوجه سول او د اروپا د مدنیت او د ژوند نوي فلسفي فکرونه هم په نظم او نثر کې وارد سول او هغه فکري انقلاب چې د ۱۹ قرن له ملي او قومي نهضتونو سره راغلی و د پښتو ادب ته یې هم نوې ښکلا، نوې مفکوره او نوي تیرونه وروباڅېل.

(۴) په دغه دوره کې ځینې شاعران او لیکوال داسې هم وو، چې دوی داستاني ادب ته توجه وکړه، ځینې لیکوالو هغه قصې او داستانونه نظم کړل چې په خلکو کې مشهور وو. د دې ډلې مشهور استاد ملا نعمت الله د نوښار اوسېدونکی و، چې دغه کتابونه د ده چاپ سوي دي:

(۱) د لیلی او مجنون کیسه، (۲) د فتح خان کیسه، (۳) د موسی او گل مکی کیسه، (۴) د حضرت علي جنگنامه، (۵) شاهنامه، (۶) الف لیلی، (۷) د حاتم طائي کیسه.

د دې ډلې بل شاعر ملا احمد جان د پېښور اوسېدونکی و، چې د ورقه گلشا کیسه، د ممتاز کیسه، د بهرام او گل اندامي کیسه، د امیر حمزه داستان او د یوسف او زلیخا کیسه یې لیکلي دي. بل د دې ډلې شاعر احمد په قوم اخوندخېل دی، چې د جمعې کیسه او قصص الانبياء د ده اثرونه دي، د دې ډلې ادبي اثرونه د تاریخ او مفکورې له پلوه کوم ارزښت نه لري خو ادبي او شعري ارزښتونه یې د یادولو وړ دي.

(۵) په دې دوره کې ځینې کتابونه د تعلیم او ښوونې په مقصد هم لیکل سوي دي، په افغانستان کې د پښتو د زده کولو له پاره ځینې داسې کتابونه ولیکل سول او د پښتو ژبي قواعد او ګرامر ته هم توجه وسوه. د پښتو لومړني لوست کتابونه د کابل په مدرسه حبیبیه کې مولوي صالح محمد کندهاري ولیکل او بیا په پېښور کې هم دغسې نور کتابونه چاپ سول، چې دا حرکت هم د پښتو د ژوندون له پاره ډېر مفید و.

کوم کتابونه چې د دیني تعلیم له پاره په پښتو لیکل سوي دي هغه هم په دغه نوعه ادب کېښي داخل دي، لکه: د ملا عبدالباقي افغان تبیین الواجبات یا د دوست محمد خټک تفسیر بدر منیر او بحر العلوم، یا د فیض محمد لوګري روضه المجاهدین یا د کامې د مرادعلي صاحب زاده تفسیر یسیر.

(۶) په دې دوره کې د شعر او ادب یوه بله عامې او وګړنې ډله هم سته، چې د پښتو په کلو او بانډو کې ناخوانه امي شاعران

موجود دي او دوی د خلکو په عامه ژبه شعر وايي او کله کله د ملي تاريخ بعضي مهم وقايع او د ملي پهلوانانو کردارونه په خپل شعر کي بيانوي، دا ډله يقيناً د عامو خلکو د فکر او ژبي او اخلاقو نمايندگي کوي. دغه نوع ادب د پښتو خاص شعري وزنونه او ادبي بحرونه هم رابښي او موږ په پښتو ژبه کي په سوو داسي ملي او وگړني شاعران لرو، لکه: کمال، نوروز، ملا ميران او نور. د دې ډلې شاعري بې تکلفه او ارتجالي او ساده ده. دوی د ژوندانه مختلف وقايع په ساده ژبه د عوامو د فهم سره برابر تصوير کوي او د ملي ژوند پټ اړخونه لوڅوي، مثلاً کله چي په اول وار انگرېزانو کابل ونيو، دلته نو دغسي يوه وگړني شاعر د خلکو د زړه درد په يوه بدله کي تصوير کړ، او ويې ويل:

خالقه لایزاله! ایمان مي خطا مه کړې	بې شریکه بې زواله! فرنگ ورک کړې له کابله!
---------------------------------------	--

زاري مي نشته بله
د افغانستان د استقلال په جنگ کي يو بل وگړنی شاعر د پښتو مېرمنو اشتراک په جهاد کي داسي بيانوي:
چا ئې پلو ليدلی نه و
اوس د جمرو د پر غاړه ځي سرتور سرونه
په کابل جنگ دی

د پښتو ادب ارزښتونه په دغه دوره کي

پښتو ادب د پخوانۍ او متوسطې دورې له ډېرو ارزښتونو سره دې اخيرنۍ دورې ته راوړسېدی. د ژبي بياني او بديعي خاصيتونه او د مفکورې ذخائر چي پښتو ادب له قديمي او متوسطې دورې سره راوړي وو هغه ټول د شاعرانو او ليکوالو مخي ته پراته وو. دلته نو اوس د دوی وظيفه دا وه، چي له هغه ټولو قديمو ذخيرو څخه د نوي ادب په تخليق کي کار واخلي او نوي مفکورې او د نوي ژوند لوازم او ضروريات پښتو ادب ته را وارد کړي. يقيناً چي نوی عصر او د ۱۹ قرن سياسي او اقتصادي او فکري تحولاتو پر پښتون قوم باندي ژور اثرونه وکړل او دلته نو موږ گورو، چي په پښتو ادب کي ځيني نوي ارزښتونه موجود سول. د پښتو غزل د فارسي ادب په تقليد په عشقي موهومو خيالاتو کي تباہ سوې وه. شاعر په خپل ذهن کي د عشق يوه موهومه دنيا فرضوله او د هغې په بيان کې په ډول ډول خيال بافي کوله، د غزل ډېره حصه د معشوق د وروځو او سترگو او سراپا توصيفونه وو او په دې کي به داسي مبالغه اميزه شعرونه ويل کېده، چي تل به درواغجن شاعر د سترگو په گوليو ویشتلې يا به د بڼو په غشي ژوبل سوی و. دی به د هجران په اور کي لولپه و، مگر هيڅکله دا ونه لیده سوه، چي دی دي حقيقتاً د ژوند له يوه جزوي نعمت څخه محروم سوی وي. ډېر داسي شاعران وو چي په خپل عمر ئې د شرابو څکه نه وه کړې مگر د شعر په تخليي دنيا کي به تل په باده پيمائي بوخت و. قصيدې هم دغسي يو اغراقي او مبالغه وي د مداحۍ رنگ درلود او شاعر به کوبښن کاوه، چي په څه ډول او کومو الفاظو

کولای سي، چي خپل ممدوح تش په الفاظو وغولوي او جایزه ځني واخلي. دې ادبي جریان خو پر پښتو ادب هم ژور اثر درلود او د لفاظۍ او سخن وړۍ او خیالباڼۍ له پاره ئې ډېر مواد پیدا کړل مگر مفکوره او معنوي ښېگڼې ډېرې پکښې لږ وې، د پښتو شعر د موهوماتو او ایډیالیزم په تیارو کي لاس او پښې وهلې اما د الفاظو ذخیره او د خبرو قالبونه او د ظاهري وینا ښېگڼې یې درلودې. د اوسنۍ زمانې شاعر له دغسې یوه په ظاهر ښکلي او په باطن تش پس منظره سره مخامخ و او د زمانې انقلابي جریان هم دی نه پرېښود، چي په شلم قرن کي د وروڅو په لېندۍ کي د بانو غشی وولي یا د ملا په نري تار غټ غټ غرونه وڅړوي. نو پښتو شاعري په دې دوره کي د شاعرۍ د قدیمو اسلوبونو پیروي لږ کړه او د خیال باڼۍ له دنیا څخه د حقیقت لدني او ریالیزم میدان ته راغله، د فراق او مهجورۍ د درد او نارو پر ځای قومي درد او د ټولني اجتماعي ضرورتونه ودرېدل، هغه موهوم معشوق چي رسا قد به یې تر سیر هم جگ و او ناز و خرام به یې د شاعر زړه ورسولاه اوس د هغه پر ځای د وطن او مملکت او مسلک نوی معشوق پیدا سو او دغه حرکت په پښتو ادب کي ځيني نوي ارزښتونه راوستل، چي هغه د دې عصر له سیاسي جریان او تحولاتو سره برابر وو او دغه کلیه په ښه ډول ثابته سوه، چي انسان د خپلو ټولو مادي او معنوي متعلقاتو سره د زمانې د تحول په لاس کي دی او حتماً به له زاړه حال څخه نوي حال ته را اړوي، که موږ د پښتو ادب په دغه زمانه کي له اردو او فارسي سره مقایسه کړو نو دا نکته راڅرگندېږي، چي د شعر پر ډگر د پښتو ادب بالکل نوی رنگ موندلی دی، ځکه چي د اردو او فارسي غزل تر اوسه لا هم د مفکورې او موضوع له پلوه په هغه قدیم اسلوب باندي د خیالیت په دنیا کي سیر کوي او تر اوسه لا هم غزل ښو شاعران پر هغه زړو لارو باندي روان دي، مگر د پښتو شعر معنوي ارزښت بالکل اوښتی دی او د زاړه سبک او فکر پیروي ډېره لږه لیدل کېږي، په پېښور کي ځيني داسي غزل گوۍ پښتانه شاعران لرو، چي دوی د اردو ژبي د خیالي شاعرۍ پیروي کله کله کوي، مگر پر دوی باندي پښتني تخیل دومره غالب دی، چي په غزل کي د شاعر د تخیل سلسله هم ضرورت مشغول کوي، حمزه شینواری وایي :

وايي اغیار چي د دورخ ژبه ده

زه به جنت ته د پښتو سره ځم

په دې اخیرنۍ دوره کي چي د ادبي تجدد او نوي فکر دوره ده، په پښتو ادب کي دوې ډلي شاعران او لیکوال لرو : یوه هغه ډله ده، چي پر زاړه اسلوب روان دي او لکه پخواني شاعران او لیکوال زاړه افکار د شعر په زاړه قالب کي ځایوي. دوی کله کله ځيني نوي فکرونه هم په هغه پیرایه کي ادا کوي، چي د شعر عنعنوي زوړ قالب دی. له دې ډلي څخه غلام محی الدین افغان، مستغني، سید محسن، مخلص کندهاری، مولوي صالح محمد خان، خادم، الفت، رشتین، عقیق زاخيلي؟، سمندر بدرشوی، سید راحت زاخيلي، محمداکبر خادم او نور ډېر شاعران دي چي د پښتو ادب د وروستنۍ دورې لویه برخه په دوی پوري اړه لري.

مثلاً د مستغني ځيني نوي اشعار نوی فکر روزي، مگر قالب یې قدیم دی، د کندهار سید محسن هم د دې عصر د نوي فکر خاوند شاعر دی، چي د استقلال تر جنگ پوري لا ژوندی و. دی په اول عمومي جنگ کي، چي په (۱۹۱۸ میلادي) کي ختم سو د اسلامي مملکتو مغلوبیت د اروپا د استعمار په مقابل کي او بیا د ترکانو د اسلامي خلافت سقوط د حسرت په سترگه ویني او داسي وایي :

پر اسلام ډېر اضطراب دی لا ترکمه

هم د دین حالت خراب دی لا ترکمه

هم راحت مو سدالباب دی لا ترکمه

ظلم و جور تل کامیاب دی لا ترکمه

ټول وطن مو مست له خواب دی لا ترکمه

عاقلان به مو ترکمه سر په جېب وي
چي مدام به دوی په صبر په شکېب وي
د اغيارو به ترکمه مکر و فرېب وي
د غرض په پښو به غغلي دا يې زېب وي

مور به غرق د خورد و خواب يو لا ترکمه
چي قلم مو په قبضه کي د کفار سو
ملک و خان مو په قبضه کي د کفار سو
نوم نښان مو په قبضه کي د کفار سو
ټول اسلام مو په قبضه کي د کفار سو

مور بیده يو په غفلت کي لا ترکمه
ټول يورپ په اتفاق راته بلا سو
زموږ په غوښو په املاکو مبتلا سو
دښمني يې کړه ظاهره برملا سو
لا په کور کي ورته گورو ها لا لا سو

رېه ته به مو بيدا رکړې لا ترکمه
هند و مصر بریتش يوه گوله کړه
په موږ نه سو پر بغداد باندې حمله کړه
پر ايران او عثماني ئې غلغله کړه
مقدس خايونې ټوله په قبضه کړه

هوښ غيرت له موږه ولاړی لا ترکمه
مسلمان چي مبتلا په عيش و ناز سو
اشفته و پرېشان د هر طناز سو
چاپلوسي د اجانب کاندې غماز سو
په سودا د گلرخانو بې نماز سو

کاھلي يې په رگو سوه لا ترکمه
 ټول اسلام نن گرفتار په مصيبت دئ
 غوړېدلی پر جهان ټوله ظلمت دئ
 اسلام ولاړی په بلا او په نقت دئ؟
 هم دا واړه زموږ د خپل عمل شامت دئ

د یورپ ظلمونه گورو لا ترکمه
 د طلوع افغان لومړی کال، دریمه گڼه، ۱۳۰۰ شمسي کال.

منشي احمدجان

د (۱۳۰۰ هـ ق) په شاوخواکي د پښتو په نشر لیکلوکي لږ څه تحول پېښ سوی دئ، تر دې دورې مخکي د پښتو د نشر کومه شېوه او سبک چي د خوشحال خان په کورنۍ کي پالل سوی و، هغه په کندهارکي د پتي خزانې د مؤلف محمد هوتک له خوا لږ څه اصلاح سو، يعني د خوشحال خان د کورنۍ په نشر کي جمله بندي او ترکیبونه او د لغاتو استعمال ډېر د فارسي يا عربي تر اثر لاندې و. مگر محمد هوتک په پټه خزانه کي د نشر د اصلاح له پاره یو بل قدم واخیست، ده کوښښ وکړ چي جملې او ترکیبونه د پښتو رنگ ولري او ځای ځای د فارسي او عربي کلماتو په مقابل کي پښتو لغتونه او تعبیرونه هم استعمال سي. تر دې زمانې را وروسته سل کاله په همدغه ډول د پښتو پر نشر باندې تېر سول، په احمدشاهي دوره کي چي کوم نشر په کندهار کي پیرمحمد کاکړ یا د احمدشاهي فتاوی لیکوالو کښلی دئ هغه هم د خوشحال خان د کورنۍ او بیا د محمد هوتک د اصلاحي اقدام تر اثر لاندې ښکاري او سړی ويني چي د پښتو نشر ورو ورو د فارسي او عربي له تقلیده څخه آزادېږي او څه نا څه د پښتو خپل رنگ مومي اما د دې اصلاحي حرکت قوي محرک د (۱۳۰۰ هـ ق) منشي احمد جان دئ، دې سړي په پښتو ادب کي کوم فکري تحول نه دئ راوستی او د ده په آثارو کي کومه داسي ذخیره نه ښکاري، چي هغه دي فکري ارزښت ولري، دی د انگریزانو د پښتو معلم و او د استعمار په کړۍ کي نښتی و. مگر د نشر د ظاهري شکل په اړولو او د پښتو محاورې ته په نژدې کولو کې لاس درلود او داسي آثار یې لیکلي دي چي هغه د پښتو په نشر کي ښه کتابونه بلل کېږي، کوم کتابونه چي ده لیکلي یا ترجمه کړي دي مشهور ئې دا دي :

د قصه خوانۍ گپ، چي په ۱۹۳۰ م چاپ سوی دئ.

گنج پښتو په ۱۹۳۰ م د لاهور چاپ.

تاریخ افغانستان، چي په همدغه کال په پېښور کي چاپ سوی دئ او له انگریزي څخه ترجمه سوی دئ.

له فارسي تاریخ فرشته څخه هم ده د سلطان محمود د تاریخ ترجمه کړېده.

هغه دغه، هم د ده یو مشهور کتاب دئ.

د منشي احمد جان په ټولو آثارو کي د نثر نویسی دغه خاصیتونه شامل دي:

دی کوښښ کوي چي د پښتو د نشر د لیکلو ژبه د خلکو محاورې او عامي لهجې ته رانژدې کړي او د لیک او وينا تر

منځ موافقت ومومي.

د فارسي او عربي ژبي مستعمل او پېژندل سوي کلمات او لغات له خپله نثره څخه ارادتاً نه باسي، مگر د پښتو تعبیرونه او د ادا کولو خاص خاص قالبونه هم نه هېروي، نو له دې جسته دی یو معتدل او د ذوق خاوند لیکوال ګڼل کېږي، مثلاً په کوم ځای کې چې د جنگ مشترکه پښتو او فارسي کلمه استعمالېدای سي، هلته هندي جګړه نه راوړي، خو په کوم ځای کې چې دغې کلمې د پښتو په محاورو کې ځای نیولی او د استعمال حق ئې موندلی دی هلته نو د دې کلمې له استعمال سره کوم تعصب نه ښکاره کوي.

منشي احمد جان په خپل نثر کې اوږدې اوږدې جملې نه راوړي او داسې کار نه کوي، چې د څو جملو خبر د اخرنۍ جملې په پای کې راوړي، بلکې هره جمله ئې خپل خبر لري او دا د پښتو د اصلي بنسټ سره سم کار دی. د منشي احمد جان د نثر یوه بله ښېګڼه دا ده، چې د ده د کتاب له ویلو څخه د اعلی ادبي ذوق خاوند هم نه ستړی کېږي او که یې د ابتدایي سواد خاوند هم لولي نو په فهمولو کې مشکل نه ورپېښېږي. نو له دې جسته ده ته یو معتدل او د ذوق خاوند لیکوال ویلای سو، اوس به د ده د نثر یو څو نمونې راوړل سي :

له گنج پښتو څخه

نقل دی چې یوه سړي آس ساتلی و او ډېره مینه ئې ورسره کوله، شپه او ورځ به په خدمت ورته ولاړ و، سحر مازدیګر به یې لمباوه، ګراره(؟) به یې وخت په وخت کوله. د اورېشو د ارداوې غور به ئې په ښه شان کاوه او ناری به ئې مساله دار ورله مدام تیاراوه او هره ورځ یې د ولو په غاړه باندي په شنو شنو واښو کې ګرز اوه، او چې چرته به ډېر واښه پېښ شول نو هلته به یې لویه رسۍ پکښې واچوله او موری به یې ټک واهه او رسۍ به یې په موري پوري وتړله، نو دغه آس به یې په هغه واښو کې پرېښود، بیا دی به پکښې کله چریده او کله به رغړېده او کله به یې لکۍ پورته کړله توپونه به یې وهل او خاوند به یې په تماشا خوشحاله. یوه ورځ له ورځو وه، چې دې سړي دغه آس بهر بوت ! ناګهانه چې ترې کوز شو چور آس ودنگل، سرکښې یې وکړله زین، واګي، جلب، ترسیري واړه اسباب یې د ځان سره وتښتاوه. خاوند پسې تمامه ورځ وځغېده، مگر هغه آس و او دی سړی و لاندی یې نکړای شو، اخیر سړی سترې شو او آس لاړ له سترگو یې پنا شو. چې ماښام شو سړی غریب ستړی ستومانه کور ته راغی، بې طاقت په کټ کې پرېوت او په آس باندي چې وخت د داني شو نو وری شو، چې خوله یې واښو ته کښته کوله واګي په زین کې نښتي وې، خوله یې واښو ته ونه رسېدله، چې نیت یې د رغړېدولو وکړ زین پرې دپاسه پروت و هغه کار هم برابر نشو، چې په یوه ډډه به یې آرام کاوه یو رکاب به ترې لاندی شو، په بله ډډه به یې بل رکاب ورته وړاندې شو، دا خبره هم ونه شوه. تمامه شپه لکه څوکیدار په ولاړې پرې تېره شوه، سبا بیا په هغه میدان کې حیران ګرزېده، ناګهانه یې یوه واله په محکښې راغله، چې دا ورګډ شو هغه واله ژوره وه اوبه پکښې ډېرې وې، ټول اسباب یې په اوبو کې لوند شو، چې په ډېر کوشښ سره بهر راووت او لمر پرې ولګېد، هغه تسمې د اسباب د ده ټولي د اومې څرمني وې خو چې وچې شوې نو ډېرې کلکې شولې. بیا هر ځای چې د ده په تسمه لګېده هغه ځای به غوڅېده، غرض دا ده چې ګیدې ته یې زخم ورسېد، ملا یې خور شوله، خټ یې غوڅ شو، چې څه سختي په دنیا کې یادېدله هغه ورته پېښه شوله، چې ډېر وری، کمزوری او عاجز شو، نو په یو ځای باندي ولوېد، ناګهانه خنځیر ورباندي پېښ شو اول خو ورته په قهر شو، ولي چې د ده خواړه ورځ یې ولیدله نو زړه یې پرې وسو او ترې یې پوښتنه وکړله چې دا ولي دي داسې حال شوی دی؟

آس ورته وویل: "چې دا ټول زین او د اوبو او د تسمو سبب دی". بیا آس ورته وویل که لږ کوتی ما له دې بنده خلاص کړې نو ډېر ښه به وي، ثواب به دي وشي، خنځیر ورته وویل چې زه خو داسې هېڅ ګناه خپل ځان ته نه ګڼم چې د دومره سختۍ لایقه وي، خنځیر ورته وویل چې داسې نده یا ته دروغ وایي او یا جاهل یې نه پوهیږې چې ګناه څه ته وایي نو که دروغ وایې خو زه دي نه خلاصوم پرېږده چې کړېږې او بیا مړ شې او نه دي اشنایي کوم ځکه چې خلک وایي چې د بدخوی سړی

سره اشنایي ښه نده، د سپري خوی خرابیږي او که نه پوهیږي نو بیا ستا دپاره دغه بند ښه دی، ځکه چې ناپوهي داسي خيز دی چې له دې سختي نه به دي په زیاته سختي کي پرې باسي.

بیا آس زاري وکړله ویل یې چې خلاص مي کړه. خنځیر ورته وویل چې ما ته رښتیا ووايه نو به دي خلاص کړم. آس ورته له سره خپله قصه شروع کړه. نو خنځیر وویل چې اوس پوه سوم، چې ته لوی جاهل ئې او په تا کي شپږگناوي جمع شويدي: پرمی د خاوند پرېښوول، دوهم د هغه احسان هېرول، دریم هغه ځان پسي ځغلول او سترې کول، څلورم اسباب د ځان سره تښتول، پنځم په ځان باندي داگمان کول چې زه به یوازي گذاره وکړای شم، شپږم همېشه په گناه کي پاتي کېدل او توبه ورته نه ایستل او خاوند له بیرته نه ورتلل.

آس وویل چې اوس پوه سوم، چې زه له دې عذابه دوچند لایق یم. خنځیر وویل چې اقرار دي وکړ او ځان ته دي ملامت وویل نو اوس به دي خلاص کړم، بیا ئې هغه تسمې پرې کړې او آس ئې له بنده خلاص کړ.

ملا نعمت الله

د پېښور د نوښار اوسېدونکی و او تر (۱۲۸۰ هـ) وروسته د ده د ژوند زمانه ده او دغه سپري په پښتو اوسني ادب کي د داستان لیکلو په سلسله کي ډېر کار کړی او متعدد داستانونه ئې نظم کړي دي. د ده اشعار خواږه او روان او د ویلو وړ دي، د لیلی او مجنون قصه، د نیم بولا او تیم بولا قصه، د فتح خان قصه، د موسی او گلکمې قصه، د حضرت علي جنگنامه، د حاتم طائي قصه، د شهنامې پښتو ترجمه او الف لیلی د ده مشهور او نشر سوي کتابونه دي. ملا نعمت الله په خپلو ټولو آثارو کي د ژبي سلاست او خوږوالی ساتي او د هري قصې په نظمولو کي دا خبره په نظر کي نیسي، چې د داستان ټولي خواوي په قوي نظم او د پښتو ژبي د اساسي تعبیر پر اصولو باندي برابري وي. د ده د بیان قوه داسي منظمه او تکړه ده، چې هیڅ وخت ظاهري ادبي ښېگڼي تر معنی نه قربانوي او هم معنی په ښه ډول افاده کولای سي نو ځکه د ده هنر د ظاهري او معنوي ښېگڼو جامع دی اما د افسوس ځای دا دی، چې دغه هنرمند شاعر ټول خپل هنري او ادبي استعداد د داسي شیانو په ویلو کي صرف کړی دی، چې په ژوند کي لږ په کار راځي، یعني د ده په آثارو کي د فکر ذخیره ډېره لږه ده، خو د لفاظي او داستان لیکلو استاد دی. حقیقت دا دی که د ملا نعمت الله هنر د ژوند له پاره استعمال سوی وای نو به حقیقتاً شاهکار وای، دی عادت لري چې د هري قصې د هري برخي په سر کي یو ادبي تمهید ږدي او بیا د هغه څخه د اصل داستان خوا ته هڅه کوي، په دې تمهید کي د الفاظو قوت او خپل ادبي مهارت په ښه ډول ثابتولای سي او د ده قصې د پښتو د باندې والو د مشغولیت لوی سبب دی. د ملا نعمت الله د هنر قوت هلته ښکاري، چې دی د شهنامې مطالب په پښتو مشنوي را اړوي، مگر دی پر خپل بیان دوني غالب دی، چې د ترجمې هیڅ اثر نه پکښې ښکاري، مثلاً کله چې رستم په یوه جنگ کي په نافهمي خپل زوی سهراب وژني دغه تراژیدي ملا نعمت الله په داسي ډول تصویر کوي.

اور مي بيا نن لگېدلی په خاطر دئ
چي په غور مي د سهراب د مرگ خبر دئ
د وجود باغچه په غم زما تالا شوه
د بېلتون د محصلانو حوالا شوه
په هر ځای د بېلتانه له لاسه ویر دئ
د هر چا مرگ ته فلک استاده خیر دئ
کوراکور د بېلتانه نارې سورې دي
د خزان له لاسه مراوي منجرې دي
دا فلک د ستم ژرنده گرزوي بيا
ککړۍ پکښې د خلکو غورځوي بيا
لا بوستان نه وي تازه د نوبهار
چي خزان ورپسې سم راسي دوبار
لا خورکړې بنفشې نه وي اوربل
چي بورا سي د خزان د لاس غوبل
کلاب نه وي پورته کړی سر له خواب

چي خزان يې کړي په غم سينه کباب
 لاله نه وي اوچت کړی سر په باغ
 چي خزان ورباندي کېږي د غم داغ
 بلبل هم نه وي په ديد د گلو موږ
 چي فلک يې بيا په وژلو کړي زړه سوږ
 د اسمان ناکردي خو به درته وایم
 که يې ستايم تمام عمر به لگيا يم
 پدا شان ما ته راوي ويلې صاف
 د سهراب لښکر چي ولاړ په خپل اطراف
 رستم هم ترېنه رخصت شو په ماتم
 په طرف (يې) د سيستان کېښود قدم
 د سهراب تابوت ئې هم پوره له ځانه
 دا خبر چي ورغی خاص تر سيستانه
 کور وکلی په نارو په ژړا سر شه
 تا به وې گویا قايم هلته محشر شه
 ووړ (و) لوبو د سيستان به کړې کوکاري
 چي هر څوک به خبرېده له هسي چاري
 د واريه د رستم مور راغله سرتوره
 د سهراب په غم کي پرېوته نسکوره
 په ژړا يې (و) گډېوان د اوښکو ډک
 د افسوس فرياد ئې تلو په پاس فلک
 په سيستان کي کور په کور کېده ويرونه
 د سهراب په ماتم ناست وو عالمونه
 چي دفن شو هغه ښکلی نازنين
 تهमितه هم چا خبر کړه په يو حین
 چي سهراب قتل له لاسه د رستم شو
 د سيستان په ښار کي ښځ په ډير ماتم شو
 د خبر په اورېدو پرېوته کوزه
 ډېر ساعت پرته بې خوده هغه چوزه
 تار په تار ئې کړه وينسته د اوربل واره
 سترگي سرې کړې په ژړا خماري دواړه
 اور يې بل کړو وې چي ځان پکښې ستي کړم
 ځان ملگري د سهراب سره دستي کړم
 الغرض چي ځان ئې کړو پکښې گوزار
 چي ناگاه ورباندي خلک شو خبردار
 په تلوار يې دا له اوره کړه بهر
 لاس و پښې وېښته يې سوي وه د سر
 د دي سپين بدن چی و د گلو باغ

فیض محمد اخوندزاده

پر افغانستان باندي د انگرېزانو لومړۍ حملې د دې ملت پر ژوند درانه اثرونه وکړل، په عملي ژوند کي يې خلک د آزادۍ ساتني ته چمتو کړل خو له بلي خوا يې د دوی توجه د ژوندانه له نورو کارو څخه فقط د استقلال ساتني ته راوگرځوله اما په پښتو ادب کي دغه حرکت ډېر ښه اثرونه پرېښول. مثلاً د پښتنو د کلو شاعرانو د جنگ واقعي په حماسي شکل نظم کړې او له بلي خوا عالمانو او پوهانو هم په دغه حرکت کي برخه لرله او دوی داسي کتابونه وکښل چي هغه خلکو ته د آزادۍ د ساتني په لار کي گټور وي، له دغو پوهانو څخه يو هم فيض محمد اخوندزاده و، چي د لوگر په موسهي کي اوسېدی او ده د امير شېرعليخان په اوله پاچاهي کي يو کتاب د روضۃ المجاهدين په نامه په پښتو مثنوي جوړ کي او مقصد يې دا و، چي خلک په ديني تبليغ سره د جهاد او د وطن د ساتني خوا ته راوبولي. دا کتاب تقريباً پنځه زره بيته او ښه تبليغي او اخلافي مضامين لري، د ده د نظم ژبه ساده او روانه ده چي هر څوک يې تکليفه په پوهيږي او د قرآن او حديث مضامين په پښتو ژبه ښه نظم کولای سي او د ده کتاب د هغه عصر په پښتو ادب کي ښه ځای نيولای سي، دی خپل ملت ته د يووالي ږغ داسي رسوي:

همه واره يو و—ود شئ

په طلب کي د مقصود شئ

ملا فيض محمد په دې کتاب کي غواړي، چي د مملکت عسکرو ته د دوی مهم اجتماعي مقام وښيي او خپلو مسئوليتونو ته يې توجه ور واړوي، مثلاً د يوه مسلمان عسکري مشر وظيف داسي ښيي:

په لښکر کي چي افسر وي شجاعت لري کرار وي هم عاقل او مدبر وي دلسوزي لري ناصح وي سخاوت لري ښه داد کا چست چالاک وي ثقيل نه وي کبرجن او جاهل نه وي له لښکره باخبر وي تېښته نه کاندي صابر وي له سلطانه طاغي نه وي د پاچا په خدمت راست وي نه شراب خوري نه زاني وي حکومت ئې سراسر داسي نه چي دولت ټول کا عالم واره در په در کا	می باید چي دلاور وي په صفوتو کي جرار وي ښه دینداره مذکر وي هم انصاف لري صالح وي له لښکر سره امداد کا هم ظالم او بخيل نه وي بدکرداره غافل نه وي پخپل کار کي باهنر وي په نعمت د رب شاکر وي له الله نه باغي نه وي د الله په طاعت ملاست وي نه رشوت خوري نه جاني وي په کتاب وي برابر دی خپل ځان ورباندي موړ کا خپل مخ تور خاوري په سر کا
--	---

له دې يوې نمونې څخه سړی دا معلومولای سي، چي په افغانستان کي هم پس له اوله جنگه څخه يو فکري حرکت په

خلکو کي د دې له پاره پيدا سوې و، چي دوی د خپل ژوندانه لارو چارو ته متوجه سي او دغه فکر و، چي د امير شېرعليخان په زمانه کي پښتو ژبي او د عسکرو تنظيم ته توجه وسوه او په مملکت کي لومړۍ پلا يوه کابينه تشکيله سوه او يو اخبار د شمس النهار په نامه نشر سو.

د دغه حرکت ادامه :

په افغانستان کي لومړۍ پلا مدني حرکت امير شېرعليخان شروع کړی و او دغه پاچا د مملکت د نوي ژوندانه له پاره ځيني ښه اساسونه کښېښودل، د خپلي کابينې نومونه ئې پښتو کړل، عسکري قوماندې (بولۍ) يې له انگرېزي څخه په پښتو راواړولې او په خارجي سياست کې هم غوښته چي له ټولو دولتونو سره دوستانه روابط ولري او د روس او دولت عثماني سفيران ئې په خپل دربار کي ومنل مگر انگرېزانو نه غوښتل چي د هندوستان له څنگه د پښتو يو قوي حکومت موجود سي، نو دوی دوهمه پلا پر افغانستان حمله وکړه او امير شېرعلي خان کابل پرېښود او په مزارشريف کي پاته سو او تر ده وروسته يو داسي سخت او قوي لاس پر افغانستان باندي مسلط سو، چي هغه د امير شېرعلي خان حرکت ئې په سرعت تعقيب نه کړ، نو ځکه د پښتو ادب هم تر شل کالو پوري لکه چي لازم و هغسي وده ونه کړه، مگر د امير حبيب الله په زمانه کي بيرته هغه حرکت لږ څه سره وښورېدی او يو څو مکتبونه په کابل کي جوړ سول او يو اخبار د سراج الاخبار افغانيه په نامه له کابله خپور سو.

په دغه وخت کي مورگورو چي پښتو ليکوالو او شاعرانو هم قلمونه راواخيستل او په افغانستان کي د پښتو حرکت بيرته شروع سو، سراج الاخبار د پښتو ژبي اهميت ته ځلک متوجه کړل او يو څو ليکوال داسي پيدا سول، چي دوی په پښتو ژبه څه ليکل يا به ئې شعرونه ويل، د دې ډلي په سر کي ملا عبدالباقي افغان کندهاری او سيد محسن کندهاری او غلام محي الدين او مستغني او د سراج الاخبار ليکوال دي، چي لومړی مدير او مؤسس يې مولوي عبدالرؤف کندهاری و. او بيا محمود طرزي هغه چلاوه او ملگري يې عبدالهادي داوی او عبدالرحمن لودين وو، دغو خلکو د پښتو ژبي د نوي ژوند فکر په مملکت کي وروژه او لږ و ډېر يې په پښتو کي شعر او ادب ته هم خدمتونه وکړل. دلته موږ د هغو ليکوالو نومونه او ادبي تخليقات ښيو، چي دوی د پښتو په نوي حرکت کي لومړۍ برخه اخيستي ده.

ملا عبدالباقي افغان

د پښتو د اخيرنۍ دورې په ادبياتو کي چي کوم فکري تحول راغلی دی د هغه يوه برجسته نمونه د دغه سړي په کلام کي ليدله کيږي. دی تر (۱۲۷۰ هـ ق) وروسته د کندهار په ښار کي پيدا سوې او په (۱۳۰۶ هـ ش) کال وفات سوې دی. په شعر کي يې تخلص افغان و او د خپل عصر يو باعمله عالم او صوفي شمېرل کېدی، په وارو وارو يې له وطنه څخه تر مصر او حجازه پوري پياده سفرونه کړي دي او تر کلکتې پوري هم تللی دی.

د هند مشهور عالم مفسر او سياسي رهنما مولانا ابوالکلام آزاد خپل ترجمان القرآن تفسير د دغه سړي په مجهول نامه اهداء کړی دی، ځکه چي دغه عالم د قرآن د تفسير د ځينو پښتنو له پاره تر کلکتې پوري پياده سفرونه کړي وه، دې فکور عالم د پښتنو د بدو عاداتو د اصلاح او انتقاد له پاره د (۱۳۲۰ هـ ق) کال په شاوخوا کي يو منظوم پښتو کتاب ليکلی دی، چي وزن ئې اوږد مثنوی او نوم يې تبیین الواجبات فی التخریب

العادات دی، دا کتاب تقريباً (۶۰۰۰) بيته لري او د کتاب په سر کي داسي وايي :

را اخیستی می شهباز دئی د خپل عشق رباب و همه
 نغاره د اسلام کوك سوه دواړه برېته تاوومه
 سو شراب ساقی له عشقه عالم ټوله سو گل رنگه
 خوشحالی د هغو چي یې زړه پاک سو له زنگه
 څه نغمې څه ترانې دي قسم قسم آوازونه
 قمریان پر بناخو ناست دي مطرب نوي کړه سازونه
 خم په جوش پیاله په دور قلقلې سو د صراحی
 مستانه په رقص راغله درب دروب د پاکو بی
 خورا پسته پښتو وایه بلنده مه درومه افغانه !
 که قلم بافضولي کا ټینگ ئې نیسه له بیانه
 التماس د سعادت کړه پښتانه لره د خدایه
 د نېکۍ خښته ئې کنښورده ښه محکمه له تهدایه

افغان د پښتو په اجتماعي عیونو انتقاد کوي او د دوی د اجتماع په منځ ورننوزي او د یوه اجتماعي نقاد جوله پیدا کوي،
 مثلاً پښتانه سوداگران په مالو کي ناوړه شیان گډوي او خالص مال بازار ته نه راوړي، دا کار لکه چي شرعاً ناروا دئی په
 اجتماعي او اقتصادي لحاظ هم غندلی دئی او د تاجر اعتبار ورکوي، افغان وایي :

خیانت له مسلمان سره منع دئی په دین کي
 فریبنده او حيله گر سو په انگار آتشین کي
 چا چي غش په مال کي وکی هغه نه دئی زموږ له ډلي
 دا حدیث له مصطفی سو چا له نسته چي دا ولي
 که موچنه که خپلی سوه چي په منځ کي وي خرخوړي
 د کومک لحاظ یې نه وي په قیامت به کښته گوري
 د لندن کافران گوره غوټي خلاصی کړي دلته
 پر هغه قرار ښکاره سي چي لیکلي وي هلته
 د عراق وړې غوزې دي د ورېښم په شان پېچلي
 په دوه چند قیمت خرخوړي سپیني پاکي صافي ولي
 ستا دونیم په یوه شمار سي پاکېده یې خرخي غواړي
 د دنیا فهم چي دا سو حق تعالی دې وله نغاړي
 یو د بله کړي نسبت چي د پتان پتان دروهلي
 دین دي سپک په نظر ورکی داسي مه کوه نتلې
 ته باید چي مقدا او رهنما ئې و ملت ته
 لمر خاته لوېده رابولي صفوت او شریعت ته

ستا د غش په چپلاخه د لویانو مخ خورږي
ځکه موږ ته رسول وايي چي له ډلي دي بېلږي
سترگي روڼي کړه ناکسه ځان وگوره بيدار سه
خس؟ دزدې د مېړه عیب سو له خپل ځانه خبردار سه

پښتانه په کلو او کوڅو کي ناپاکي پاشي او د نورو د صحت مراعات نه کوي افغان دغه اجتماعي او صحي عیب ته هم متوجه
دی او داسي انتقاد پرکوي :

که د څا اوبه راتلې و داسي ځای ته چي ضرر و
د بوده او د سړيو پر خټ بېل د ده ممر و
د حساب تخمین يې وکړه هر حيوان چي پرې تېرېږي
په لحد کي يې عذاب دی څو ابرو يې کوره کيږي
انبارونه د بامو چي د کوڅو و میان ته پاشو
د دوزخ د اور ازغي دي د لحد د پارې تراشو

افغان کله کله د خپل قوم د عظمت په یاد کي مستي کوي او ځوانانو ته د مېړاني او سلاحي شوری درس وايي :

توپک ښه اسباب د دين دی
خوار سړي له تبرزين دی
پڅه توره دي تېره کړه
که دي رب ته تندي سپين دی
بدن آس دی پر سپاره سئ
په يوه مگراتی پوره سئ
توپک واچوی اوږو ته
يو بل په ننداره سئ
زما نوبت په کله راسي
رڼه غم مي زړگی تراشي
چي د توپ گولی مي درومي
د مکاب کنگرې تراشي

غلام محمد پوپلزی

د پښتو ادب په نوې دوره کې چې کم فکري تحول پیدا سوی دی هغه د نورو ژبو څخه د نوو ادبي آثارو د ترجمې په برکت راغلی دی، کله چې د نولسم قرن په وروستۍ برخه کې په هندوستان کې انگرېزي تمدن خپور سو، نو په اردو او هندي ژبو کې داسې کتابونه تالیف یا ترجمه سول، چې موضوع یې د نوي عصر خبرې وې، د هندوستان ټول قومونه خپل ذلت ته متوجه سول او هر چا کوښښ کاوه، چې د نوي عصر له جریان سره ځان ملگری کړي.

په مسلمانانو کې هم دا فکر پیدا سو، چې دوی ولي متفرق او خپاره او ذلیل دي؟ د اردو یو مشهور شاعر الطاف حسین حالی چې د پاني پت اوسېدونکی و، یو کتاب د مد و جزر اسلام په نامه منظوم کړ، چې په هغه کې یې مسلمانانو ته د دوی د تاریخي ارتقا سببونه وروښوول او د اوسني ذلت او خواری علتونه یې هم په خوره ژبه بیان کړل. دې کتاب په اردو ادب او د هندوستان په مسلمانانو کې یو نوی روح پوکړ او د هر چا سترګې خلاصې سوې. په پښتو ادب کې هم په دغه زمانه کې نوی فکر پیدا کېدونکی و او د نوي ادب په فکري طلایه غلام محمد خان د پېښور د چارسدې اوسېدونکی ودرېد او په پښتو مثنوي یې د حالی مد و جزر ترجمه کړ او پر هغه باندې په نثر یوه مقدمه هم ولیکله، دا کتاب په (۱۸۹۳ میلادي) چاپ سوی دی او د پښتو نوي ادب د اغاز یوه ښه نمونه ده.

د کتاب په سر کې وايي :

"د ټولو مسلمانانو په خدمت کې عرض دی، چې دا کتاب مدوجزر اسلام چې الطاف حسین صاحب انصاري پاتې پتي مقيم د دهلي چې حالی یې تخلص دی په اردو ژبه کې چې د مسلمانانو د ترقۍ او تنزل په باب لیکلی دی په دې ورځو کې محض په خیال د خیرخواهۍ د اسلام او د مسلمانانو خصوصاً د پښتنو له اردو نه په پښتو ژبې کې ترجمه کړای شو. دا هغه کتاب دی، چې په لیدو یې په تام هندوستان کې یوه زلزله پرېوتې ده او چا چې دا کتاب په غور سره کتلی دی او لږ کوي شيان تعصب یې په ډډه کړی نو هغه ته معلومه شوېده چې د مسلمانانو اوس څه حال دی او مخ کې پرې څه حال راتلونکی دی او په چا کې چې څه قدر لحاظ د احکامو د قران مجید او د حدیث د پاک نبي شته په هغو کې د همدردۍ یو جوش پیدا شوی دی او د خپل طاقت په موجب یې لاس پېښې وهل شروع کړي دي. دا خبره ظاهره ده، چې لوی عبادت په دنیا کې هغه قدم شمېرلی شي چې ضرورت ئې ټولو نه زیات وي، مثلاً په هغه وخت کې چې مسلمانانو باندي یو هسي ظالم دښمن په ظلم سره راوخېژي چې د دوی په مال او عیال، په دین او په ایمان لاس اوږده کا هغه وخت د هغه دفع کول په ښځو او نرو لازم وي او د دغه کار دپاره په نمانځه او روژه کې تاخیر کول جایز شمېرلی شي دغه رنگه که ملک په قحط کې مبتلا وي نو دغه وخت چې څوک د لوړې مړي د هغو همدردي کول په نورو ډېرو عبادتونو پرمې شمېرلی شي او چې بېړۍ ډوبېږي او خلک پکښې ډوبېږي نو هغه وخت د ډوبېدونکو ویستل په نورو ثوابونو زیات دي".

غلام محمد خان په دې پښتو لیکنه کې خپل د نثر لیکلو قوت هم ښودلی دی او داسې نثر لیکي، چې د پښتنو عام لوستونکي به هم ښه په پوهېږي، دی وايي چې د مسلمانانو د تنزل سببونه دا دي :

"اول - ورکېدل د علم د دین او د دنیا.

دوهم - بې اتفاقي د قوم.

درېم - بې ځایه تعصب یعني ضد او جهل په خپله خبره او د یوه بل نه نفرت او کرکه کول.

څلورم - غفلت د اسبابو د تنزل نه.

پنځم - د اولاد تربیت او تعلیم نه کول.

شپږم - خرابېدل د اخلاقو او د خوبونو.

اوم - په محنت او مشقت کې سستی کول.

اوس پاتي شوه دا خبره چي مور له خه كول مناسب دي د دې خواب ډېر اوږد دئ او په هغي زموږ د قوم د زاړه خيالاتو خلك يعني هغه چي د نوي تعليم د نوو خيالاتو نه واقف نه وي ډېر كم پوهيږي، دا ظاهره ده چي په هر قوم كي چي اتفاق او قوت او علم وي هغه همېشه په نورو قومونو باندې غالب وي او ملك او دولت د هغوى په قبضه كي وي او په كوم ځاى كي چي خو قومونه يو ځاى اوسي نو په هغوى كي چي په كوم قوم كښي اتفاق او علم او محنت كشي او دوراندهشي وي هغه قوم همېشه آسوده او په عزت كي وي".

د مدوجزر اسلام ترجمه داسي شروع كيږي :

له بقرات حکیم نه وکړه چا پوښتنه
 چي هوښيار دکامل عقل څښتنه
 کوم يو رنځ دئ چي سړی پرې هلاکيږي
 په دنيا کي يې دوا نه پيدا کيږي
 وې دا هسي ناجور تيا په جهان نشته
 چي دوا يې موندنه نه شي هولته هيښته
 که وړيا دي که اسان دي که مشکل دي
 هر مرض له پيدا کړي خدای درمل دي
 بې له هغه چي اسان ورته ښکارېږي
 چي طبيب ښيي علاج وايي ترېږي
 که د رنځ نخښي سبب ورته څرگند کا
 په خندا شي په طبيب پوري ريشخند کا
 نه دارو خوري نه پروا يې په پرهېز شي
 په ورو ورو هغه کمزوری مرض تېز شي
 د طبيب له نزدېکته يې نفرت شي
 تر هغه چي له دنيا ځني رخصت شي
 دغه حال به په دنيا د هغه قوم وي
 چي په سپينه رتبه ورځ وده په نوم وي
 په جهان کي وي پراته طوفان يې راوړي
 په گرداب کي يې کړي بند بادبان يې راوړي
 غاړه لري وي سيلبي زياتيږي(?)
 گمان دا دئ چي جهاز دا دئ ډوبېږي
 د بېړۍ خلک په هغه شان پراته وي
 اړخ نه اړوي د مرگ په خوب ويده وي
 وريځ گوره يې په سر د بدبختۍ وي
 په موسم نوې راغلې د سختۍ وي
 د نېستۍ نخښي يې په سترگو ورليده شي
 دا اواز له وړاندي وروسته اورېده شي
 چي پروون مو څرنگ حال و نن په څه شوې
 لا تر اوسه پوري ويل وې اوس بیده شوې
 وليکن د دې غافل قوم غفلت هم
 هم هغه وي هغه صبر په ذلت هم
 که شو خاوري فخرتوب يې هم هغه وي
 سپينه ورځ شوه ولي خوب يې هم هغه وي
 نه ارمان افسوس چيري د خپل ذلت کا
 نه سيالي د نور قومونو د عزت کا
 هيڅ فرق نشته د ډنگر دوی تر حاله
 په هر حال کی چی پراته دي وي خوشحاله

په دې ډول غلام محمد خان يو روښان فکړه او د قوم همدرده شاعر و، چي پښتنو ته يې د خپل فکر اثر پرېښود، نو ځکه دی د اوسنۍ زمانې د منورو ادیبانو په لومړي صف کي درېږي.

غلام محی الدین افغان

دی اصلاً د کندهار و، خو تر (۱۳۰۰ هـ ق) کال دمخه هند ته فرار سوی و او خپل تحصیلات یې هلته تکمیل کړي وه، په اردو، پنجابي او انگرېزي هم پوهېدی. کله چي د (۱۳۳۰ هـ ق) په حدودو کي کابل ته راغی دلته د دارالمعلمین مشر او په یوه ډله کي شامل و چي نوم یې (اخوان افغان) و. ده په کابل کي ډېر ځلمي په نوي فکر او د افغانستان د آزادۍ له پاره وروزل او یو له هغو خلکو څخه و، چي په کابل کي یې د پښتو د روزلو تحریک چلاوه. غلام محی الدین په (۱۳۳۹ هـ ق) وفات سوی دی، چي د ده ملگرو یوه پښتو شناخته د ده پر مزار درولې ده، قبر یې په شهدای

صالحین کي دی او دا لومړۍ پښتو شناخته ده، چي د مړي پر سر باندي لیکل سوېده. غلام محی الدین افغان د وطن د آزادۍ په تحریک کي لویه برخه لرله. د ده پښتو اشعار انتقادي او اصلاحي خواوي لري، د وطن د مینې جذبات پکښې ښکاره دي، په (۱۳۳۲ هـ ق) کال ده یو شعر ویلی دی چي د آزادۍ او ملیت خصوصي جذبه لري. دی له هندوستانه چي د انگرېزانو تر اسارت لاندي و خپل وطن ته راستون سو، دلته که څه هم خارجي استقلال موجود نه و، مگر د افغانستان خلکو د وطن داخلي چاري په خپل اختیار کي لرلې، ده دغه حال غنیمت وباله او شکر یې پر کاوه. مگر د افغانستان د کامل استقلال له پاره یې هم د دې ځای له نورو منورو خلکو سره یو ځای کوښښ شروع کړ او د خپلي سعي نتیجه یې هم د افغانستان د استقلال په اخستلو کي ولیدله، او له دنیا څخه ولاړی، په دې یوه غزله کي دغه حال داسي بیانوي:

شکر شکر باغ مو خپل باغبان مو خپل دئ
گل مو خپل بهار مو خپل بوستان مو خپل دئ
سروه خپله بلبل خپل چمن مو خپل دئ
لاله خپل ارغوان خپل دامان مو خپل دئ
نشه خپله خمار خپل پیاله مو خپله
بزم خپل ساقی مو خپل دوران مو خپل دئ
کلی خپل بازار مو خپل وطن مو خپل دئ
خمکه خپله رود مو خپل دهقان مو خپل دئ
شاه مو خپل گدا مو خپل قاضي مو خپل دئ
سپاه خپل رعیت خپل دېوان مو خپل دئ
غل مو خپل قاتل مو خپل مقتول مو خپل دئ
عسکر خپل مفتي مو خپل زندان مو خپل دئ
شکر شکر بېگانه په میان کي نسته
مدیر خپل اخبار مو خپل دوران مو خپل دئ
عجب عصر دئ افغانه نظر وکړه
ژبه خپله قلم خپل بیان مو خپل دئ

"سراج الاخبار، خلورم کال، دریمه کڼه"

عبدالعلي مستغني

په (۱۹) قرن کي چي په افغانستان کي د دري ژبي يو ډېر نامتو او مقتدر شاعر تېر سوی دئ هغه يو پښتون او په پښتو کي روزل سوی سړی دی، چي ده پښتو شعر لږ ویلی دی، مگر د دري غزلیات او قصیدي او رباعیات یې په زړو دي او که دغه سړي خپل هنري استعداد پښتو ته وقف کړی وای نو به یقیناً په پښتو کي د ده آثار نه هېرېدونکي او نه ورکېدونکي وه. د دې سړي نوم عبدالعلي په قوم هوتک او د ملا رمضان زوی و، چي تخلص یې "مستغني" و. دی په (۱۲۹۳ هـ) کال د کابل په بالاحصار کي زیږېدلی او د (۶۰) کالو په عمر په (۱۳۱۲ ش) کال وفات سوی دئ، د مستغني پښتو اشعار په سراج الاخبار او د کابل په مجله کي نشر سويدي، د فارسي ژبي د کلاسیکي رویې په پیروي یې پښتو اشعار هم هغه ډول جوړ کړي دي او د دې عصر په پښتو شاعرانو کي هم ځای نیولای سي. د ده دکلام نمونه دا ده:

علم زده کړه گوره جهل په کار نه دئ
 که دي پلار دئ چي جاهل دئ په لار نه دئ
 که بې علمه خبردار دئ بې خبر دئ
 که هوښيار د زمانې دئ هوښيار نه دئ
 که څوک سود غواړي د علم سودا ښه ده
 په گرمي د دې بازار بل بازار نه دئ
 که سودا کړي دوکاندار د علم گوره
 با انصافه تر ده بل دوکاندار نه دئ
 خوار هغه سي چي د علم نه غافل سي
 چي د علم دولت مومي بيا خوار نه دئ
 کافران گوره په علم جهانگير سول
 ما وټا لره دا ننگ او دا عار نه دئ
 مړ ويده دواړه يو رنګ وي په غفلت کي
 مړ يې بوله هر سړی چي بيدار نه دئ
 تر غفلت پورته خونخواره بلا نسته
 که زمری څوک خونخوار بولي خونخوار نه دئ
 موافق د زمانې سره رفتار کړه
 مخالف د زمانې ښه رفتار نه دئ
 زمانه وي کله گرمه کله سرده
 تل تر تله په چمن کي بهار نه دئ
 که فلک د غير په کام سو غمگين مه سه
 په دې ژړنده همېشه د چا وار نه دئ
 مستغني زه دي مين په خپل گفتار کړم
 ستا په شان گفتار د هيچا گفتار نه دئ
 مستغني يم زما نوم عبدالعلي دئ
 زه پښتون يم په بل قوم مي څه کار نه دئ
 فارسي شعر مي مشهور دئ په جهان کي
 په پښتو ژبه مي شعر شعار نه دئ

سراج الاخبار، څلورم کال، شپږمه شماره
 عقرب ۱۲۹۳ هـ ش

مولوي صالح محمد کندهاری

د دې زمانې له لیکوالو څخه چې په پښتو نثر یې د مکتب حبیبیه له پاره درسي کتابونه لیکلي او هم د پښتو لومړنی معلم و، مولوي صالح محمد کندهاری دئ، چې د پښتو د تحریک د لومړیو خدمتگارانو څخه و او کله کله به یې شعر هم وایه، ده په پښتو مثنوي د مولوي بلخي له مشهوره دري مثنوي څخه په خورا خوره پښتو ځیني داستانونه نظم کړي وه، چې په اوسني پښتو ادب کې ښه ارزښت لري.

مولوي صالح محمد کوشن کړی دئ، چې د پښتو نثر خور او بې تکلفه ولیکي، نو دی لکه د پېښور مولوي احمدجان د افغانستان په لیکوالو کې د ساده نثر لیکلو پېشقدم سړی دئ، چې د مرگ تر وخته پوري د پښتو په خدمت مشغول و، دلته د ده د نثر یوه نمونه راوړو:

همت

هر څوک چې په صدق او رشتیا و یو شي ته متوجه سي تر پایه یې رسولای سي او عاقل سړی له هر څه پند اخلي. یو نوی ځوان و، نظر یې پر مېړي ولوېده چې د غنمو دانه یې په خوله کې اخیستې وه پر دېوال یې خېژوله ځني ولوېده، راکښته سو وایې خېسته پورته یې کړه، بیا ځني ولوېده بیا راکښته سو وایې خېسته. الحاصل چې پنځلس شپاړس واره ځني ولوېده او اخر یې په خپل همت د مطلب و ځای ته ورسوله، ځوان په تعجب ورته کتل فکر واخیست چې مېړی هم په خپل عزم او همت و مطلب ته ورسېد، نو انسان چې بهتر د مخلوقاتو دئ او هر څه کولای سي که په صدق و یوکار ته متوجه سي ایا وکمال ته به یې ونه رسوي، ټینگ عزم یې وکی د علم و تحصیل ته متوجه سو، په لږه موده یې ډېر علم حاصل کړی، بلې! که څوک په صدق متوجه سي هر څه کولای سي.

د مـیري همت ته گـوره
عزم ټینگ کړه زما وروره!

بله نمونه:

"چې کړي هغه به اخلي"

هـلک په غره کې ناره وکړه هغسي آزانگه سوه، خیال یې سو، چې بل هـلک دئ، بیا یې ناره کړه ته څوک یې دغسي آواز یې تر غور سو، یقین یې سو، چې بل هـلک دئ. ښکـنځل یې وکړه هغه خپل ښکـنځل یې واورېده، وپېږدی او په ځغاسته پلار ته راغی ویل یې:

بابا په غره کې یو هـلک ما ته ښکـنځل وکړه، پلار کیفیت وپوښته، پوه سو ویل یې اې زویه! که تا څه ویلي وای هغه به دي اورېدلي وای، ولي دي ښه ونه ویل.

نظم

که دي بد ویل و چا ته
خود به بد وایي و تا ته
که ښه وایي ښه به اورې
او که بد هـغه به اورې

خان عبدالغفار خان

او د پښتون مجله

کله چې په دنیا کې لومړنی جنګ په (۱۹۱۴) کې شروع سو نو په هندوستان کې د آزادۍ له پاره ډېر مؤثر حرکتونه ورسره پیدا سول. د هندوستان آزادي غوښتونکو خلکو د کانګرس او خلافت او مسلم ليګ په نومو سياسي ډلې جوړې کړې وې او په ټول هند کې مسلمانانو او هندوانو په ګډه د خپل استقلال له پاره سياسي شديده مبارزه په ډول ډول روانه کړې وه، په دغه سياسي حرکت کې د سرحد پښتنو هم پوره برخه لرله.

او لومړی پلا خان عبدالغفار خان او د ده ملګرو په پښتو کې د اجتماعي اصلاح له پاره يوه ډله د "مجلس اصلاح الافاغه" په نامه جوړه کړه، چې په پښتو کې د اصلاح او اجتماعي سمون له پاره يې کوشنې کاوه او وروسته دغه ډله د يو سياسي ګوند په ډول تبديله سوه، چې نوم يې د خدايي خدمتګارانو ګوند و. دې سياسي ګوند د هندوستان د نورو سياسي ډلو په همکاري د آزادۍ په تحريک کې قوي لاس لاره او د سياسي فعاليتونو سره سره يې د پښتو ژبې خپرولو ته هم توجه وکړه. د خدايي خدمتګارانو رسمي ترجمان يوه پښتو مجله وه، چې د اتمانزو څخه په پښتو خپرېده. دې مجلې پښتو ادب ته ډېر ښه خدمتونه وکړل، په پښتو کې د ساده نثر ليکلو او د اصلاحي او سياسي شعر ليکلو وړ يې پرانيست او ځينې اصلاحي ډرامې يې هم په پښتو ادب کې زياتې کړې. د دې مجلې په ليکلو کې په خپله خان عبدالغفار خان يو بهترين ساده ليکونکی او سياسي او اصلاحي ليکوال ګڼل کېږي، چې علاوه پر سياسي تاريخ د پښتو په ادبي تاريخ کې هم مهم ځای لري.

عبدالغفار خان د خپل نثر ليکلو اساس پر هغه معيار ايښی دی په کوم چې پښتانه په خپلو دېرو او حجرو کې خبرې کوي. د عبدالغفار خان په نظر کې ليکنه او ادب فقط د خپل اصلي مقصد له پاره چې هغه د خلکو پوهول دي استعمالېږي او د ده د ليک مقصد صرف دا دی، چې په خپل اصلاحي او سياسي فکر عالم خلک وپوهوي. نو ځکه دی تل په داسې ژبه ليکنه کوي چې په کومه ژبه دی په حجره کې د پښتنو سره يوځای، د ده نثر داسې ساده او روان او بې تکلفه دی، چې هر پښتون ښه په پوهېدلو کې سي او هم د دغه سبک په تعقيب ډېر نور ليکوال راوتلي دي، چې نور پښتو اخبارونه او مجلې يې نشر کړې دي، لکه (ازاد پښتون) چې ميراحمد شاه نشراوه، يا د خيبر مجله چې د اسلاميه کالج څخه خپرېده، يا (سترې مه شې) مجله چې سيد راحت زاخيلي خپروله.

په پښتونستان کې چې تر اوسه پورې د نثر ليکلو طرز او ډول روان دی هغه د عبدالغفار خان او د ده د ملګرو لکه ماسټر عبدالکريم مرحوم او قاضي عطاء الله خان مرحوم کړې لار طي کوي. د عبدالغفار خان مسلسل مضمونونه چې د "زه په جيلخانه کې" تر عنوان لاندې خپرېدل ډېر خواږه او د واقعيت نگارۍ ښه مثالونه دي، دی شاعر او خيالپرست ليکوال نه دی، مګر د اجتماع د ژوندانه واقعيتونه د يوه رياليسټ په ډول په ساده ژبه ښه ليکلای سي او هر وخت ادب د ژوند له پاره استعمالوي.

د ده د نثر يوه نمونه دا ده:

اکثره خلک پوه دي مګر د حکومت داسې مدحه خوانان اوس هم شته چې انګرېزانو ته عادلان او رحم دلان وايي، زه د داسې ورونو د سترگو پرانستلو دپاره يوه تازه واقعه ليکم:

تقریباً دوې مياشتې به کېږي چې يوې سرکاري لارۍ چې په هغې کې د پوليسو کپتان د سپايانو او يوه تحصيلدار سره سپور و. دې لارۍ بالامانۍ سره زموږ يوه پښتنه خور په ګاډۍ ووهله او في الحاله مړه شوه وائي چې د دغې لارۍ د ډرايوږ نه ډېرو خلکو اورېدلي دي، چې ويل ئې: ما خو لارۍ تېزه نه وهله مګر د پوليسو کپتان او تحصيلدار زه مجبور کړم او ده ويل چې تېز يې بيايه پړوا مکوه که څوک ترې لاندې شي. په دغه وخت کې چې لارۍ زموږ دغه مظلومه خور ووهله نو يو څو خدايي خدمتګاران راغلل او لارۍ يې ودروله او وې ويل صبر وکړئ چې د دې واقعي د تحقيق دپاره څو سرکاري افسران راشي

هسي نه چي دوی لاړ شي او سبا دغه ملزمان د دې نه انکار وکړي او بل چا ته بهې گناه ضرر ورسېږي. نو دا صفا ظاهره خبره وه، چي د خدايي خدمتگارانو دا څه جرم نه و، داسي خو همېشه موږ وینو چي چیرته لاری څوک ووهي نو لاری او د هغې سورلي تر هغه نشي تلای چي سرکاري افسر نه وي راغلی، مگر دلته د خدايي خدمتگارانو او دوی ته د خدايي خدمتگاری نوم لویه گناه وه. پدې وخت کي کمیشنر ته تلفون وشو هغه راغلی او د راتلو سره یې بهې د پوښتنې چي اصله واقعه څه ده څه مصیبت پېښ شوی دئ په خدايي خدمتگارانو سترگي رابښکلې چي تاسي زما لاری ولي درولې ده، هغوی ورته په جواب کي وایي چي ته خو د لاری غم اخیستی یې مگر دلته زموږ یوه بهې قصوره خور د اجل ښکار شوه لکن ډېټي کمیشنر ته زموږ د خور مرگ څه ښکارېده دا خو څه فرنگی نه وه، چي د هغه زړه ته پرې څه صدمه رسېدلې وای دا خو یوه غریبه پښتنه وه نو که مړه شوه څه خبره ده.

مختصر دا چي د دغي مظلومي د مرگ الزام خو په هیچا رانه غی البته دا قدر انصاف وشو، چي خدايي خدمتگار ته د قید سزا ورکړه شوه.

ما ته ښه په یاد دي چي یو ځل په مردان کي د یو خان د موټر لاندې یوه بوډۍ او کنه فرنگی راغله او مړه شوه نو هغه مقدمه لوی جج (قاضي) ته وړاندې شوه او تر هغه ځایه ورسېده او په اخر کي د ډېر تکلیف او د زرگونو روپو د خرڅېدو نه علاوه د هغه خان څخه په زرگونو روپۍ د هغې فرنگۍ د مرگ معاوضه واخیستله شوه. نو هغه وخت خان خلاص شو، حال دا چي هغه فرنگۍ د کڼوالي په سبب مړه شوې وه او دلته خو د یوې پښتنې وینې بربادي توی شوې او د هغې چي چا همدردی کوله نو هغوی ته بهې قصور و تشریفاتو د قید سزا ورکول شوه دا دئ د غلامۍ او آزادۍ فرق. فخر افغان د پښتون مجلې څخه

قاضي عطاء الله خان

د عبدالغفار خان د سیاسي حرکت یو تکړه ملگری قاضي عطاء الله خان و، دی د مردان د یوې درنې کورنۍ څخه د سیاست میدان ته راوتلی او د پښتنو په علمي حرکت کي هم د ډېري برخي خاوند و، قاضي عطاء الله خان د (۱۹۰۰ م) کال په شاوخوا کي د قانون درس تمام کړ او د وکالت پېشه ئې لرله، مگر د فخر افغان په سیاسي ډله کي هم د یو غښتلي کارکن په حیث شامل و او کله چي لومړی پلا په سرحد کي سرخ پوشانو انتخابات وکتل نو ډاکټر خان لومړۍ کابینه جوړه کړه، په دې کابینه کي عطاء الله وزیر معارف و، ده د خپل وزارت په دوره کي دوه مهم کارونه وکړل :

اول دا چي په ټول سرحد کي یې ابتدایي مکتبونه پرانیستل.

دوهم دا وه چي د پښتو ژبه یې په ابتدایي تعلیم کي داخله کړه او درسي کتابونه یې ورته جوړ کړل.

د قاضي عطاء الله خان د عمر ډېره برخه په سیاسي جد و جهد کي تېره سوې او د انگرېزانو حکومت په وارو وارو دی محبوس کړی و، مگر د ده د حبس دوره تر سیاسي جد و جهد لا ډېره مهمه وه، ځيني بنديان وي چي په بنديخانه کي لمونځونه کوي او یا قرآن یادوي دا خو به د هغه بندي شخص له پاره ښه وي، مگر قاضي عطاء الله خان په بنديخانه کي هم یو لوی اجتماعي خدمت کړی دئ، ده له انگرېزي مهمو کتابو څخه یو د پښتو تاریخ په څلور جلدو کي لیکلی دئ، چي په پښتو تالیفاتو کي لومړۍ درجه لري، دا کتاب دوې لويې ښېگڼي لري : اول دا چي ژبه یې روانه او خوره او عام فهمه مگر د ادب پر اصولو برابره پښتو ده. دوهم دا چي د کتاب موضوع هم د تاریخ لیکلو پر عصري معیار برابره ده، يعني دی له ځانه تاریخ نه جوړوي، بلکي د مستندو کتابو په حواله خبري کوي، د پښتو مفاخر او د پښتونوالي ښېگڼي په ښه ډول په دې تاریخ

کي ساتي، نو دی که له یوې خوا د عصري علومو سره اشنا محقق او مؤرخ دی له بلې خوا پښتون هم دی نو ځکه د ده تاریخ د پښتنو په دنیا کي ډېر ارزښت لري، ژبه یې داسي روانه او خوږه ده چي فارسي زبانان هم له هغې څخه ښه استفاده کولای سي او دا یگانه کتاب دی، چي د فارسي وانانو په کورنیو کي لوستل کېږي اوس به د دې کتاب څخه یو څو کرښي د نمونې په ډول رانقل کړو:

"د دوست محمد خان د قید په ایامو کي انگرېزي حکومت په هغه باندي د خپل فوځي او مالي طاقت او د انتظامي جاه و جلال د رعب اچولو په غرض هغه ته په کلکته کي خپلي ټولي جنگي او صنعتي کارخانې، جنگي نندارې، جهازونه، اسلحه خانې، فوځي پرېډونه، توپخانې وښودل هر کله چي هغه د هندوستان انگرېزي عدالتونه، محکمه، بلديات او دفترونه، د پوليسو انتظام او د امن و امان واقعات او حالات وليدل نو د هغه په زړه کي رښتیا د فرنگیانو د قوم یو لوی رعب او هیبت او خوف کیناستو او د خپل قوم د خلکو نه یې یوگونه په زړه کي حقارت پیدا شو، تر اوسه پوري د پرنگیانو پولیتکل ایجتان (سیاسي نمایند) په دې پالیسي باندي پابند دي او خودمختاره علاقه نه چي کومي د هغوی د لاندي دي د هغه ځای لوی لوی والیان، ریاست، ملکان او خانان ښکته ملکونو ته بیایي چي پر هغوی باندي د خپل حکومت د زور او طاقت او د څه انتظام رعب او دبدبه کینوي، هغوی د خپل فوځونو پرېډونو تماشې ته د توپ او توپکونو او د کارتوسو جوړولو کارخانې ته بیایي او د دې غرض دا وي چي د هغوی په زړونو کي د فرنگیانو دومره وېره کیني، چي بیا هغوی د مقابله او د مخالفت خیال هم په زړه کي رانه ولي.

څه وخت چي دوست محمد خان کابل ته واپس راغلو، نو هغه به د خپل قوم د مشرانو په مخکي هم کله دا شان خبري وکړې چي د هغه نه به دا معلومه چي هغه ته د خپل قوم تهذیب، استوگنه او اخلاق د پرنگیانو په مقابله کي ډېر لاندي ښکاري. هغه به په دې سلسله کي د پرنگیانو د طریقه زندگي ښه او د خپل قوم د ټولو عادتونو بد ویل، ورو ورو د افغانستان په ټولو خودمختاره قبایلو کي دا خیال پیدا شو، چي د دوست محمد خان په زړه کي د هغه د قید په سبب د پرنگیانو رعب ناست دی او ځکه هغه په هره موقع کي د هغوی مدحه وایي، مگر د دې په مقابله کي چونکه دې قبایلو انگرېزي فوځونو سره ډېري مقابله کړي وې او په جنگونو کي یې هغو له شکستونه ورکړي وو نو د هغوی په زړونو کي د پرنگیانو خلاف نفرت او حقارت پروت و، له دې کبله د دوست محمد خان دا قسم خبري به په هغوی باندي بالکل ښې نه لگېدې او هغوی ورو ورو په دې سبب هغه ته سپک کتل شروع کړل، اکبر خان هم د نورو عامو پښتنو په شان د انگرېزانو نه متنفر و او په دې خبره کي د هغه او د هغه د پلار په رایه کي ډېر اختلاف و، هغه به دا ویل چي اگرکه پرنگیان د جنگ او د حکومت په انتظامي امورو کي ډېر ښه ماهران دي مگر هغوی د نورو ملکونو آزادي په زور باندي سلب کوي او د هر چا په زړه کي د خپل رعب او خوف کینولو کوښښ کوي، په دواړو کي د دې اختلاف رای نتیجه دا شوه، چي هرکله دوست محمد پرنگیانو سره په هر حالت د دوستۍ او د مصالحت تعلقات اوسېدل غوښتل نو د اکبر خان دا منشا وه، چي هغوی سره په هر حالت دوستي ساتل او په هغوی باندي په قومي معاملاتو کي پوره اعتماد کول د پښتون قوم تبه کول دي. په دې رای کي محمد اکبر خان په حقیقت کي د ټول قوم د رای ترجماني کوله او هم دغه وجه وه، چي د خپل پلار په مقابله کي هم هغه ته د اولس په خلکو کي زیاته هر دل عزیزی حاصله وه او د هغه په خبره باندي به خلکو په نسبت د دوست محمد خان زیات غور اېښوده. د محمد اکبر خان په زړه کي دا شک پای ته رسېدلی و، چي پرنگیان به یو ځل بیا په افغانستان کي د خپل اقتدار د قایمولو کوشش کوي ځکه چي د هندوستان انگرېزي مقبوضاتو ته د روس د سرحد رانزدې کېدل هغوی په هیڅ شان نه شو برداشت کولای او په دې کوشش کي همېشه شپه او روځ مصروف وو، چي د روس ټول ګاونډي حکومتونه دې زیر اثر وي. پس اکبر خان هغه وخت په دې کوشش لګیا شو، چي هم د قوم او هم د فوځ په سپایانو کي دا خیال پیدا کړم چي د پښتنو د آزادۍ د برقرار ساتلو دپاره دا ضروري ده، چي په یوه مناسبه موقع کي د انگرېزانو دا شان زور مات کړی شي، چي هغوی بیا په افغانستان باندي د فوځي پېښ قدمی خیال پرېږدي".

ماستر عبدالکریم

د پېښور د سیمې په سیاسي بیداري کې د خدایي خدمتگارانو له ډلې څخه د ماستر عبدالکریم سیاسي او ادبي شخصیت هم د هېرولو نه دی.

نوموړی د چارسدې په اتمانزو کې په (۱۹۰۸ م) کال زیږېدلی او د پلار نوم یې منتظرخان و، په (۱۹۳۰ م) د ډهلي په جامعه میله کې خپل تحصیل پای ته ورساوه او په اتمانزو کې د آزاد سکول سرمعلم سو، د ده ژوند د یوه معلم په ډول شروع سو خو دی یوازې معلم نه و، بلکې یو سرگرم سیاسي سړی هم و.

د آزادۍ په جنگ کې لومړی سپاهی او د سیاسي لیکوالو په ډله کې هم پېشقدم و، او په وارو وارو په خپلو سیاسي فعالیتونو کې محبس ته تللی او عمرونه یې په قید کې تېر کړي وه، څو چي په پای کې په همدغو بندیخانو کې مریض سو او له دغو ناجوړیو څخه د ځوانۍ په عمر تر دنیا تېر سو.

ماستر کریم د پښتون مجلې د نننۍ دنیا تر عنوان لاندې ډېرې سیاسي مقالې لیکلي دي، دی یو سیاسي او اجتماعي لیکوال په دې معنی گڼل سوی چي په خپله هم تر مرگه پوري یو رښتینی د اجتماع خدمتگار او سیاسي سړی و. د ماستر د نثرونو یوه مجموعه چي "ځولۍ گلونه" نومېږي په (۱۹۵۷ م) کې له پېښور نشر سوې او د ده د نثر ښېگڼي دا دي:

دا چي سادگي لري، يعني په داسي ډول خپل مطلب لیکي، چي عام خلک په وپوهېږي او په نثر کې یې ډېر لږ د نورو تاثیر ښکاري او سړی داسي گومان کوي، چي د چارسدې په بازار کې دوه پښتانه خبري کوي.

د ماستر نثر د پرديو ژبو نامانوس لغات نه لري او د عربي يا فارسي يا اردو هغه لغتونه استعمالوي، چي په پښتو کې رواج لري.

د ماستر کریم د نثر نمونې:

بې گناه

داسي خو چي به څوک د جبل په تورو تنبو را دننه شو ما به ترېنه تپوس اوکړو، چي دا په څه، نو ویل به یې خدای شته اول به وې چي نه خبر نه اتر خالص په دښمني راسره شوي دي، ولي په نوروز غریب خو ډېر زیاتې شوی و، تش په دریو مړو کې پوره لس کاله راغلی و او مړي یې هم خپل مړي وو، یو مړی یې سکه د تره ځوی و او خور چي غله کاسره نه وي نو هم څوک وژني او ماشوم خوري له به څنگه د چا لاس ورشي، پښتانه هسي بخت بد نام خلق دي، بادام کاکا څه د واره د لاسه مړ شو، چي بس اوس به خلق نور څه نه کوي. خو تره، تربور به وژني، تربور خو سړیه د سړي مټي دي په غم ښادي کې ورته همه جا ولاړ وي.

نوروز گورئ ډېر قابل سړی و، د مزکي نه یې ځان خلاص کړی وگڼي په زمینداري د نوروز نه څوک ښه نه پوهېدل او ولي جايداد څه د خپلي حیا نه گران دی څه؟ چي خلقو به په جواړي کې شرمولو نو خود به یې مزکه خرڅوله او چرس؟ دا خو د سړي غم غلطوي او چي سړی خدای په چرسو راواړوي شپږ اته چیلمه د ورځي وهي او کار کسب نه کوي. نو اخر دا پیسې به د کومه راځي، د چا کور کې څه د روپو مشین خو نه وي لگېدلی، چي بس روپۍ دي چي جوړېږي به، او چي خدای د سړي په کمي شي نو خود به ځان د گور کفن نه خلاصوي د پلار نیکه هډوکي به خرڅوي او پوکلی برغی به گرزې.

د نوروز د تره ځوی ښه په معاش مزو کې گرزېدو شپېته منه جوار، څلوېښت منه غنم، شل خټي گوره به یې اوچته کېده، ښځه یې هم د خپل کاکا لور د نوروز خور وه، نه پخپله چښېخوره وه او نه یې خاوند بې ځایه خرڅ ته پرېښودو، دوه درې لنګي به یې هر وخت په اخور ولاړي وې، که ډېر غوړي، ډېر بسیار پیو مستو کې به یې غوړې کولې، ژرنده، جوړه، روپۍ، کالي هر څه سل سل وو، نوروز چي خدای څه وخت په لعنت کړو نو ده به پکښې هم کله ناکله د وسه وهله خو چي یوه ورځ یې د ماشوم خوري د غاړې اوږې کوزه کړه او په جواړي کې یې پرېښوده نو د تره ځوی ي بهر په هوجره کې راگیر کړو، حیا یې

ترېنه ټوله کړه، گړېوان يې ترېنه کوز واچولو او ورته يې ووې، چې په کوڅه مي رانه شي.

وايي د جواړي ډېر بد تا و وي او لا چې سړی په هوجره جماعت کي د خلقو مخکښي ملامه شي او بيا د خپل تره، تربور د لاسه نو راشه که يې گورې. شپه له د چم گاونډ د خلقو ډزي د غوره شوې او چې صبا شو نو نوروز ږيره په مټو ويستله وئيلې چې ورور، خور او ماشوم خوري مي بېگه چا ظالمانو اوويشتل د نوروز د تره ځوی يو بې ازاره غوندي بنيادم و د چا ملاسته غوا يې پاسولې نه وه. د کلي په پروجنيو خو هلو د سره پوهېدو نا، بس د مزکي يو غویي و او لکه د جهانگير شادولا کاکا دی يې يو خپل کور پېژندو او بل خپل پټی، نو د مرگ ورسره د چا څه و، جنازې اوچتي شوې، مري سنبال شوو، نوروز په زړه کي پټ پټ خاندل وئيلې ماموته ! بيا دي موته څه لوی فضل درباندي خدای اوکړو بښايسته ډک په ډک کور درته سره د شپته جريبه مزکي پاتي شو، بې د خدايه او بې د نوروز نه نور د مرو غريبانانو څوک وو؟ ته راځه څه راځه نوروز ته لاس نيوه کوه، نوروز خان د مشرۍ په ځای ناست هر چا سره به يې د خبري دنبال رانيوو، چې خدای دې اوبښي او بښلي به يې وي په غريبانو ډېر لوی ظلم شوی دئ سخات اووته، خيرات ورکړی شو فقير فقرا خپله برخه هم پوره، شپې له نوروز د ماښام پولاو ورکړ غوري يې لکه د اوبو اوبهول پر دې غور هسي هم لکه د ټکورې شليري او چې داسي بې کړاوه چا ته پاتي شي نو هغه يې په قدر څه پوهيري، زر خو په هغو خلقو گران وي چې گټلي يې پخپل ځان وي او چې د ملا صاحب د څنگلونو نه غوري اوبهېدل نو د بيلمازه غلچکي او جوارگر نوروز نه ښه سړی په کلي کي بل چرته و؟

څوکيدار لاړ تانه کي رپوټ اوشو څه د دېواله د سر څپياکه خو نه وه د رب العلمين روغ درې تنه اشرف المخلوقات مړه شوي وو غونډ ربوبيت خدای خبر چې څومره موده لگيا وو دې خړي مزکي او دې شين اسمان نه، پوهيرم چې څومره سنبالي کړي وو، نوروز څه خبر وو چې د يو پليت مطلب دپاره ده څومره لويه گناه کړې وه، خو رښتيا چې پټ غل باجا وي د شپې مرگ و د موقعې گواه شاهد هم نه و، بل نوروز له څه لږ مال خو په گوتو نه وو ورغلی. شپه په شپه په تانه تحصيل د "سپين ږيرو" جرگې اوگرزېدلې، مقدمه خو افسرانو ډېره اوزنگوله خو اوبښ چا چرته په بډه وهلی شو، نوروز جرگه شو، په دويم گذار بيا په جرگتيانو د "سپين ږيرو" جرگې اوشوې او نوروز په دريو مړو کي ايله لس کاله قيد شو، دی لا په دې هم خفه و، وئيلې خپل مري مي وو، د بل چا راسره څه کار وو، گوتي يې مړولې، وئيلې که زه خبر وی چې د مسلم ليگ باچايي را روانه ده نو لږ وار به مي کړی و، د تره ځوی به مي نور حساب هم جمع کړی وو، څوک شمس الحق به مي چا قيوم له کتلي وو، نو سپين باز به گرزېدم. د مسلم ليگ په حکومت کښي به مي په مقدمو دومره ډېر څه لگېدلي هم نه وو، تانو بېل سپين کړم، قچرو کي خو خلق په لږ څه نه رضا کيږي او جرگتيان خو د سړي نه سمه څرمن وباسي، اوس خو د خدای ۷ فضل دئ، د مسلم ليگ حکومت خو څمونږ خپل حکومت دئ، غونډ د محمد ۲ کليمه گو يو، غټ افسر وي او په لږ څه رضا شي، دا يو نيم بدنيت هسي د مسلم ليگ بد غواړي.

نوروز کال نيم په جېل کي دغري اوخوړې خو ډېر ژر پرې د جېل افسران مهربانه کړل، ټيمکي غوري، بورۍ نيمه اوږه، شير اته چرگان به په بهر دنيا د چا د نظره څه راځي، ناولي په جېل دننه ډېر لوی برکت دئ. ورانه په هغه چا شي چې په جېل دننه شي او د ملاقات درک يې نه لگي د جېل په ژبه کي د قيدي ليدو ته ملاقات نه وايي، ملاقات هغه وي چې د قيدي خپلوان د جېل د چاوړوکي لوی افسر سره د هغه په کورکي درنه ځولۍ او ډکه منگل وويني. کال چې تېرېده نو نوروز د جېل وړوکی، لوی افسر هر يوه ته ځان ښودلی وو، نوروز د اسپتال په لنگرکي د لنکريانو مشر (چارجي) لگېدلی وو، او ښه دروند پر يې هم چلېدو، په جېل دننه د اوبسيار سړي خود ډېر ژر سر له راشي، او پنځه واړه بيا پخپله خوله نه ورمټوي، دی پوه شي چې د جېل دا تنگه ترشه دنيا يواځي د ده نه ده، دې کښي ورسره د شين پوښ نه واخله تر صاحب بهادره پوري ټول شريک وي، نوروز به ټولو افسرانو ته خپله خپله نصيبه ور رسوله، په جېل دننه سړی ځان له هم ښه گلدار شي، د جېل نه بهر چې کوم څېزونه ستا دپاره روا وي، هغه په جېل دننه ناروا شي، دلته خو هر څه ټرو خو عادت نه برو، نو که بهر چا په خطا هم غلا نه وي کړې په جېل دننه به يې بې د غلا نه گذاره چرته کيږي ځکه چې د کلونو عادتونه خو به ارو مرو پوره کول غواړي، نو خود به يې په غلا پوره کوي، بس په لږه موده کي د سړي نه پوخ غل جوړ شي نن سبا ځيني ډېر سم خلق څه د کلي د پروجنيو او څه د حاکمانو د ښه انتظام د لاسه په ناچاري جېل ته لاړ شي ولي څار شم په جېل دننه د افسرانو د ډېر ښکلي بندوبست نه چې د سم دم سړي نه مکمل بدمعاش جوړ کړي او چې بهر راځي نو په ځای د دې چې څه سړيتوب يې زده

کړی وي په کلي اولس کي د خدای د مخلوق دپاره یو لوی افت جوړ شوی وي او چي د نوروز غوندي حلالي جبل ته لاړ شي نو د هغه نه خوڅه سم شی جوړ شي، ځکه خو د نوروز د پر سره سره د چرسو او اپیمو بڼه غرق دوکان هم چلېدو. خبره دا ده چي دنیا کور په بهر د شته مندو ده، نوروز له خدای په بدو کي ښخ کړي وه هر ځای به ئې بې کړاوه د سوک د سره مونده خو دا وه چي هر چا ته به یې لاس سوري ساتلو، کال نیم د جبل معافي کال دوه د پاکستان معافي او ډېره د جبل د افسرانو مهرباني، نوروز چي په جبل زړه کېښوده نو قید یې خلاص و، د مرو لا د چا په شان د تختې اوبه هم نه وې اوچي شوي چي "بې گناه" نوروز د خپل بڼه ځلمیتوب په برکت پوره په دریو میو کي ایله پنځه کاله پس کور ته راغی.

په افغانستان کي د سياسي شعر نمونه

دمخه مو وويل چي د لومړي جنگ په وخت کي د سراج الاخبار او د اخوان افغان د ډلي په واسطه د افغانستان د کامل استقلال تحريک په پښتو ادب کي هم ښکاره سو او له همدغه وخته څخه په پښتو شاعري کي اصلاحي او سياسي افکار داخل سوه. له هغو اشعارو څخه د مرحوم مولوي صالح محمد قندهاري يو شعر دئ، چي د بلبل ژړا نومېږي.

دا سړی چي دمخه يې د پښتو په نثر کي د خدمتونو بيان وسو د فيض محمد زوی په قوم هوتک او په (۱۳۰۷ هـ ق) د کندهار په ښار کي زيږېدلی او په (۱۳۳۹ هـ ش) کال په کابل کي وفات سوی دئ. دې سړي لکه د پښتو د نثر درسي کتابونه چي تأليف کړي وو ښه او روان شعرونه يې هم ويلي دي.

دی په (۱۲۹۹ هـ ش) کال د طلوع افغان د جريدې مؤسس او په کابل او کندهار کي د ابتدايي مکتبونو لومړنی مدير و، کله چي په کابل کي په افغاني خوانانو کي د استقلال د گټلو فکر خپور سو نو د هغه وخت حکومت د خپلو منافعو له پاره دا نه غوښته، چي د انگرېزانو له سياسي تسلط څخه ځان وژغوري، مگر په خلکو کي د خپلي آزادۍ له پاره تاوده جذبات موجود وو، په هغه وخت کي افغانستان فقط يو اخبار درلود او هغه هم د حکومت تر سخت سانسور لاندې و، نو هيچا داسي نه سواي کولای چي په ښکاره د استقلال غوښتنه وکړي.

مولوي صالح محمد د ملت دغه د زړه خواهش او آرزو په يوه منظومه کي په سمبوليک ډول نظم کړه، چي د يوگرفتار بلبل له خولې يې د آزادۍ له پاره د ده د زړه هيلي تصوير کړلې او هم دغه موضوع په فارسي کي ښاغلي داوي هم نظم کړې او نشر کړې وه.

دغه دوې منظومې په پښتو او فارسي په سراج الاخبار کي خپرې سوې او په هغه وخت کي يې اثر دوني و، چي په کندهار کي به ښځو هم لوستلې او د انگرېزي استعمار پر کار يې هم دوني اثر کړی و، چي د هغه وخت حکومت يې له دغسي نشرياتو څخه منع کي او کله چي په سراج الاخبار کي يوه سرمقاله د حى على الفلاح تر عنوان لاندې د افغانستان د کامل استقلال په غوښتنه کي نشرېده نو امير حبيب الله خان هغه مقاله سانسور کړه او د سراج الاخبار مدير يې تهديد کي، د مولوي صالح محمد دغه تاريخي منظومه په دې ډول ده :

يو سحر زما تر غور سوله بلبله چي بندي سوم د صياد له سخته دله	چي قفس کي يې ژړل دا يې ويله ولي نه پوښتي څوک حال زما يو له بله
--	---

ولي نسته بې فغانه کار و بار زما ولي حبس ابدي راغی په وار زما

نه محرم چي د زړه حال ورته بيان کم نه ملگری چي چمن ته يې روان کم	نه مي وس چي خبرداره بلبلان کم بيا بيان ورته دگل و د ريحان کم
--	---

خپل ډک زړه د ارمانو ورته خالي کم
ټول مرغان د چمنو په ځان حالي کم

چا ته خاوري پر خپل سر باندي باد باد کم
د صياد له لاسه چا ته عرض و داد کم

چا ته وژاړم پر چا باندي فرياد کم
چا ته وگورم په څه شي زرگی بناد کم

څه راوسوه چي د تور قفس بندي سوم
نه خلاصيرم په دا بندکي ابدي سوم

ولي زه له خپل وطنه راجدا سوم
کور وکلی مي سو پاته خوار تنها سوم

ولي زه له خپله سيله راجلا سوم
ولي زه په وير اخته په واويلا سوم

کم ظالم کړمه بندي خدای دې بندي کي
خدای دې زما غوندي اخته په جدایي کي

په هوس د آزادۍ به بالېدمه
روځ په روځ به غوړېدمه لويېدمه

اوس به زه لکه ها نور په هوا تلمه
پر غنچو به د گلانو مسېدمه

چا بندي کړم خدایه تې په ځان اخته کې
په قفس کې د زندان جگرسوخته کې

اوس به گرزېدم آزاد په چمنو کي ښه به گرزېدم خوشحال په شگوفو کي		الوتم به په صحرا او په باغو کي ولي اوس يم په غمو په اندېښنو کي
--	--	---

چي بندي دي د قفس کرڼه صياده خدای دي ما غوندي بندي کره اي آزاده

الغرض چي ده وهلې دا نارې چي ناگه د چمن باد راغی د کښې		د قفس له لاسه و په غلبې چي پر ونښت دا يې وواته له خولې
--	--	---

مگر دا باد د وطن د خوا راغلی چي زما صبر و آرام يې راڅخه وړی
--

يو ساعت متفکر و حيران پاته چي بيا باد د چمن راغی د ده خوا ته		نه يې شکر و شکايت کاوه و چا ته اه يې وکينښ عرض يې وکی خپل مولا ته
---	--	--

لکه زه هسي بندي سې اي صياده! د وطن په جدایي سې اي صياده!

زه چي فخر د چمن زېب د بوستان وم د باغو د ښو باغچو روح روان وم		نغمه خوان د خپلي ځالي او اشيان وم د سرو گلو پر ښاخو به نغمه خوان وم
--	--	--

د پولادو په پنجه کي دي بندي کړم
د هرکس و د ناکس دي ریشخندي کړم

بناخ پر بناخ به بیا په څه ناز و ادا وم
په ځالی کي به وم ناست یا په صحرا وم

زه به تل د باغ پر سر بڼه په هوا وم
د گلانو پر سرو به په خندا وم

نه بندي وم د قفس نه مي هيڅ غم و
نه مي اوبښکي بهېدې نه مي ماتم و

په گلشن کي به د عشق نغمه سرا سوم
و سمن و یاسمین ته به گویا سوم

چي سحر به زه له ځالي په هوا سوم
چي له پورته به پر گل باندي راتا سوم

آيا څوک لري دا عيش و عشرت نن زما
چي نديم مي گل خانه ده په چمن زما

هغه گل هغه پسرلی هغه بهار دی
د طوطيانو په گلشن کي چغههار دی

د نرگس او شگوفو گرم بازار دی
په چمن کي د بلبلو چورههار دی

پر گلانو الوته کا په خندا
زه بندي يم د قفس او په ژړا

خدايه ژر مي خلاصوې له دې زندانه بيا مي ورسوې ژر تر خپل بوستانه	زړه مي ډك دئ سره چوي له ارمانه نور مي مه پرېږدې په دې ځای كي سېحانه
---	--

که دي زه يمه قفس ته پيدا کړی بيا وزر دي ولي ما ته دئ راکړی

خو تر څو به يم په دې جوړوستم كي خو تر څو به په ژړا يم او په غم كي	خو تر څو به يم په اه و په الم كي خو تر څو به يم دا رنگه په ماتم كي
--	---

چي اميد مي د خلاصۍ نسته هيڅکله نو بهتر دئ مرگ تر دې ژوند يو په سله

بيا نو چپ سو يو ساعت په تامل سو بيا يې ناري کړه همرازه د سورگل سو	زما خيال سو چي د غم متحمل سو ويل اه چي د صياد لا تغافل سو
--	--

ځان که مړ چي له ذلته نجات مومي په گوښه كي د عدم به حيات مومي

که څه نه دئ ښه و ماته په دا شان مرگ خو د ژوند له پاره ښه دئ ناگهان مرگ	ولي ځوان يم او د ځوان وي د ارمان مرگ په هزار ځله بهتر دئ تر زندان مرگ
---	--

چي دا هر سهار خپل مرگ په قفس وينم
ولي نه مرم چي به بيا زه قفس وينم

په حسرت او په افسوس يې دا ويله د قفس و دروازو ته يې غځستله	وکلشن ته يې کتل بيا يې ژړله لاړ يې نه وه وزرونې سرپوله
---	---

په هــــوا سو سړيې ونښت له قــــفسه
ويني توی سوې سوړ پوړ ولوېد له هوسه

سر تر پايه په سرو وينو کي غرقاب و يا بېهوښه يا پر هوښ په اضطراب و	ځان بايللی زړه زخمي حال يې خراب و چي پر هوښ به سوگويا په دا اسباب و
--	--

سر مي بايلو په هوا د آزادۍ
شکر شکر سوم فدا د آزادۍ

يا
په هــــوا د آزادۍ مي وزر پرې ســــو
شکر شکر آزاد سوم که مي سر پرې سو
يا
ښه چي زه د آزادۍ په هوا مړ سوم
نه چي پاته په ذلت د ټولو پر سوم

صالح محمد، اومه د دريمي خور، سنه ۱۳۳۵
صفحه ۶، شماره ۲۰، سال ۶، سراج الاخبار افغانیه،
۲ جوزا، ۱۲۹۶ ش، ۲۳ می ۱۹۱۷ م

مخلص کندهاری

حاجي ولي محمد مخلص د (۱۲۶۰ ش) کال په حدودو کي د کندهار په ښار کي زېږېدلی او مروج علمونه يې همدلته لوستي او بيا په سياحت د هندوستان او عربو په منطقو کي گرزېدلی و. په (۱۳۲۰ ش) کال د (۶۰) کالو په عمر په کندهار کي وفات سوی دی.

نوموړی علاوه پر پښتو او فارسي په عربي او اردو او انگرېزي ژبو هم پوهېدی، مخلص يو فکور او نقاد سپری و، د پښتو اشعارو دېوان يې تر (۳۰۰۰) بيتو رسېږي، غزل، رباعي، مخمس او د شعر نور اقسام لري، مخلص د پښتو په نوي ادبي حرکت کي لويه برخه لري، دی شاعر و په حقيقي ډول د زمانې ترجمان او عالم او ليکوال او نقاد و، ظريف سپری و او بالاخره مخلص و.

د مخلص نقاده او هم ظريفه طبعه مشهوره وه، په کندهار کي خپلو ښاريانو د يوه دوست او رهنما په ډول پېژانده. د خلکو سره خواخوږی ملگری و، هر ځای او هري طبقې دی په درنه سترگه ليدی، په ادبي جرگو کي صدرنشين و، د عوامو په مېلو او دېرو کي محبوب و، خوږې خبري او د ظرافت ويناوې هر چا خوښولې. په اجتماعي او علمي خلکو کې خپل شخصيت ښووی، د موسيقۍ سره يې مينه درلوده او کله کله به يې خپل خواږه شعرونه د موزيک په پردو کي ږغول، فصیحه او بليغه وينا يې درلوده. د دين او اجتماع په اسرارو خبر و، د عصر او تمدن د ښېگڼو مبلغ و، د اسلافو زاړه مآريث يې د قدر په سترگه ليدل. مخلص (۳۰) کاله پخوا په پښتو ادب کي د انتقاد روح پيدا کړ، دی طبعاً د ظالم او اجتماعي ناوړو مخالف و، د خلکو خواخوږی و او پخپل ادب کي د اداري فساد او عنعنوي ناوړو پر خلاف يې تکره جهاد شروع کړ.

د رشوت خور او ظالمانو دښمن و، د اجتماعي بې عدالتيو او پر سپېدلي ثروت پرده څيرونکی و او د بدو عنعنو او رواجونو سخت مخالف و.

د مخلص شعر د دغو اجتماعي ناوړو په مخکي يو د احتجاج آواز و او د خوږمن او خواخوږي زړه د يو شريف احساس ترجماني وه. خو دغه تند احتجاج د خلوص او ورورگلوۍ او همدردۍ سره ملگری و، دی وايي :

اې زما زړه ته راتېر وروره پښتونه!
ولي پروت يې په غفلت کي سرنگونه!
په کار نه دي دا اوږده درانه خوبونه
پاخه وينې سه په همت وکړه کارونه!

————— پر وډانه د وطن خرابه خونه

ته پخپل وطن کي خپل يې پردی نه يې
د سر سترگي يې د پښو مو اغزی نه يې
په خدمت د قوم بادار يې مری نه يې
او که نه موږ ږغ کوو چي سپری نه يې

راسه چیري ځي خالي کوټ او پتلونه
 که خاین او نفس پرسته رشوت خور یې
 یا آزار کوې رضا په شر و شور یې
 یوه ورځ به شرمنده ولاړ مخ تور یې
 یا به پاته وي دنیا ته به په گور یې

ډېروه یې خدای دي خسف که قارونه
 د مخلص شعر د عصر هنداره ده، او په هغو واقعیتونو اړه لري، چي روزمره د خلکو په ژوندانه کي لیدل کیږي، د ده له نقاد
 نظره جزئیات هم نه پټیږي او د پښتنو هغه لوړي خبري چي بالآخره غرور ته رسېږي په سخته ژبه انتقادوي او دوی خپل
 اوسني کښته والي ته ملتفت کوي :

اې پښتونه پروت یې ناخبر پر څه
 هسي گرځي بې پروا اوتر پر څه
 یوه ورځ تر بله سوې بدتر پر څه
 لکه وچه ونه بې ثمر پر څه

بې حاصله وایې فـــــــیل او غــــر پر څه
 په دغو اصلاحي انتقادو کي حتی هغو اوضاعو ته هم ځوته نیسي، چي خلک په بازارو کي د ترافيکي قوانینو مراعات نه کوي
 او د خطرناکو گاډیو په مخ کي ځغلي راځغلي :

چي لس کاله یې دروښوده عاقله
 چي پر لار سم څه له دې مه سه غافله
 هدایت د حکومت ولاړ یې حاصله
 د پولیس نوکان دي وایسته جاهله

ته لا درومي پــــر لار لــــر و بر پر څــــه
 مخلص په آزادو پېشو ژوند تېراوه، کله نجاري، کله سوداگري او کله دوکاندار و، او کله به په وړه سوداگري په کلو کي
 گرزېدی هم به یې حلاله روزي گټله او هم به یې کلیوالو ته د ژوندانه لاري چاري ښوولې او د حکومت مامورین او کارداران
 به یې د خلکو خدمت ته رابلل او د بدو اعمالو نتایجو ته به یې په دې ژبه ملتفت کول :

له حسده که ولاړ سې څوک زهیر کړې
 غریب سړی په خاورو کي خمیر کړې
 یا نسبت چا ته په لفظ د تصغیر کړې
 مور دي څه کوو لالا خان به تحقیر کړې

خوار بنده يې ځان دي جوړ کړ اسمان ولي؟

د بد تخم بڼه حاصل نه اخیستل کيږي
مکافات د عمل هر چا ته رسيږي
نن که ظلم پر مظلوم وکړې تېريږي
نتیجه يې آخرت ته پاته کيږي

شرموي ځان د رشـتيا پر ميدان ولي؟

د عيال رازق دي خدای دئ بې همته!
راسه تېر سه د مردار منحوس رشوته!
ته بې واخلي بل يې وځوري بې محنته!
د قيامت جواب پر تا دئ بې غيرته !

خـرځـوې د بل دپاره ايمان ولي؟

مخلص ډېر دغسي مخمسونه او مسدسونه لري، چي ټول اصلاحي او انتقادي دي، مگر د ده په شعري په سوو مردف
خلوريځ شعرونه ډېر درانه او خواره دي هره څلوريځه يې يوه بېله اجتماعي او اخلاقي موضوع ده، چي ټول په ژوندانه او
اجتماعي حالاتو اړه لري، چي مثالونه يې دا دي :

د نفاق نتیجه :

هغه قوم به تل اخـسته وي په بد رنځ
چي نفاق توره بلا يې وي تر مـنځ
سره غـونډ د سر وېښـتان چي بېلوي
خدایه ! ماته لا پرمبې کړې هغه پرمونځ
د خودخواهي نتیجه :

ماته سـووه يوه هـنداره په حسرت
ټوک ټوک پروته وه په خاورو کي لت پت
ځان لـيدونکي تې په حال سره ويل
راته وگـورئ په سـترگه د عبـرت
تيک مغزی :

ولي لږ لوړتيا د وخت کړې هسي شوخ
چي په تیک مغزي دي زړه د هر چا پوخ
ليده سوي دا رنگ ډېر چي سي بېکار
غلي غلي ځي په لاره باندي چـوخ
لږ ظلم او ډېره وراني :
چيرته خدای که دي تر نورو کړي لږ غټ

نو په ظلم قـورمې مه غـواړه پر بټ
خو سـتا نس و ته درلـوويږي تر هغو
زرـکـورونه به خپاره سي لـکه مټ
د پزي پرچ :

ته چي تل کړې پر غـريب د پزي پرچ
له تريخوالي ستونی سوځي لکه مرچ
يوه ورځ به په سـوکه د کـوم مېړه
په غور واوري د مغزي د هډو خرچ

د پښتونستان مشهور شاعران او لیکوال

دمخه مو وویل چي په پښتونستان کي سیاسي شعور د لومړي جنګ په زمانه کي د هندوستان د آزادۍ د تحریک سره پیدا سو او پښتنو د هندوستان د آزادۍ په تحریک کي د خلافت او کانګرس او مسلم لیک د ډلو سره همکاري درلوده. مګر کله چي هندوستان آزاد سو او د پاکستان په نامه یو بېل مملکت هم د پښتنو په ګاونډه کي جوړ کړ سو، نو دلته د پښتنو لیکوالو او پوهانو د خپل ژوند له پاره یوه جلا نظریه پېش کړه او هغه دا وه، چي باید پښتانه د پښتونستان په نامه یو مملکت ولري، دغه حرکت پر پښتو ادب یو نوی اثر وکړ او لیکوالو د پښتو ادب مخه و دې خوا ته وګرځوله، چي په پښتو کي د یوه آزاد او مستقل ژوند احساس پیدا کي، نو ځکه د پښتو ادب په دغه زمانه کي له درو خواوو څخه مطالعه کولای سو:

اول - شعر: چي اکثر شاعرانو داسي اشعار ویلي دي، چي د پښتنو مظلومیت او د دوی د استقلال د حقوالي څرګندونه وکړي او خلک و دغو حقایقو ته متوجه کړي.

دوهم: اخباري نثر هم په مجلو او اخبارو کي د دغه مقصد له پاره استعمال سو او لیکوالو سیاسي او اجتماعي مضمونونه ولیکل، چي له دې پلوه هم د پښتو د نثر لیکلو لمن پلنه سوه.

دریم: د پښتنو ځیني لیکوال داستان لیکلو ته هم متوجه سول، ځیني ډرامې په سیاسي او ملي رنگ ولیکلي سوي او لیکوالو لنډ داستانونه هم ولیکل چي په دغه فن کي د انګرېزي او اردو ادبه څخه د داستان لیکلو پر فني تکنیک برابره استفاده وسوه، او د لنډو داستانونو لیکنه په پښتو ادب کي ښه رواج سوه، په دغه وخت کي موږ له دغو درو ډلو څخه مشهور لیکوال دغه کسان لرو:

سید راحت زاخيلي، شاعر او سیاسي لیکوال.

دوست محمد کامل، مؤرخ او ادبي نقاد.

سید رسول رسا، پوخ شاعر.

حمزه شینواری، د پښتو غزل نامي شاعر.

سمندر خان سمندر، اجتماعي او مسلمان شاعر.

فضل حق شیدا، دردمند او نقاد شاعر.

اجمل خټک، هغه شاعر چي په شعر کي یې حرکت او نغمه او آرزو سره یو ځای سوي دي.

حبیب الرحمن قلندر، شاعر او داستان لیکونکی.

میر مهدي، پوخ داستان لیکونکی او شاعر.

ولي محمد طوفان، شاعر.

حسین بخش کوثر غوریاخل، د پښتو ژبو پوهاند.

میان احمد شاه، سیاسي لیکوال.

ماسټر عبدالکریم، د خدایي خدمتګارانو سیاسي لیکوال.

عبدالخالق خلیق، سیاسي لیکوال.

روغ لېونی، سیاسي لیکوال.

ډاکټر نورالحق، د پښتو د لغت محقق.

امیر نواز جلیاه، د سیاسي انګار اخبار مدیر او شاعر.

غني خان غني، نقاد وطني شاعر.

علاوه پر دغو مشهورو لیکوالو او شاعرانو ځیني پښتني مېرمني هم په دغه ادبي حرکت کي برخه لري:

زیتون بانو، مبارک سلطان شمیم، بشرا بیگم، قانته بیگم او الف جانہ خٲٲک.

اجمل خٲٲک

په اوسنۍ زمانه کي که سړی په پښتو شاعري کي یو حقیقي شاعر او هنرمند غواړي نو به هغه اجمل خٲٲک وي. نوموړی د حکمت خان زوی او په (۱۹۳۶ میلادي) کي د خٲٲکو په اکوړه کي زیږېدلی دی. دی پس د تحصیله په سیاست کي ونښت او په وارو وارو انگرېزي او پاکستاني حکومتو کړفتار کي. د اجمل ژوند له شور او ولولې څخه ډک دی. د پښتونستان په ټولو سیاسي او ادبي او فکري حرکاتو کي لویه برخه لري. دی لیکوال دی، شاعر دی، خطیب دی او هم سیاسي فعال سړی او لېږد دی. په کم مجلس کي چي اجمل خٲٲک شامل سي خلک د ميني په سترگه ورته گوري او د پښتو د اوسني فکري هیکل شمزۍ گڼل کيږي. د اجمل ادبي آثار څو جلدونه نشر سوي دي. د ده د منثورو آثارو مجموعه د کچکول په نامه په (۱۹۶۰ م) په پېښور کي چاپ سوه او د شعر یو دېوان يې په (۱۹۵۸ میلادي) کي د پېښور نشر سوی دی، د اجمل د هنر د قدر ټاکلو له پاره به بهتره دا وي، چي د ده کتاب د غیرت چغه ولولو او په کومو الفاظو چي ده پخپله شعر معرفي کړی دی، همغسې وپېژنو، دی د کتاب په مقدمه کي وايي:

"د ژوبل احساس یو څو څړیکي، د زخمي غیرت یو څو غروځنگونه، د سړې ویني یو څو تړم څاڅکي، د اولسي جونگړیو څو شنه اسوبلي، د غیرت یو څو ترڅې تجربې، د سرمایي یو څو ناکړدي، او ورسره د پښتولۍ احساس چي زما شاعر زړه يې د پښتني فن په سور رباب وټرنگولو.

نو زه پوه نه شوم چي خوږې سندري ترې جوړي شوې او که سوي ساندي، ولي دومره پوه شوم چي د زوراورو د سپینو قبرونو، څړبو مجاورانو واورېدل نو تندي يې تریو کړل او چي د غریب اولس او باشعوره طبقې تر غور شول نو په سوي زړه يې لکه د دسمالي ولگېدل".

په دې ډول د اجمل شاعري حقیقتاً شاعري ده، ځکه چي دی تل له خپل خوږمن احساسه څخه ږغیږي، د زړه درد او زخمي جذبات پخپلو اشعارو کي نغاړي او لکه چي د ده شعر سړی واورې نو په رښتیا متأثر کیږي او په هغه ډول چي یو فارسي شاعر ویلي و:

سخن کز دل بیرون آید

نشیند لاجرم بر دل

نو د اجمل شعرونه هم د زړونو سره کار لري. د غیرت چیغي لومړی شعر دا دی:

د خوشحال د خاوري پورته یو نغمه شوم

بل ————— ښال په اباسین او تاتره شوم

سړې پوه شوې د غیرت چغه سور اور وم

چي تا څومره رانغړدلم سره لــــمبه شوم

اجمل طوفاني احساس لري او هر شعر يې د متروکې کار ورکوي، دا شعر يې هم د کتاب په سر کي لیکلی دی:

ملــــگرو تش په لوگــــېدو ونه شوه

ځی چي لمبه شو دا خپل ځان اوسوزو

د نــــوي گل د خــــسماني دپاره

دا زوړ خـوړلی گلستان اوسوزو

د اجمل د شعر او هنر مخه تش د قوم د ښېگڼې خوا ته ده، دی داسې شعر نه وایي چې د خلکو په درد ونه خوري، د ده هنر خو دا دی چې شعر یې د ژوند له پاره استعمال کړی دی، مگر شاعرانه هنر او د الفاظو ښکلا هم لري. نو ځکه هنري اثرونه هم هنري ښېگڼې لري او هم اجتماعي او اولسي دي، پخپله وایي :

"د احساس د زخمونو نه مې لا ویني څاڅي، د غیرت پړه ارونه مې لا تازه دي، اوس ژوند راته هغسې ازغی دی او د زړه د د رباب تارونه مې شکر دی لا سست شوي نه دي، اوس هم چیرته چې زه او زړه مې یوازې شو نو داسې محسوسوم لکه چې د سوي نغمو باران کي ناست یم.

نوکه ژوند او حالاتو دومره مهلت راکړی و چې دغه نغمې مې د اشعارو جامه کي ایسارولای شوې نوکه خیر وي د پښتونخوا د غرونو او میدانونو نه به د غیرت یوه بله جغه هم واورېدی شي، د زړه د دنیا خوړې ترخې تجربې، واردات او جذبات یا د احساس جمال رنگ چې د غزلو، نظمونو، سندرو، قطعو او رباعیاتو شکل کي وخت بې وخته ظاهر شوي دي هغه زه نه د خپل ژونده نه بېلولای شم نه د شاعرۍ نه".

د اجمل د شعر یوه خاصه ممیزه دا ده، چې دی د جامعې په لوړ قشر کي نه گرځي، دی د یو همدرد انسان په ډول د محرومو طبقاتو په کوډغلو کي ورننوزي او د دوی ژوند ته څیر کيږي. د دوی بدبختۍ ویني، د دوی بدحال او فلاکتونه شمېري او د مقتدرې بډايې طبقې پر خلاف پخپلو اشعارو کي سرې لمبې ځایوي :

غـتـان غـتـان نـېـکان نـېـکان پيدا دي

دوی خو له ځايه جنـتـيان پيدا دي

ځی ! هغي خـوارو له جنت وگـتـو

څوک چې له موره دورځيان پيدا دي

په یوه منظومه کي دغه طوفاني احساس په داسې ډول څرگندوي :

چې د خبرو خبرو جوشو شراب شي

د داسې ویني په سرخي مې قسم

چې د غتانو د سیخو کباب شي

د داسې هډ په بې وسي مې قسم

د پخوانو څلو په شنو خزو کي

د اوسني رگونو مړوچو کي

چیرته توده وینه به نه وي چې و اوري

چرته کي سره وینه به نه وي چې و اوري

زه د وطن د شهیدانو وینه

یو ارمني غوندي فریاد کومه

دا چې زموږ د پلار نیکه په څلو

نن دنگوي د خپل هوس اسونه

دا د ذاتي اقتدار وري سترگي

چې لگوي مو په هر هډ چکونه

بس د دوی سترگي غږول غواړي

د کبر جام نسکورول غواړي

په اوسني پښتو شعر کي د ژوند څپي

شعر او شاعر د قومي ژوند هينداره ده، او ادب د ژوندانه د څپو سره مل روان وي. کوم اجتماعي تحولات چي پر انساني ټولنو راځي دغه تحول د ادب مخه وړاړوي. د کومو ژبو ادب چي د تحولاتو او اوښتنو سره ملگري سي هغه نو مټري ادب گڼل کېدای سي. اساساً ادب يوه اجتماعي پدیده ده، او د انساني ټولني د ژوند ډولونه او دودونه ښکاره کوي، او هر ادب چي د ژوندانه سره مل نه وي نو هغه ژوندی ادب نه سوگڼلای. د پښتو ادب په خپلو منځنيو دورو کي د خوشحال خان له جنبش سره د پښتنو د سياسي او اجتماعي ژوندانه سره ربط پيدا کړی و، خو دغه حرکت وروسته د نورو ادابو تر اثر لاندې ضعیف سو، او زموږ شعر د تصوف او ادبي هوسونو په کړو وړو کي هغه د ژوندانه د اصالت رنگ لږ څه بایلود. رحمن بابا دغه حياتي متاع د مادې له چارچوبه يوه آسماني او روحاني فضا ته ورسوله، شيدا او حميد د لفاظۍ او نازکخيالۍ او ادبي هوسناکۍ په چاپېر کي سره رادې خوا او هغي خوا ته کړه، او حتی ځيني خلکو خوارکي ادب د مضمضي او استنشق او استنجا په احکامو کي راوغښت. رحمان خو په خپله اقرار کوي، چي د بېخودۍ څپو لاهو کړی دی او نه پوهيږي چي دغه جذبه او کشش له کومي خوا دی، وایي:

زه دا هسي دېوانه او مجنون چا کـــم؟
له رواجه له رسومه بهرون چا کـــم؟
نه پوهيږم چي دا چاري په ما څـــوک کا؟
لبونی د خپل نگاه په افسون چا کـــم؟
رحمان هيڅ له خپله ځانه څـــبر نه وم
چي دا هسي رنگ زبون او محزون چا کـــم؟

د شيدا او حميد نازکخيالۍ او لفاظۍ خو د يوه صنعت کار په ډول بدې نه دي، مگر د دوی شعر د شعر له پاره و او کوم لوړ هدف او عالي موخه نه لري.

خوشحال خو هم دغسي بزمي اشعار لري، او کله د خالص فنان جوله مومي. مگر ژوند او اجتماع هم د ده په شعر کي خپله څېره ښکاره کوي، او د مقصديت لوري ته متمایل کيږي.

رحمان بابا هم مقصد لري خو هغه به لږ څه لاهوتي او آسماني وي مگر د شيدا او حميد هنر د هنر له پاره دی. دوی صنعتکاران دي.

دوی ښکلي او رنگين لوبښي جوړوي، مگر داسي لوبښي چي د ژوندانه په چارو کي نه په کارېږي او هغه چيني منقش لوبښي دي، چي فقط د تزئين له پاره يې په صالون کي د هوس او آني خوند له پاره ايښولای سو، شيدا په شاعرانه تخيل کي د ځان له پاره د ماښام او هلال منظره داسي جوړوي:

تل په دا خمو ابرو په شهلا سترگو
د خپل يار شام و هلاله راشه کښېنه

مگر دی پخپله هم په دغه نازکخيالۍ قانع دی او صنعت يې تش د صنعت له پاره دی که د يار طبعی نازکي موزونه کاندې نو به ډېر خوش وي:

نازکي د يار د طبعي کړه موزونه
اې شيدا نازکخياله راشه کښېنه

حميد له لږمونه خپل زړه د ترکو په لاس داسي راکاري:
دا يې ښاخ دکل سره په تلوار پرې کړ

که له زړه سره مې ترکو لرمون وکېښ

وگورئ منظر خوني فجيع دئ او که د شاعر خوارکي زړه په داسې قساوت له لرمونه راوکېښ سي دا نه خوند لري او نه حسن منظر او د اجتماعي او انساني احساس له رويه به هم دا کار د غندنې وړ وي. مگر د شاعرانه هوسبازۍ له پاره خو يوه ښکلې موضوع کېدای سي، او حميد هم فقط په دغه جذبه ځان په داسې بلا لړلی دئ. دلته د حضرت جامي يوه مشهوره لطيفه را په يادېږي: بابر وايي چي د ده معاصر او شاعر شيخم سهيلي دا بيت ووايه او د جامي څخه يې وپوښتل چي څنگه دئ؟

شب غم گرد باد آهم از جا برد گردون را
فرو برد اردهای سيل اشکم ربع مسکون را

جامي چي واورېد، ورته وې ويل:

"وروره! ته شعر وايي او که خلک بهر وې؟"

د حضرت جامي دا انتقادي لطيف نظر د حميد پر دغه بيت هم وارد کېدای سي، سړی چي دا بيت لولي نو حتماً مور مړی عاشق په وينو لژند سړي ته تصوير کيږي، چي ظالم عاشق يې په سينه په قساوت ور ځيږي، او د ده لرمون او زړه راکاږي، نو دا به ځوني نفرت راوړنکې او مستکره منظره وي، مگر حميد پخپله شاعرانه هوسکاري کي دغه تشبيه هم رواکېلې ده. حال دا چي دغه شاعرانه قصايي په ژوند کي زموږ هيڅ په درد نه خوري.

د پښتو شعر د منځنۍ دورې اکثر آثار همدغه فن تازي او نازکخيالي ده، چي له فارسي شعره سره اوږه پر اوږه ځي او دا هم د اجتماعي احوال او د سياسي جوړښت يوه ښکاره نتيجه ده، چي د فکر سير د ژوندانه له مجرا څخه منحرف کړ سي، او خلک د زور او جبر په وسيله له ژوندانه څخه بېزاره سي، نو به ضرور افکار لاهوت او آسمان ته متوجه کيږي، يا به تش هنر د هنر له پاره وي. ځکه د انسان فکري فعاليت خو هر وخت ځانله اول په ماده او ژوند کي مجرا مومي، مگر کله چي دغه لاره تړلې وويني، نو ځانته حتماً نوري مجاري پيدا کوي.

د پښتو شعر له منځنۍ دورې څخه په داسي اجتماعي جريان کي نوي عصر ته راوووت، او په نولسم قرن کي بيرته له ژوندانه سره مخامخ سو.

پښتون قوم د ايشيا يو فعال او ښورېدونکی او نه مړ کېدونکی قوم دئ، دوی هر وخت په تاريخ کي ځانته نوی مجاري موندلي دي او د ژوندانه له پاره پوره استعداد او تکړه توب لري. په نولسم قرن کي دوی د استعمار سره سختي ډغري و وهلې، او خپل حياتي او دفاعي استعداد يې ثابت کړ، دوی خپل ژوندانه ته متوجه سول، او د خپلي آزادۍ د ساتني يا بيرته گټني په فکر کي ولوبدل.

د ژوندانه دغه جريان د دوی په ادب کي هم اثر وکړ او د پخوانو د ادبي هوسونو پر ځای يې خپل ادب ژوندانه ته توجه کړ، نو ځکه د پښتو نوی ادب د ژوندانه مل سو او د قديمو صنعتي فن تازيو پر ځای د قومي ژوندون او آزادي خواهي او اجتماعي اصلاح او سمون زيات افکار د ادب په هنداره کي ښکاره سول.

په نولسم قرن کي د طباعت او صحافت فن هم په پښتونخوا کي رواج وموند. نثر او نظم دواړه خپاره سول، او پښتو د پښتنو له نهضته سره يو ځای د نوي ادب او نوي فکر او نوي ژوند په ډگر کي په وده او پرورښت کېښوته. دلته هوس او خيالباقي خپل ځای واقعيت او فکر ته ورکړ. ليکوال او شاعر دواړه د ژوندانه واقعي مسايلو ته متوجه سول. د لاهوت او آسماني فکر پر ځای د اباسين او خيبر او ارغنداو مناظر ودرېدل، د بڼ او زلف وکاږل پر ځای د قومي ژوندانه خبري د غور وړ سوې. دا تحول په پښتو ادب کي عصر او زمان او د تاريخ جبر قهراً راووست. د پير محمد او شمس الدين پر ځای يې مخلص او الفت ودرول، د رحمان بابا او حميد پر غولي يې اجمل او طوفان ميشته کړل.

دا تحول فکري او عقلي تحول و او موږ ويلای سوای، که دا اوښتنه نه وای راغلې، نو به قوم له ژونده مرگ ته تلای، او کوم حرکت چي اوس په پښتو کي د ژوندانه له پاره ليدل کيږي، د مړه ادب په مردگانو اسويليو به بدل سوی وای.

ما دمخه و ويل چي زمانې په ادبي تحول کي خپل کار پوره وکړ، او اوسنی شاعر او ليکوال يې د ژوندانه نوو زوايوو ته ملتفت کړ. د مثال په توگه وایم: د چرگ ږغ د پښتنو په کليو او کورو کي اورېدل کيږي، او دغه موضوع له قديمه په شرقي

شعر کي داخله سوې ده.

سعدی هم ویلي دي :

ای مرغ سحر! عشق ز پروانه بیاموز

کان سوخته را جان شد و آواز نیامد

تر سعدی دمخه لا دا رباعي عمر خیام ته منسوبه وه :

دانی که سفیده دم خروس سحری

هر لحظه چرا همی کند نوحه گری؟

یعنی که نمودند در آئینه صبح

کز عمر شبی گذشت و تو بی خبری؟

د سهار له چرگه سره د قدیمو شاعرانو مخاطبې په عشقي ماحول یا د تنبیه او وعظ په چاپېر کي محصورې وې، خو په شلم قرن کي د ژوندانه له تحوله سره دغه مضمون آفریني هم واوښته، او یوه عصري شاعر داسي و ویل :

ای مرغ سحر! بنهاله دورا دور

بیهوده مکن تو خویشتن رنجور

زینسان که گرفته خواب غفلت ما را

بیدار نمی شویم، تا نفخه صور

پښتنو شاعرانو هم پخوا پر دغه موضوع باندې مختلف تعابیر پیدا کړي او هر چا د خپل تخیل په چاپېر کي د سهار چرگ ته خطاب کړی دی .

پر یوه چا چې شپه یې په خوښي کي سبا کړې وه، د چرگ ږغ د ماتم آواز سو، ځکه چې د وصل شپه یې لنډه کړه، نو ده په ډېره غصه داسي و ویل:

د سحر چرگه کومي دي غوخ سه

په ما دي لنډه د وصل شپه کړه

بنايسته ملاله، په میو مسته وه

چي تا را ږغ کړ، دا دي خپه کړه

دا څلوريځه د خدایرحم اکاڅېل کندهاري ده، چې اویا کاله دمخه د کلات په سیوري کي اوسېدی، خو د دغه عصر یو بل شاعر عیسی آخوندزاده د مرغ سحري له آوازه څخه داسي الهام اخیستی و، چې :

سحري مرغه په خپل آذان کي وایي

ولاړېره ! هڅه کړه چې شپه سوه تېره

سپېدې وچاودې انوار یې راخپړي

رنایي د ورځي سوله را برسېره

د شلم قرن پښتون شاعر اجمل خټک چې د خوشحال د ډېرې روڼ څراغ دی په خپل یوه شعر کي د میرې چرگ ته خطاب کوي، مگر دا شعر د عصر هینداره ده، او شاعر د شلم قرن په ژبه چرگ ته گډوډ دی، اجمل په دې سندره کي د خپل قوم د محرومیت نقشه راکاږي، او د خیال پرستی پر ځای واقعیت ته درومي، او خپل اولس ته د واقعینې درس ورکوي. دوی خپل اصلي حال ته ملتفت کوي، او له غروړه او تیرو تلو یې د ژوندانه واقعي حالت ته راکاږي. دی چرگ ته خطاب کوي، خو په دې خطاب کي د ژوندانه ډېر پټ، مگر واقعي څنگونه روښانه کړي، او ادب له ژوند سره نښلوي، اجمل خټک د میرې چرگ ته وایي :

تاته به سحر ښکاري خو پام گورئ ماښام نه شي
ته به يې آغاز گنې خو پام گورئ انجام نه شي
ته به څه مستی گوره بې وخته را ځوان کړی يې !
ته به چا په بادو پرسولی روان کړې يې !

نو اې د مـیرې چـرگه !
په ماښام بانگونه مه وایه !

دا منم چې تا سره، ځانگونه ښه درانه شته دي
دا منم چې ستا دوه خاروگان پاڅه زاړه شته دي
دا منم چې ستا آواز تر لیرې رسیدی شي نن
دا منم چې ستا په کرکره به څوک غولېدی نه شي

یاد کړه ! دا ځانگونه گوري ستا د الوتو نه دي
یاد کړه ! گوري ستا دا خاروگان د جنگېدو نه دي
ستا دا لوی اواز به گوري تاته مصیبت وي بیا
ستا دا کرکری به دي هم تاته لوی آفت وي بیان

نو اې د مـیرې چـرگه !
په ماښام بانگونه مه وایه !

دا شعر خو لس کاله پخوا ویل سوی او د اجمل د غیرت په چیغه کي نشر سوی دی او زموږ په پښتو اوسني ادب کي هم اکثره برخه دغسي د ژوند خبري او د عصري ژوند نقاشي او نقادي ده، او دا حرکت په ټولو پښتنو کي مشترک دی. په افغانستان کي هم پښتو ادب له پنځوسو کالو څخه پر دغه خوا روان سوی دی، ملا عبدالباقي افغان کندهاری کاکړ خپل کتاب تبیین الواجبات په همدغه رنگ د امیر عبدالرحمان په عصر کي شروع کي، او د سراج الملة والدين امير حبيب الله په نام يې ختم کړ، دی وايي:

د ضياء په نور روښان وم، مقتبس سوم له سراج
را اخیستی مي قلم دی، بېلوم دین لـه رواجه

په سراجي دوره کي څلویښت کاله دمخه، دغه د فکر مکتب سراج الاخبار وروژه، د مولوی غلام محی الدین افغان او مولوی صالح محمد او مستغني او سید محسن کندهاري او عبدالهاد پرېشان، ډېر اشعار او آثار د عصر او زمان په رنگ رنگېدلي او پسرلي سوي دي، چي وروسته حاجي ولي محمد مخلص او ښوا او خادم او الفت او رښتين او زمريالي او جلالی او سلیمي او معروح او نورو هم خپل ادب او هنر له ژونده سره ونښلاوه، او اوس موږ ډېر څه داسي پښتو اثار لرو، چي د اوسني ژوندانه تجلیات په ښکاره ډول پکښې بریښي. فضل حق شیدا د دې مکتب یو تکړه استاد دی، ده ډېرش کاله پخوا د دغه ادبي تحول او د ژوندانه د ترجماني افکار داسي پېودلي او د زمانې نوي شیان يې په دې ډول ښوولي وو :

زلميه په وطن قربانېدل زده کړه بل شان
 د مرگ چل دي خطا دئ مړه کېدل زده کړه بل شان
 چي مړ شي نو ډېرې ته فايده ورسېده څه؟
 پتنگه ته په شمع سوزېدل زده کړه بل شان
 هر څيز چي زور شي خوند نه کړي، زړه خندا دي پرېږدي
 بلبل له اي گلابه ! خنډېدل زده کړه بل شان
 مور نشي تنولی جوړ اثر درکي نشته دئ
 اي تاره ! د رباب ته تنېدل زده کړه بل شان
 که نه وينې ليلا د آزادۍ نو ستا قصور دئ
 ولاړه ده هغه خو ته ليدل زده کړه بل شان
 تا داغ ونه وينځلی شو، لمن نه د غوټيه
 شبنمه ! په گلونو ورېدل زده کړه بل شان
 تا زخم د لاله د زړه جوړ نکړای شو تر اوسه
 ملهمه د شبنم ! ته لگېدل زده کړه بل شان
 دا ولي د ښکاري زړه په تا نه سوزي بلبلې؟
 پخپله پنجره کي ژرېدل زده کړه بل شان
 دشمن تا هغه شاني خس گني گورې ازغيه !
 په سترگو د دشمن کي غږېدل زده کړه بل شان
 ستا اور څوک سوزلی نه شي اي اور اورکيه !
 که خس خاشاک سيزې نو ځلېدل زده کړه بل شان
 جرس نه دئ شيدا، چي قافله دي نه کړي ويښه
 که ځان جرس کوې، نو غږېدل زده کړه بل شان

په دې ډول په پښتو ادب کي د نوي ژوندانه څپې له پنځوسو کالو را په دې خوا په ښکاره ليدل کيږي، او پښتو ادب له حياتي تحولاتو سره اوږه پر اوږه روان دئ.

مگر دا حرکت په نوي ډول روزنه او تودونه غواړي، او دا کار د قوم د پوهانو او ادبي ټولنو او ژبنيو مؤسسو دئ، چي څنگه نوی ادب په نوي فکر مجهز، د نوي ودي او پرورښت پر خوا روانوي.

د جرس غوندي فقط خوزول غواړي
 يقين وکړه ! هره خوله کي ترانه ده !

په اوسني پښتو شعري نوي څرک :

ادب د انساني ژوند يوه ښکلې پديده ده. نو په هره اندازه چي ژوند سره اوږي، او له يوه حاله بل حال ته تحول مومي، ادب هم هغسي د اوسنلو تر قانون لاندي په هره زمانه کي نوي رنگ، نوي خوند، نوي طرز او نوي ښکلا پيدا کوي. او دا چي د هري ژبي په ادب کي خاص خاص ښکونه او دورې موجودي وي، او هره دوره ځاني خصايص او ټاکلي ټکي لري هم يوه طبيعي خبره ده. ځکه چي هره زمانه د ځانه سره نوي نوي تعابير، او نوي فکرونه، او نوي اندېښنې راوړي او هرو مرو د اديب او شاعر فکر پخپل چوکاټ کي اچوي.

د هري ژبي ادب دغه مختلفي دورې لري، او هره دوره يې ځانته په ځينو خاصو خاصو ټکو له نورو دورو څخه ممتاز وي، او دا د ادب ډېر غښتلی جبر دئ، چي اديب بايد پر يوه زاړه عنعنوي ډول پاته نه سي بلکي د زمانې له سيره سره پر مخ ولاړ سي.

شعر او شاعري هم د انسان د ژوندانه له تحوله سره هرو مرو اوښتونکې او ګرزېدونکې او نوي ډول قبلوونکې ده. د مثال په توګه به د فارسي ادب تحول ته وګورو، چي لومړۍ مرحله او د سامانيانو په دوره کي څنګه و؟ او بيا د غزنويانو په دوره کي څنګه سو.

د رودکي الفاظ، اداء، د کلماتو تلقين، معاني او فکري اړخ بالکل د سنایي يا مولوي څخه بېل دئ. حال دا چي د دوی تر منځ دوه درې قرنه فاصله ده، اما هر قرن پر ژبه او ادب او فکر باندي دوني اثر کړی دئ چي فرق يې برالا ښکاري او هيڅوک له دې حقيقته سترګي نه سي پټولای. د پښتو شعر هم د اسلامي دورې له ابتداء څخه مختلفي مرحلې تيري کړي دي، خو دا څلور قرنه د (۹۰۰) هـ را په دې خوا ادبي تسلسل لري او د پير روښان تر ادبي اجتهاد وروسته د خوشحال خان او خټکو ادبي نهضت شروع سوی و، چي دا دئ لمن يې اوس مور ته رارسيري. د پښتو نوې دوره او د ژوندانه په حرکت شروع زه د شلمې پېړۍ له ابتداء څخه ګڼم.

تر دې دورې دمخه پښتو ادب پر هغه لاره تګ کاوه، چي قدماوو ټاکلې وه، د شعر قالب هغه ګڼل کېدی، چي په مدون ادب کي تر خوشحال خان وروسته شاعرانو جوړ کړی و. په فکري لحاظ هم شاعرانو هغه لار غوره کړې وه، او د پښتو ادب د عشقي او اخلاقي او ديني اشعارو په غولي کي محصور و.

نوی یعنی څه ؟

کله چي د نوي صفت پر شعر باندي تطبيق کيږي نو زما په خيال تر دوو مقولو لاندي راتلای سي :

اول : د شعر معنوي اړخ او د تخيل چاپېر او هغه څه چي شاعر يې د خپل چاپېر شمزی ګڼي او د ده د هنر اصل او موضوع وي چي په فرانسوي يې فونډ (Fond) بولي.

دوهم : د شعر لفظي اړخ او ظاهري چوکاټ چي قدماوو به د بلاغت اصول ګڼل، او په بديع، عروض او قافيه کي به يې بيانول، او دغه برخه يې په نوې اصطلاح فورم (Form) بولي. د پښتو شعر د شلمې پېړۍ دوره چي شروع کېده د محتوی او موضوع له پلوه يې ډېر نوي عناصر او د عصر او زمان سره برابر معاني او مطالب په ځان کي ومنله او د پښتو شاعرانو په ډله کي موږ تر نيمې زياته برخه داسي شاعران لرو، چي د دوی د فکر مدار نوی و، دوی د کلاسيکو شاعرانو په ډول ځانونه د زلفو په کمند کي پېچلي، او دتورو څڼو په پېچ و خم کي نښتي، او د ګل او بلبل سره همناو او د ميو او د جام په دور او تسلسل کي ګرځتار نه کړل، بلکي د دغو مکررو او ډيرو استعمال سوو او پوده سوو مضامينو پر ځای يې ملي دردونه، اجتماعي او سياسي خبري بيان کړي. خو د دوی د شعر او وينا قالب هغه و، چي قدماوو ټاکلی و. يعنی دوی د عصر او زمانې نوي ترنګونه او زمزمې په هغه قديم رباب کي ورغولې، هغه غزل، او مثنوي او رباعي او نور پخواني قالبونه يې په نوو موادو او افکارو ډک کړل. که د دوی فونډ نوی و، فورم خو يې زوړ و، نو ځکه د دې ډلې په هنر کي کوم ابداعی او تخليقي رنگ نه ښکاري. دوی د تبليغ او تلقين له پاره کومه نوې لاره نه کړه جوړه خو بيا هم د زمانې جبر د دوی په فکر او د شعر په محتوی کي ضرور دخل وکړ، او دا هغه زمانه وه چي پښتنو د استعمار ناوړي او کروړي ليدلي وې او په مشرق کي د آزادۍ وږمه چلېدله. لومړی بين المللي جنگ خلاص سوی و او په ټولو شرقي ملتو کي د آزادۍ جنگونه له استعمار چيانو سره په مختلفو شکلو شروع سوي وو او په افغانستان کي د استقلال د بيا موندلو مبارزه په کاميابي سره ختمېده.

د دغو شاعرانو څخه چي زموږ په ادبي حرکت کي پيش قدمان دي د مثال په توګه : غلام محی الدين افغان، عبدالهادي پرېشان او سيد محسن کندهاری، سيد حسن او مخلص کندهاری، غلام محمد پوليزی، سيد راحت او ميان احمدشاه، فضل محمد مخفي، او امير نواز جليا، او فضل احمد غر، او هاللي نومونه راوړلای سواي. دې ډلې خو په ادبي حرکت کي غټه برخه اخيستي ده. اما له قديمو زولنو او رواياتو څخه يې ځان نه دئ ژغورلی. ډايرکټ او نېغ خپل مقصد ته ورغلي دي او په هنر نمايي او ابداعی مرحله کې پل نه دئ ايښي.

زه دغه ډله نه غندم، او د دوی فکري خدمتونه پر سر او سترگو منم، مگر کله چې د تاریخ ادب په تحلیلي او انتقادي مرحلو کې هنري آثار پلټل کېږي او پر فني معایرو باندې د هر هنري اثر قیمت ټاکل کېږي نو دغسې اشعار له نوي هنري ښکلا څخه تش ګانه سي، او د زاړه سبک په ډله کې شمېرل کېږي. د مثال په توګه زه د هلالی یو شعر وړاندې کوم، چې د مضمون له پلوه نوی او خور او مفید او د نوی نسل یو ښکلی ارمان دی خو د اداء او څرګندونې قالب او طرز یې هغسې کلاسیک او زوړ او مستقیم دی:

ارمان یو

ای پښتنو پوه شی دی ستاسو نوم نښان یو
خانګي بېلي بېلي دي، دی ستاسو د ذات شان یو
دا یوسف زیي، خټک، بارک احمدزیي، مهمند
دا غلجي، شینواري، افریدی دی خاندان یو
سیل نه جدا شوي مرغی لاره شي د مرګ په خوله
راشی د مقصود منزل لپاره کړی کاروان یو
لاس یا پښې او سر بللي چا په بنیادم نه دي
بېل بېل اندامونه غوڼه شي جوړ شي ترې انسان یو
ای پښتونه خدای لپاره، ولي ته یو نه شولې؟
خدای دی یو، کعبه یوه ده، او ښکلی قرآن یو
ته که عزت غواړې په دنیا د نور اقوام په شان
ستا دي په دنیا د سیاست کې وي میدان یو
ای پښتونه! پوهه که خپله ځان د ورورلۍ په راز
ستا ګټه یوه ده په دنیا کې او تاوان یو
کاشکې چې زما په ژوند پښتون یوه منګول شولې
زه هلالی بس په زړه لرمه دا ارمان یو

وګورئ دا د نوي شعر یو اعجاز دی، دا بیتونه دېرش کاله پخوا ویل سوي وه، مګر اوس دغه ښکلی ارمان د پښتونستان په نامه عملي مبارزې ته راوتلی دی، نو تاسي له شاعره بله څه معجزه غواړئ؟
مګر ښاغلو لوستونکو!
دلته زما مقصد د نوي شعر اجتماعي او سیاسي موقف نه دی، بلکې یوازي د هنر ارزښت څېړنه او پلټنه ده، چې دا مقصد به په آینده کې پسې وڅېرم.

په پښتو کې نوی هنري حرکت څنګه شروع سو؟

د افغانستان د استقلال جنګ د ایشیا په دې برخه کې یوه وینوونکې او خوځوونکې پېښه وه، لکه په ډیرو اجتماعي او سیاسي او مدني چارو کې چې تحول راغی، دغسې هم د فکري او ادبي اړخه یوه مشره او اغیزه ناکه حادثه وه.
د پښتونخوا په ختیځو برخو کې چیرې چې د خوشحال او رحمان او شیدا غوندي بلبلانو خواړه رغونه اړوېدل سوي وو، اوس هم د پښتو شعر نشوونما بیا مونده، او د ادبي تجدد مکتب لومړی پلا هلته وپرانېست سو، او دا د پښتونخوا هغه ښکلی سیمه ده، چې شیدا په زاړه نامه "بگرام" داسې ستایله:

د بگرام خطه دلکښه
د بهار د خاطر خوښه
سرتريايه رنگ اميز دئ
رنگينه خيال انگيز دئ
په بهار کي يې د گـلو
نارې اورم د بلبـلو

د دې ښکلي ادب خيزي سيمي زلمو د اروپايي مترقي ادبه سره اشنايي وموندله، او په پښتو شاعري کي يې نوي افکار، نوي الهامات، او نوي اساليب رواج کړل، د دې ډلي پېشوايان : سيد رسول رسا، فضل حق شيدا، برق کاکاخېل، سمندر، غني، بيزاري، طوفان، اجمل او سليم غوندي شعراء دي، او دلته موږ اوس د دې ښکلي بوستان رنگين گلونه لکه : الفت، بېنوا، لايق، شپون، رشاد، ريدي، محمود، پسرلی لرو.

نوو شاعرانو د خپل هنر فورم او فوند دواړه نوي کړل، او که يې هم کله د پخوانو قوالب او هنري اساليب وساتل په هغو کي يې لاس وواهه، او په نوې گېڼه او نوي پسرول يې وښکلل، او په دې ډله کي د الفت ابتکار دا و، چي نثر ته يې کټ مټ د منظوم او پيودلي شعر رنگيني ورکړه، او زه چي د ده مثوري وړې توتې لولم گمان کوم چي نثر نه دئ، بلکي د يوه خواږه او پيودلي کلام په خبر خوند کوي.

د (رسا) د بېلتانه سندره دېرش کاله پخوا ويل سوې ده، خو هم يې موضوع نوې شانتې ده، او هم يې اداء نوې ده :

د اوبښکو سترگي خون فوارې وې
گرد و غبار وې، توري ايرې وې
په تندر سوي، سرې ايرې وې

رېزې رېزې وې، او تر او تر وې
يو چي په غير مي ښکلی دلبر وې

بيدياوي ، تري هولناکي غرونه
تاوده بادونه سوي رېگونه
ناست په غرمو کي، سره وي ډاگونه

شونډي مي وچي، سوی ځيگر وې
يو چي په غير مي ښکلی دلبر وې

په پای کي دا شاعرانه آرزو د ژوندانه او د ميني په خطرناکو مناظرو کي داسي پای ته رسوي :

د مرگ سلگۍ مي ورو ورو راماتي
خولې راماتي، ساه رانه پاتي
رانه وې پاتي دنيا ميراتي
ژبه مي بنده لار مي نظر وي
يو چي په غير مي ښکلی دلبر وي

لحد کي پروت وي، زير مخ کفن کي
د ژوندون ساه مي، نه وي بدن کي
دردمنده زړه مي خاموشه تن کي
مرگ مي په ژوند وي، کاش چي خبر وي
سرته ولاړ مي، ښکلی دلبر وي

په دې ادبي تحول او تجدد کي د سيد رسول رسا د خيبر له خوا ماښام، د شيدا د ماښام سپوږمۍ، د برق د زړه ټوکړی، د سمندر ارمان دئ زلميتوبه، او د الم پر خوکه ناست يم، د بيزاري سترې له دنيا نه يم، د يادولو وړ دي.
د برق کاکاخېل د زړه ټوکړی، داسي يوه ټوټه ده، د قالب او فورم له مخي آهنگي او مستي او طنان وزن هم لري او محتوی يې هم د احساساتو په تصوير کي بده نه ده او يو څو ټوکړی يې دا دي :

غر په لوري په گلزار
بهار راغی په يو وار
ټول وطن سولاله زار
بلبلان په چغار سر
بوراکان او تراوتر
نوی شان دئ په دنيا
غر په سمه په بېديا
نن چي ټول عالم مسرور
ځيني سم، ځيني مخمور
دا يوزه يمه مجبور
په زړگي مي دم په دم
غلبه ده د تورتم
آشنايان رانه ټول ځي
نوی غم راته راځي

دلته شاعر ټول او وزن او آهنگ هم ساتلی، او نوی قالب يې هم اختراع کړی دی. د سمندر ارمان دئ زلميتوبه ! هم دغسي موزونه او پېودلې ټوټه ده . دی وايي :

آرمان دئ زلمیتوبه !

په تېرېدو وې چې راپاڅېدم له خوبه
آرمان دئ زلمیتوبه!

چې را په خود سوم مازدیگر و
په پرېوتو کې زېږی نمر و
دغه د توري شپې خبر و
بېغمه خوب د غم بستر و
چې مي تر غور شولو آواز د نۍ له چوبه
آرمان دئ زلمیتوبه!

وروستي شي پاته چې ویده شي
په حرکت باندي کړه وړه شي
دیدن په پټو سترگو نه شي
پروني ورځ به بیا رانه شي

که مي سيلاب جوړ شي د اوښکو له خڅوبه
آرمان دئ زلمیتوبه!

د سمندر بله ټوټه شعر د الم په څوکه دوه دېرش کاله پخوا جوړه سوې ده، چې د شاعر د نوي قالب جوړولو او موزوني او مضمون آفرینۍ ښکاره دلیل دئ، د منظر نگارۍ کمال دئ، د لوړ تخیل معراج دئ او نتیجه یې یوه محکوم قوم ته ډېره مفیده او مثبتې ده او تر اوسه لا هم د محکومو او مظلومو پښتونستانیانو پر حال صدق مومي، د دې نوي شعري ټوټې آغاز داسي دئ :

لکه والوزي له شوقه چورلنډي خوري په فضا کي مرغ دل مي دئ خوشحاله د دنيا له درد و غمه د الم په څوکه ناست يم	آسمانونو ته کوتره! کوزه گوري گزري بره سيل کوي د غره له سره دا ساعت دئ ناخبره زه له ټول جهانې پورته
---	---

په دې آسماني سیر او جگوالي کې چې د شاعر تخیل ډېر لوړ الوتنګ کوي او خپل ټول مناظر په اوږده بیان او مهارت تصویر کوي او د منظر نگارۍ اوج ته رسېږي، نابېره ځانته ملتفت کېږي چې زه خو مریی يم، او پردو ته په سلام ولاړ يم، نو دا ټوله خیالي اعتلا او لوړېدنه د ځان غولونه ده، وایي :

د الم په څوکه پورته په تندي مي لاس ترلی دا ټوپونه په دریاب کي په دنیا کي پست ترینه د الم په څوکه ناست يم	هوش مي راغی چي غلام يم شپه او ورځي په سلام يم که وهم ماهی د دام يم لکه خس د راه عام يم زه له ټول جهان نه پورته
--	--

د پښتونستان په متجددو شاعرانو کي چي د خپل زړه درد او سوځنده احساس په ډېر ادبي قدرت ښکاره کولای سي، او د خونین زړه ټوټې د شعر په پارکيو کي نغښتلای سي، بېزاري دئ. نه پوهېږم چي دا تکړه او خوږمن شاعر څوک و؟ دی لږ پېژندل سوی دئ، خو دېرش کاله پخوا د پېښور د خیبر په مجله کي د دې مقتدر او متجدد ویونکي ویناوي خپرېدې، چي ما یې هغه وخت د پښتو شعر په تاریخچه کي نوم او آثار لیکلي وه.

دا شاعر کاملاً پسیمسټ او بدبین ښکاري خو په وینا کي قدرت او مهارت او طراوت او جدت سته او لکه د فارسي کرمانی د آرمانجن زړه د اورنیو احساساتو ترجماني ښه کولای سي. (ستړی له دنیا نه يم) د ده یوه ډېره د آرمانه او احساسه ډکه ټوټه داسي ده:

مه راوړه ساړه لاسونه ستړی له هر چا نه يم اې د صبحدم نسیمه ! ما سره نخږې مه کوه خوښ یوازي ځانته د سرو گلو د بستانه يم څو به غږوي مطربه ! خوږ سرود په زیر و بم ستړی د فراق د سرودونو نه بې شانه يم اې د آسمان ستورو ! ولي بد بد راله گورئ نن ځای په زمکه نشته ځما، ليري له آسمانه يم اې ښایسته سپوږمۍ ! په سر مي ولي غمازي کوې زه دغم لمبو وژلی ټول ستی سوزانه يم اې د یار د مخ جلوي ! چي بیا جلوه نما نه شي ! پرېږده چي جل بل ستی لمبو کي د هجرانه يم نور دي زه پاللی نشم، چوه زرگیه چوې که ته بس کړه ځان کړه صبر زه موږ شوی له جانانه يم اې د یار بې مثلوه، دل آزارو، دلربا سترگو ! روی د رب دئ ، نور په قهر مه گورئ پښېمانه يم! روی د رب دئ، اې رقیبه ! ما پوري خندا مه کوه! یار دي ستا نصیب شي زه بېل شوی له جانانه يم	ستړی له دنیا نه يم ټوکي مسخري مه کوه! ستړی له دنیا نه يم لا مي زیاتوې ته غم ستړی له دنیا نه يم ډېر له قهره ښورئ نن ستړی له دنیا نه يم لا مي دلسوزي کوې ستړی له دنیا نه يم بیا عکس نما نه شي ستړی له دنیا نه يم مره زرگیه مړې که ته ! ستړی له دنیا نه يم نورو د آشنا سترگو ! ستړی له دنیا نه يم لافي د آشنا مه کوه ! ستړی له دنیا نه يم
--	--

تر دې ځايه ما د لري پښتونخوا د نورو شاعرانو د هنري تخليقاتو څو نمونې در وړاندي کړې، او تاسي گورئ چي دا شاعران د شعر په نوو قالبونو کي خپل افکار او د زړه دردونه تويوي، د دوی د فورمالیزم تخليقي احساس هغوني نوی دئ، لکه د

فکري الهام اخيستلو او محتوی مواد چي يې په نوي ډول او سينگار سره اوډلي دي. اما دا ډله په دواړو خواوو کي بيا هم معتدله ښکاري، په دوی کي د تحول افراطي ميل نسته، د شعر د ټوټو يو له بله تناسب او توازن ساتي، او بيخي ځانونه له قالبه نه باسي او ښايي چي د نوی شعر ځيني افراطي لېوالان دغسي اشعار اصلاً نوي هم ونه گڼي، مگر زه يې د نوي شعر طلعيه بولم. ځکه چي نوی شاعر د فورم په ټاکلو او جوړولو کي آزادي او په ژبه کي نوي تعابير او تراکيب هم پيدا کولای سي.

اجمل خټک :

د لري پښتونخوا په نوې ډله کي يو ډېر ځلاند ستوری او د لوړي قريحې خاوند اجمل خټک دی. د ده د فکر برېښناوي د پښتنو کوډغلي روښانه کوي، د خټکو د عالي استعداد او راڼه محيطه او د اکوړې د تاريخي پلوشو رڼاوي او ځلاوي اوسني عصر ته رارسوي. زه چي به کله د لنډي سين پر غاړه د کابل د رود څپاندو نڅاوو ته په پسرلي ناست وم او د اکوړې منظر به ښکاره کېدی، نو ماته به د خوشحال خان نغمې د شيدا او هجري سوځوونکي کريري، او د اجمل د دردناکو ږغونو انگازې نسيم راوړې او ما به په اکوړه کي د خوشحال له څنگه سره اجمل لیدی، چي په شلم قرن کي په عصري رنگ او نوې ځلا د اکوړې پر کنډوالو برېښېدی.

دی خپل اشعار "د ژوبل احساس يو څو څړيکي، د زخمي غيرت يو څو غورځنگونه د سرې ويني يو څو ترم څاڅکي، د اولسي جونگړيو څو شنه اسويلي، د غاوره اقتدار يو څو ړندې لټي" بولي. خو زه اجمل د پښتنو د زړو ارمانو ممثل، د دوی د مړو او ځپلو غورځنگونو ژوندی کوونکی، او د پښتني ټولني د اجتماعي روح او احساس پېژندوی گڼم، دی په نوې ژبه او نوي ډول د قوم مړ احساس راڅوځوي. د خوشحال خان د کهاله د ادبي رواياتو حامل دی. د خوشحال خان جاويدانه نغمه اوس د پښتونخوا په فضا کي د اجمل په رباب انگازې اچوي، دی وايي:

د خوشحال له خاوري پورته يوه نغمه يم
بل مشال په اباسين او تاتـــــره يم
سرې ! پوه شوې د غيرت چيغه سور اور وم
چي تا څومره رانغړدلم سره لمبه ســــوم

د غيرت چيغه، د اجمل د ابتکاري ادب او ابداع ډېره ښه پلوشه ده. دی څپانده روح لري او د هر استعماري ټونگ مخالف دی. که موږ د پښتونستان په پښتنو کي د دوی د اروا د زوايوو ترجمان وغواړو، بايد اجمل يې بهترين پوهاند و څرگندوي وبولو. اجمل وايي، او څنگه ښه وايي :

ملـــــگرو ! تش په لوگــــيدو ونه شوه
ځی چي لمبه شو، دا خپل ځان وسوځو
د نوي گل د خـــــــسمانې له پاره
دا زوړ خوړلی گلستان وسوځو

په سياست کي خو اجمل د پاکستاني استعمار سره جنگيږي، او دا وروست نظام ورانوي، مگر د هنر د نوي گل د خسماني او پرورښت له پاره هم ښايي چي زاړه او وراسته اساليب وغورځوي. د اجمل په چيغه کي ځيني د نوي ادب شهکارونه هم سته، چي د اوسني ادب د وياړ شمله ده. د شهيدانو د ويني فرياد، د زلمي سندره، احتجاج، چرگ ته، بين مار ته، گوجر، جنت، زلمي شاعر ته، د زمانې باد ته، پېغله داسي هنري شهکارونه دي، چي د شاعر د غورځنده زړه څخه راوتلي اوازونه دي.

د هنر، د جمال، د وينا، د ښکلا، د احساس، د تلاطم او د يوه مواج روح مظاهر دي او هر کله چي د پښتو د اوسني شعر او هنر خبري کيږي، نو د اجمل دا آثار يې په سر کي درېږي. په يوه مسته نغمه کي د خيبر د شپېلۍ ږغوونکي سره داسي خبري اتري کوي، د زړه اور او طوفاني احساس داسي پکښې ځايوي، چي د پښتونستان مجاهد ملت ته د ژوندانه ږغ دی :

ستا د سوز و ساز پردو کي
 سرې لمبي دي را خورې کړې
 ستا سوري سوري کوکل کي
 خو نغمې دي راخوړې کړې
 دا سره سره فضا دي
 په نغمو لمبه - لمبه کړه
 دا اوده - اوده دنيا دي
 په دې بين نغمه - نغمه کړه
 په دې چه چاپي کي
 غلبې اودې پرته دي
 د دې ترو په خولۍ کي
 زلزلې اودې پرته دي

په دې بين دي گوتي کېده !
 دغه غرونه په گلپا کړه
 د خيبر د سر دپاسه
 تندرونه په گلپا کړه
 راشه پورته يو تپه کړه
 له دې سوي - سوي غره
 اې بين ماره د خيبره !
 اې شپونکيه د تور غره
 راشه پوک وهه دا بين دي !

په دې بين کي راته واړوه
 يوه داسي گرمه لوبه
 چي اوده زړونه راوينس کړي
 له دې ډبره غرقه خوبه
 لېونی اتڼ شروع کړي
 ورته کاني بوتې ژاړي
 په گلپا شي په نخا شي
 غرونه - غرونه، غاړي - غاړي
 د دې بين له سوي سازه
 سره بخري رابهر شي
 د سرې ويني رگونه
 دلته بيا په گلپا سر شي
 د دې ترو د رغونه
 بيا مستياني راپيدا شي
 د واورينو سر درونه

بيا بجلياني را پيدا شي
لږزنده شي په دې ساندو !
هر خبر او ناخبره !
اې شپونكيه د خيبره !
اې بين ماره د تور غره !

راشه پوك وهه دا بين دي

د سندري په پاى كي وايي :
د دې ټولو سوو زړو نه
شين لوگى پكښې لمبه كړه
گني اور د غيرت واخله
دا خيبر پكښې لمبه كړه
بين ته داسي پوكى وركړه
يو كړه لوړي او ژوري

په يو تار دي زړونه گډه كړه
كه نږدې وي او كه لري
دغه شاري - شاري كندي
ټول خوږه - خوږه نغمه كړه
دغه جاري - جاري غر دي
يو پسته - پسته ورمه كړه
د آواز سره دي تاو كړه
د تنكو زلمو روحونه
د نغمو سره دي گډه كړه
د نوخيزو قدمونه
پر دې ټولي تار په تار كړه
كه څو لر وي او كه بره
اې بين ماره د خيبره !
اې شپونكيه د خيبره !

راشه پوك وهه دا بين دي

پښتو نوی شعر په افغانستان کي :

په افغانستان کي د استقلال له غورځنگه سره د ژوندانه نوی تحول په ښه توگه لیدل کیږي، د دې نوي حرکت تاداو تقریباً یو قرن پخوا د مرحوم امیر شېر علي خان له زمانې څخه د ستر سیاسي مفکر سید جمال الدین افغاني په ظهور او په بالا حصار کي د نوي مکتب په تأسیس او د شمس النهار په تنکیو پلوشو په خپرېدنگ ایښود سوئ و، خو دوهم جنگ او د استعمار هولناکو څپو دا ملي حرکت د فکري خوا څخه پر ځای ودراره او زموږ ملت له استعمار سره په خونینه مبارزه لاس پوري کړ او تقریباً نیم قرن وروسته، چي کامل سیاسي استقلال بیا مونده سو، نو هغه فکري تجلاوي بیا زموږ د وطن پرکوډغلو چي له استعمار سره په اول او دوهم جنگ کي بالکل وراني سوې وې بیا وځلېدې. موږ استقلال وگاټه، خو پنځوس کاله له فکري پرورښته او له نوي پیشرفته څخه تر شا پاته سوو. په اول او دوهم جنگ کي زموږ ملت دا ثابته کړه، چي موږ دا وطن ساتلای سو، او د خپل ملي موجودیت له پاره د دنیا له قویترین او غښتلي سازمانه سره هم ډغري وهلاي سو او په هر حال کي خپل مرکزیت خوندي کوو.

مگر یو قوم چي د خپلي خاوري او خپل ملي موجودیت په دفاع کي یو قرن توره په لاس پر ډگر ولاړ وي او په سرو وینو کي رغړي، هغه خو د فکر او ادب او علم او پوهني، روزني ته ابدأ فرصت نه مومي.

په پښتو ادب کي د شعر په شکل، نوي افکار او نوي محتویات په زاړه فورم او ډول، موږ لومړی پلا په سراج الاخبار کي وینو، چي عبدالعلي مستغني او غلام محی الدین افغان او پرېشان او مولوي صالح محمد او ملا محمد افغاني نویس ځيني اشعار نشر کړي دي په دغو ادبي ټوټو کي د وطن خواهی، نوی احساس، د افغانیت او ملیت نوی فکر او د عصري تجدد نوی حرکت ښکاري او دغه افکار وه، چي د استقلال د نهضت له پاره یې ډېره ښه زمینه برابره کړه.

زما ښه په یا دي، چي د استقلال تر جنگ درې څلور کاله دمخه ښاغلي پرېشان (اوسني داوي) د بلبل گرفتار مسدس په فارسي ژبه نظم کړ او د استقلال له پاره یې د خپل ملت آمال د یوه گرفتار بلبل په ژبه تصویر کړل او عین دغه ادبي ټوټه مرحوم مولوي صالح محمد په پښتو نظم کړه. دې دواړو ادبي ټوټو پر باسواده طبقه باندي داسي اثر وکړ، چي د بلبل گرفتار منظومه به په کندهار کي له سراج الاخبار څخه ښځو هم لوسته. هغه وخت زه کوچنی وم، خط مي نه سوای لوستای، مگر دغه ادبي سندره مي اورېدلې وه، چي ښځو به په پښتو لوستله، خو سترگي به یې له اوښکو ډکي وي، ساړه اسويلي به یې له سینو څخه راختل، اما د وطن د آزادۍ قدر په دغو مجلسو کي پېژندلی و.

په دغه وخت کي ځيني نور پښتانه شاعران هم وو، چي د دوی آثار په سراج الاخبار کي نسته، مگر نوي افکار، او د وطن مینه، او ملي درد لري، لکه د کندهار سید محسن آغا او ملا عبدالباقي افغان، چي خپل پښتو کتاب یې په تقریباً پنځه زره بیته کي د امیر حبیب الله خان په نامه اهداء کړی دی او ډېري اصلاحي او انتقادي او ملي برخي لري.

د وزن او ظاهري فورم په لحاظ خو د دغو شاعرانو په آثارو کي کوم نوی توب نه ښکاري، مگر په فکري لحاظ یې مضامین نوي دي، له نوي ژوندانه څخه ډغیري، ملي دردونه بیانوي او غواړي چي شعر د ژوندانه سره ونښلوي، او په دې لاره کي موفق هم دي، ځکه چي هم د دغې ډلې مقبوله سعيه او ښکمرغه فکري حرکت و، چي د استقلال د بیا موندلو هنگامه یې توده کړه، او موږ کورټ د دوی دغه ادبي جهاد او زیار نه هېروو، او هم د دوی دغه فکري سلسله ده، چي په اوسني نسل پوري نښلي.

د استقلال تر بیا موندلو وروسته، موږ ډېر شاعران لرو، چي په فکري لحاظ نوي، او د فورم له خوا زاړه دي. مگر په دغه ډله کي مرحوم حاجي ولي محمد مخلص د خاص امتیاز خاوند دی. دې سړي په کندهار د پښتو شعر نوی مکتب پرانیست، ډېر اصلاحي او انتقادي اشعار یې وویل. خو ده ځان د پخواني مکتب په قید او وزن پوري پوره مقید نه کړ. خپل افکار یې په داسي قالبونو کي واچول چي د عوامي ادب له اوزانو څخه اقتباس سوي وه.

مخلص د عصر او زمان سره ځيني تعابیر او نوي استعارات هم وموندل، چي د ده شعر ته یې عوامي رنگ هم ورکړ، مثلاً په بین المللي لومړي جنگ کي چي عثماني ترکانو د اروپا حکومتونو ته د المان په طرفداري د جنگ اعلان ورکړ، مخلص له دغې واقعې څخه په عشقي دنیا کي الهام واخیست، او داسي تعبیر یې ځني جوړ کړ:

تورکان سترگو دي بيا ماته اعلان کړی د جنگ مژگان دي زما و قتل ته ولاړ تيار يکړنــگ

په دغه ډله کي مرحوم سيد حسين سيد او رحمت الله پوپلزی، او ملا جانان کاکړ او خواجه محمد زهير هم د يادولو وړ دي، ځکه چي د دوي اشعار هم اصلاحي او وطني رنگ لري او مسلسلأ ما څو کاله په طلوع افغان کي خپاره کړي دي. د اعليحضرت محمد نادرشاه غازي تر دورې وروسته، چي د پښتو ادب کوم انکشاف او پرمختگ موندلی دی، دا تنکی نهال يې ښه روزلی دی. پخوانی انجمن ادبي او اوسنی پښتو ټولنه د پښتو شعر او ادب روزنتون سو، او په هغه دوره کي مور لکه : امين الله زمريالی، غلام جيلاني جلالی، قيام الدين خادم، صديق الله رښتين، عبدالرؤف بېنوا، گل پاچا الفت، عبدالشکور رشاد او محمد ارسلان سليمي غوندي شاعران لرو، چي په فکري لحاظ څو بالکل نوي دي، اما د فورم له پلوه د دوی په ځينو آثارو کي د نوي توب څرکونه وينو.

د پښتو ادب په تاريخ کي دغه درنه ډله د پخواني کلاسيک مکتب او نوي مکتب تر منځ د منځگړو حيثيت لري. دوی د گذشتگانو د ادبي رواياتو حامل دي او هغه زوړ ادبي ميراث يې نوي نسل ته رانقل کړی دی او د پښتو ادب تاريخ هيڅکله د دوی مشکوره سعيه نه هېروي. دوی د خپل عصر او زمان سره مطابق په پښتو شعر کي نوي افکار داخل کړل. دوی نوی نسل له وطني او ملي حقايقو سره آشنا کړ، دوی د پښتو شعر تنکی نهال وپاله. په ادبي رواياتو کي چي کومه وظيفه د دوی پر غاړه وه، هغه يې په لکه غاړه اجراء کړه او د پېشقدمی عالی مقام يې وگاټه. مگر د زمانې سپر خو نه درېږي او په کايانتو کي د تجدد او تحول قوي لاس خپل کار کوي او د بشر فکري کاروان هر وخت روان ښکاري، نوکه اوس د نوي نسل زلمي ځانته د نوي شعر نوې دنيا جوړوي، دوی هم په هغه اندازه حق لري لکه دېرش کاله پخوا چي مور ځانونه له پخواني فکري جريانه څخه وايستل او په پښتو شعر کي مو اصلاحي او انتقادي او عصري مواد داخل کړل.

يو مثال : پنځوس کاله پخوا زمانه در په ياد کئ ! هغه وخت چا پښتو شعر نه وایه، او که به څوک په دې فکر کي و، هغه به د خوشحال او رحمان پيروي کوله، د تورو زلفو په شکنجه کي به نښتی او د بانو په غشي به ژوبل و، د شعر موضوع او محتوی يو زر کاله دغسي راغلې وه او خلک هم پر دغه لار تلل، يو وار نابیره غلام محي الدين افغان د شعر مجراء بدله کړه او په (۱۳۳۳ هـ . ق) يې په سراج الاخبار کي د کوم خيالي محبوب د اوږدو زلفو او ښکلي مخ او هلال آبرو د ستايني پر ځای د وطن په حقيقي دلبر پوري داسي سندر وويله :

زړه زما ډک دی له مينې د وطنــــ
خپل وطن ماته عزيز دی تر خپــــل تن
هر يو گل مې د وطن پر ما ډېر گران دی
تر کشميره، تر پاريسه، تر لــــــندن
که څه ډېر دي په جهان کي عزتونه
ډېر عزت دی په خدمت کي د وطن

دا موضوع اوس موږ ته نوې نه ښکاري او ښايي چي ډېر زلمي يې د بيان يو مبتذل او فرسوده طرز وپولي، او له فکري پلوه يې هم خوښ نه کړي، مگر په هغه وخت کي بالکل نوې وه، او ښايي چي شاعر به د پخواني خيال او د زاړه مکتب پيروانو ډېر غندلی وي، چي ولي د رحمان بابا لاهوتي فکر، په داسي زميني موضوع تبديليوي؟ نوکه موږ په هغه وخت کي مرحوم افغان د دغه نوي فکر په راوړلو نه پر کوو، بلکي د نوي عصر په فکري تحول کي دی د پېش قدمانو په ډله کي دروو، ښايي چي د اوسني عصر نوي شاعر ته هم دغه حق ورکو.

تر پنځه ويشت کلن سپر وروسته :

ما دمخه وويل چي په پښتو شعر کي د فکري تحول نوې دوره له (۱۳۱۰) شمسی کال څخه شروع سوې وه، او دا د يوه قرن څلورمه برخه تر ۱۳۳۵ ش پوري زه د منځگړو دوره گڼم ځکه چي دغه دوره د پښتو د کلاسيک شعراو نوی غورځنگ تر مينځ د يوې منځنۍ دورې حيثيت لري.

په دې دوره کي د پښتو شعر فورم او قالب هغه د خوشحال او رحمان او د دوی د ملگرو په خبر و. خو فکر يې نوی و. د شعر محتوی اوښتی وه. وگورئ! پيرمحمد کاکړ د بېلتانه سندره په داسي قالب کي اچولې وه:

هجران انبار کړه پر ما غـمونه
ضعيف نحيف سوم په تن زبـونه
اور مي بيا بل سو د زړه په خـونه
کهي ژړا کړم، کهي آهـــــــــونه
اوبښکي مي خاڅي له ځيگرخـونه
رنځ مي زياتيري له دې تاخـونه

ښاغلي الفت په همدغه پخواني قالب کي نوی فکر ځای کړی، او وې ويل:

گرانـه وطنه! خومره زيبا يې!
جنت د ځمکي، زړه د دنيا يې!
ښاغلی تاج ته، د ايشيا يې!
وړ د ستايلو ته په رښتيا يې!
لعل وگوهـر شته ستا بدخشان کي
تمدن خور شو، ستا په جهان کي

پنځه ويشت کاله پښتو شعر د پخواني فورماليزم په غولي کي خالپوڅي وکړې او د منځگړو تر ډلې وروسته په دې وروستيو پنځو شپږو کلونو کي يوه زلمۍ ډله شاعران راووتل، چي دوی په فکري خوا کي له منځگړو سره لږ و ډېر مشترک دي. خو د شعر فورم او قالب او تعابير او د اداء طرز يې نوی ښکاري. له دې ډلې څخه ښاغلی سليمان لايق د خاص استعداد او ادبي ذوق خاوند دی او د ده نوی کلام د پښتو شعر د نوي غورځنگ شمله ده. هم فکري ښکلا لري، او هم د فورم او آهنگ په ايجاد کي گړندی ښکاري. لايق لکه نوی زلمی چي دئ افکار يې هم زلمي دي، کوم هيجان، کوم تلاطم او غورځنگ او نڅا چي د ده په اشعارو کي د اورنيو احساساتو سره ښکاري، د ده د شعر او نوي فورم او آهنگه سره اوږه پر اوږه ځي او زه داسي گمان کوم چي د آرامو زړو او مړو احساساتو خاوندان به هم له خپله شعره سره خوځوي، او په خپله شعري نڅا کي يې له ځانه سره ملگري کوي.

دلته به زه د نمونې په توگه د ده يو پيغام راوړم. وگورئ څوني څپان، او څوني متلاطم او څوني تود دی، دی وايي:

تبر به شي کلونه مگر نه به شي
 زما دغه رنگيني ترانې هېري
 محوه به شي گور زما
 کلی زما کور زما
 مېر به نه شي اور زما
 تل به زه ږغېرمه شعرونو کي له کامه سره

دا د بيدارۍ او ناپوهۍ څپې
 زما هنر او مينه غرقوی نه شي
 تل به د افغان بچي
 پورته د باميان بچي
 ښکته د سيستان بچي
 لولي زما سندري له آغاز او له انجامه سره

زما ولس به يو شي هيوادونو ته
 زما د ترانې ښکلي رنگين گلان
 تل به د پښتو ژبه
 دا د لويو غرو ژبه
 دغه د درنو ژبه
 ساتي زما شعر له فکرونو او مرامه سره

د شعر په پای کي لایق د زلمیتابه تودې هيلي د خپل هنر د ښکلا له پاره رابولي. د ده یقین دی چي دا هنر نه مړه
 کېدونکې او جاویدانه او پایدونکې پدیده ده او هرو مرو به دا ږغ د فضا په تپېدونکې خپه کي آیندگانو ته رسېږي او خپل
 اثر به کوي، او وايي:

ای زما د خوانۍ تودو هیلو!
 ننوزی د شعر ابدی کور ته!
 یوسئ ولولې زما
 پتي زلزلې زما
 اوبښکي قافلې زما

وروسته زمانو ته د دې عصر له پیغامه سره

بېنوا خو ما د منځگرو په ډله کي شمار کی، خو دی کله په نوي اتن هم کېښوزي او د فورم او فوند په لحاظ نوی شعر هم
 وایي. د ده یوه خوره او د شعر ښکلې تپه په خپله د دغه تجدد او نوي توب حکایت کوي، او د زمانې نوی رنگ او نوی
 خبر راښيي. دی وايي:

نسیم و وې د گل غورکي:
 بدل سو د یارانې رنگ

غلی شانته انقلاب دئ
بدلوي د زمانې رنگ

ورسره نوي رنگونه
رنگا رنگ تحولونه
کړي سمسور به راغ راغونه
موسم بل دئ هم بل سوی
د بلبل د ترانې رننگ

دري وړي زور رباب دئ
زړو مطرب خانه خراب دئ
زور آهنگ د روح عذاب دئ
نوی ساز نـوی آواز دئ
هم سو نوی د نغمې رنگ

هنر تل له صفا او سپېڅلتوبه سره مل وي. د ښکلا سره ټول وي او هر څوڼي چي دغه سپېڅلتيا او ښکلا ولري هغومره يې فني ارزښت زياتيږي، نو هنرمند تل په ځيرو سترگو د زمانې کرغېړنو ته هم گوري او نه غواړي چي د هنر ښکلا او ځلانده خبره په ځينو تورکنو آلوده او ککړه سي. بېنوا د نوي نسل توجه دې نکتې ته هم راگرځوي، او وايي :

طلايي جام کي د دور
شراب زهر دي په دور
نوشېدل يې غواړي غور
ای سرمست زلميه پام کړه!
بل راز سو د ميخانې رنگ

په دې ډول په پښتو شعر کي زموږ د نوي شاعر کار ډير نوی دئ او دا ښکاره ده چي نوی شاعر خپل پراخوالی او نضج ته نه دئ رسېدلی او دا يې د صباوت او کوچنيتوب دوره ده، مگر دکانت په قول د هر هنر ايجاد د هنرمند په ظريف استعداد پوري اړه لري او انساني دماغ د نوي روش او نوي لاري د پيدا کولو يو خارق العاده استعداد هم لري. نوکه زموږ زلمي شاعران او د نوي طرز لېوالان په آينده کي د فورم او فوند په لحاظ د نوي شعر نوزاد وړونکي په ښه ډول وروزي گمان کيږي، چي پښتو به په ادب کي د نوي هنر له پلوه هم يوه غني ژبه سي. د اوسني پښتو نوي شعر د تنکي بڼي يو بل غوړېدلی گل فاراني دئ. دی په فارسي کي هم د دغه مکتب له پيروانو څخه دئ په پښتو خو لږ شعر وايي، اما هغه لږ يې هم ښه ښکاري. فاراني په نوي مکتب کي د فورم په لحاظ پخواني اساليب نه هېروي، او د وزن او حتی قافيې په ساتلو کي محتاط او متوسط ښکاري. د ده يوه ټوټه شعر د غروب نوميري خو زه يې د نتيجې له پلوه عنوان د تېر يادونه ږدم. په دې پارکي کي شاعر د پښتني عوامي ژوند مناظر پېش کوي او بيان يې هم خور دئ، د فکري جولان ساحه يې بالکل وگړنۍ ده او د فوند په لحاظ هم دا ټوټه بې ارزښته نه ده، دی وايي :

د سپينو دنگو غرونو شاته
زيری لمر ورو - ورو پتيري
خما هېر او مړه يادونه
بيا مي زړه کي ژوندي کيري

مازيگر ورمه چليري
رپوي وحشي کلونه
سردرو کي انگازه کړي
د زړو شپنو رغونه

د کړدۍ مېرمني پيايي
سيرلکي په شنو وښو کي
يو کمکی ماشوم ویده دئ
کړدۍ لاندې په ځانگو کي

د نښترو ځنگله کي
گډونکي سندرې وايي
صحرايي ښايسته پېغله
يو جونگی اوبو ته بيايي

د نښترو ځانگي باندي
ځنگلي مرغان چغيري
د تور تم راتگ نږدې دئ
گوندې دوی ورنه ډاريري

د شفق وروستی وړانگي
مچوي اوچت ښاخونه
زه لا هسي چرت کي ناست يم
زوروي مي تېر يادونه

د همدغه نوي مکتب يو بل شاگرد شپون دئ، دا زلمی هم د نوي فکر استعداد لري او د خپل فکر د ښکاره کولو له پاره د بيان نوې لاره پيدا کوي. د ده نظر د نوي شعر په شاوخوا کي د يوې نوي شعري ټوټې څخه ښکاري، چي همزولي شاعر ته خطاب کوي او داسي وايي :

ته د دنیا د کاروانو جرس
د تمدن د قافلو زنجیر
ستا له تیز بینو سترگو ډډه کوي
د هندوکش د آسمانونو کجیر
هو! ته شاعری، قلم سم چلوه!

چي بي د چا د لاس رانجه خوړلي
د هغو ږغ ستا له ستوني راځي
چي په کړاو په بېکسي کي ومري
دا ستا قلم بي جنازي پسي ځي
چي بي چاره په سينه ننوځي
ستا له قلمه ورته آخ وځي
هو! ته شاعر يی، قلم سم چلوه!

شپون نوی شاعر، د نوي دنيا جوړونکی، او د نوي فکري تحول ښکاره کوونکی، او د سبا پر ژوندانه یو مؤثر عامل ګڼي، او د همزولي شاعر د خطاب په پای کې وایی :

د ژوند د ذوق پاڅه هنداره ته يې
ته چي خدا کوږ د نړيا خاندي
ته نو چي خاندي رښتيني خنده!
که نه تاريخ به بيا پر تا خاندي
ستا د هري اوبښکي په اثر
يو زرگونو په سبا خاندي
هو! ته شاعري، قلم سم چلوه!

د نوي شاعر د فکر يوازنی جولانگاه د خپل وطن ځمکه ده، دی که څه وايي، نو له خپله ژونده وايي د وطن له هرې پړښي او بوټي څخه د ميني الهام اخلي. د شپون د کوکچي سيند، يوه داسي سندره ده چي د نوي شعر د دغه مزيت نمايندگي ښه کوي او دا وطن جنت ورته بريښی دی وايی :

کوکچه زما د آرزوگانو د اســـــــــــــــــــــرو سینه دئ
چي څاڅکي څاڅکي د پامير له سپينو څوکو رغړي
په هريو څاڅکي کي د دې وطن هستي غوټه ده
وچه يې مه کړې، دغه څاڅکي دي همېش بهرني
په هريو موج او هر شکن کي يې رازونه گورم
او تا ته وایم : د اســـــــــــــــــــــرو او امـــــــــــــــــــــيندونو ربه !
زه خبر نه ومه، چي ماته دی جنت راکړی

د نوي شاعر نهايي آرزو دغه ده، چي د يو لوی افغاني مليت په تکميل کي لومړنی وي. د ده پخوانی تاريخ مخي ته پروت دئ، او زلمی نسل د دغو پاڼو لوستونکی گڼي. دی غواړي چي تل دغه خاڅکي د يوه بهاند سيند په خبر سره راټول و ويني او هيڅ خاڅکی د لوی افغان د فياض او عظيم سيند له غير څخه وتلی نه وي، نو د دې سندري په پای کي دغه هيله داسي د شعر په څپو کي راوپاندي کوي:

چيرته د زړه د کوم يو گوټ نه مي لمسونه غوندي دئ
چي، هه! شپونکيه له دې گاري ځان لاهو کړه سيند ته
بيا چي لاهو شې لمبو مه وهه کرار پرېوځه
يوه قطره شه غاړه ورکړه د همزولو سره!
زه وايم سينده! صبر وکړه، زه خوبونه گورم
او تا ته وايم: د اسرو د اميندونو ربه!
زه خبر نه ومه چي ماته دي جنت را کړی

داسي ښکاري چي د نوی شاعر متلاطم او ځپان احساس د يوې ورکي آرزو په تلاښ کي دئ، او زلمی نسل د يوه زړه خوځوونکي خوب تعبير ته لالهانده دئ. دغه هيله، دغه آرزو او دغه ښکلي غايه څه ده؟ د دې ښکلي آرزو تعبير د نوي مکتب د يوه بل ملگري ښاغلي شفيق له خولې واړوئ، چي په څه قوت او ټينگاري يې په ښکاره کولو کي بريالی سوی دئ:

پاکي جذبې د زړه انگړکي د وحدت لـــــــرم
مخکي خراغونه بل د دين او د ملت لـــــــرم
زه يم چي مغزو کي رڼايي د حـــــــقيقت لرم
اوس مي که لاس تش دئ نور څه نشته يو همت لرم
شته ده په تاريخ کي د مېراني افســـــــانه زما
ما کي ټکي نشته هـــــــو مي هو او نه ده نه زما
کور مي د زړه تود دئ په تودو جذبو د قام د عشق
زه د قام په مينه کي ختلی يم پر بام د عشق
ميني دي پښتونه! نښلولی يم په دام د عشق
غواړم په قومي عروج رڼا، تياره ماښام د عشق
گرزم سرگردانه لی په لی قومي اختر پسي
ځان سره چي راوړي سعادت هغه سحر پسي

ټينگ اميد کېدای سي چي زلمی شاعر به دغه ملي اختر ضرور وويني، او د ده هنر به و دغه لومړي معراج ته د رسېدلو له پاره د يوه محرک په ډول رهبري وکړي. هيله ده چي نوی شاعر به تل د خپل کاروان سره د يو خوږ يرغي حادي په ډول د ملي سعادت پر لوري ملگری وي او د ده تودې نغمې به تل د تلونکو په زړو کي گرمي پيدا کړي او دا به يې يقين وي، چي د ده هنر په ملي يون کي د لاري روښانه خراغ، او په زړه پوري توشه ده او ښاغلي الفت ډېر ښه ويلي دي چي:

ښه آهنگ چي په هر ساز کي وي موزون وي
که رباب وي، که شپېلی وي، که داريا وي

ننــدارو او تماشــو ته به ورځــمه

د هر چا په ساز چي ښکلي په گډا وي

د دې څېړني په پای کې زه د يوه بل نوي معاصر شاعر ښاغلي رشاد يو بل شعر هم راوړم. دی بالکل نوی فکر لري مگر قالب يې هغه پخوانی دی، ځکه چې د ده آثار فکري ارزښتونه لري نو د نوي شعر په صفت کې ښه ځای نيسي او د ده هنر د هنر له پاره دی نه مجرد هنر :

پيره !

پيره ! ته شمع زموږ د تورو شپو يې

شمع څه چې زموږ کسی د لېمو يې

بويه دا چې دي د پښو خاوري رانجه کړو

وايي: ته مسيح د جهل د ږندو يې

وايي: ژوی ستا په دم د غفلت مړی

وايي: ته حکيم د زړونو د رنځو يې

وايي: ته د بغل ځای په مينه نيسي

وايي: ته خضر د دې تورو تيارو يې

وايي: ته ايسته کوې کين له کوکلو

وايي: ته پوه د ناولو زړو په ولو يې

وايي: ته ښايسته کوې صفا زړونه

ته صيقل د دې زنگنو آئينو يې

وايي: ته د بدبينۍ د لچ توتيا يې

ته اکسير د خودخواهۍ د مرضو يې

چې جنون د مال و جاه و نسب بيايي

وايي: ته عامل د هغو اورادو يې

چې پېښېري د حرص و سودايي ته

وايي: ته دافع د هغو اندېښنو يې

چې ترې زيرې خرڅېښې نفاق جنگونه

ته ماهر د هغو بدو رواجو يې

وايي: ستا په لاس بې لاري پر لارکيري

وايي: ته مصلح د کينو او کبرو يې

وايي: ستا په خوله دښنه سره رغيري

وايي: ته د دوستۍ تومنه د تربرو يې

وايي: ستا په تلقين زړونه سره ښلي

مکمل د عشق د ټولو طريقو يې

وايي: ستا له ساه سيڅي ريښې د رځي

ته طبيب د ورو سترگو تنگو زړو يې

زړونه کارې د دني مینو له ږغومو^(۱)

وايي: نوح د نفسانيو توپانو يې

وايي: ستا په تربيت بخل ورکيري

وايي: ته مصدر د رحم او پېرزو يې

وايي : ته ژړوې سترگي پر مظلومو
 په زړه غوڅ د نامېندۍ له اسوبلو يې
 وايي : ستا د خولې گوله ده په شريکه
 ته خواخوږی د بېوزلو بې اسرو يې
 وايي : ته د خدای پر پار د حق له پاره
 تېر د ځان تر هر مطلب هري ارزو يې
 نه د مال تمه لرې نه د سر بېره^(۲)
 وايي : ته آزاد له دې ټيټو قيدو يې
 ته د هر نمرود ميرخي تمه لېڅي غږې
 په طلب د حق راضي په سرو لمبو يې
 وايي : سر نه کړوې طاغي طاقت ته
 ته قاطع د ظلم او جبر د ريښو يې
 وايي : ته د بادارۍ له نامه بد وږې
 ته له کبره تنبېدونکي په مزلو يې
 وايي : ستا سره همېش دا کرامت سته
 چي خارق د ریاکارو د پردو يې
 د رښتيني سړيتوب مزله تې بيايې
 ته هادي د ژوندانه د قافلو يې
 که رښتيا وي دا چي وايي ستا په باب کي
 رارسېره ! ته مهدي د دې قومو يې
 په جلوکي دي اصلاح ځي د ټولنو
 ته خاوند د بختورو قدمو يې
 مور به ستا تر قدم لاندې ايردو سترگي
 ته رهبر د دغو ورکو کاروانو يې
 مور به ستا مخ ته سروڼه نذرانه ږدو
 ته لايق پيره ! د لوړو درورو يې
 اوکنه نو خوشي ټگ يې نور څه نسته
 ټولونکي د نذرو د شکرانو يې
 غوړولي دي دامونه د سلوک دي
 ته صياد د څو سپېدلو پښتنو يې
 د عزت او د ارام بتان په زړه کي
 په دې څه سي چي محراب ته پر سجدو يې
 چي له ښې ارشو دي زړه بل لور ته نه ځي
 د نس ميني بتر کړی تر څاروو يې
 د خدای ميني ته دي زړه په څه فارغ سي
 ته چي غرق د مال په مينه تر غورو يې
 شپه و ورځ پر تسپو شمېرې غوا و غېلي
 په لمانځه کي په تلاښ د ښايستو يې

نه د ذکر په پلمه پټوې سترګې
ډوب په فکر د پټو د پالېزو يې
په ښکاره مراقبه له خلکو گوښي
پټ اخته د شکرانو په حسابو يې
په ښکاره وچه ګوله په اوبو نغړې
پټ سپڅلی تر سېرمو په نعمتو يې
په ښکاره ژغورې نظر له خپلو ښځو
پټ لګيا د نامحرمو په وړنو يې
ښکاره نورو ته غندې د دنيا مينه
پټ مخکښ د دې ليلا د لېونو يې
ته په سپينه ورځ لوتې کلي کورونه
په جامه کې د پېرې مشر د غلو يې
خداى دې وساتي قومونه ستا له غدره
ته پير نه يې مېټکر د شعبدو يې

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English